het PAD der VERSCHRIKKING

DOOR HANS G. KRESSE

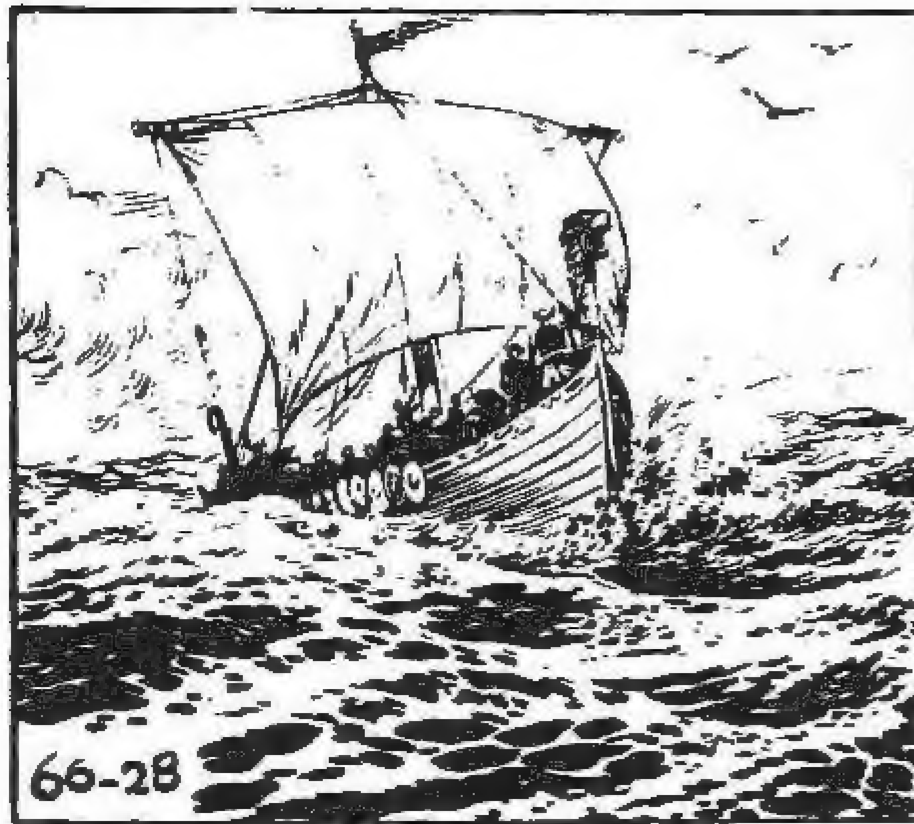

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

Inleiding

Met de komst van Tsacha, de afgezant van Bor Kahn, de heerser der Nomaden, is het onheil Eric's burcht binnengeslopen. Het is Tsacha te doen om het zwaard van Tyrr, het geheimzinnige, vreselijke wapen, dat zijn eigenaar onoverwinnelijk maakt. Door list en moord weet de sluwe nomade achter het geheim van de verblijfplaats van het zwaard te komen en met zijn trawant spoedt hij zich naar het meer van Kuloch. Wanneer Eric de Noorman ontdekt, dat men een van zijn trouwste dienaren heeft vermoord, zijn de gasten reeds verdwenen, doch de Noorman zet terstond de achtervolging in. De voorsprong, die Tsacha heeft, is echter te groot. Reeds heeft de schurk zijn dienaar het wapen uit het meer laten opduiken en hem daarna neergestoken, als de Noorman en zijn krijgers aankomen. Doch thans is Tsacha reeds in het bezit van het moordende wapen, dat zijn eerste slachtoffers onder Eric's mannen maakt. Tsacha weet te ontkomen met het zwaard en de Noorman keert verslagen naar de burcht terug. Doch hij voert de dienaar van Tsacha, die er als door een wonder het leven afgebracht heeft, als gevangene met zich mede. Deze man, even sluw en onbetrouwbaar als zijn meester, moet hem tot gids dienen naar het land van Bor Kahn. Want Eric wil tot elke prijs voorkomen, dat het zwaard van Tyrr, in handen van gewetenloze schurken, een gevaar voor honderdduizenden onschuldigen wordt.

Een sterke noordwester doet het zeil van de Drakkar bollen, scherp als een ploegijzer snijdt de boeg door het opspattende water. Op de voorplecht van het schip staat Eric en monstert goedkeurend zijn mannen. Ondanks de vele zeer uiteenlopende karakters van deze geharde krijgers, heerst er een goede stemming aan boord, alsof allen beseffen, dat zij een onderdeel zijn van het kleine wereldje op het schip. Zelfs Wolf – voor wie de zeereis een geheel nieuwe sensatie is – is opgewekt – en loopt bedrijvig van de ene verschansing naar de andere, om de onbegrijpelijke wereld om hem heen van alle kanten te bekijken. Het was niet de bedoeling geweest de hond mee te nemen, maar toen het dier het schip met zijn meester zag wegzeilen, sprong het jankend in zee en onder gejuich werd hij aan boord gehesen. Alleen Orm, die zijn duistere voorspellingen ten spijt op het allerlaatste moment toch is meegegaan juichte niet...

Volgens de roerganger zouden zij nu zeker en gewis omkomen, want de hond ging natuurlijk alleen maar mee om ergens op een ver graf van de Noorman te kunnen gaan zitten treuren, gelijk het een trouwe hond betaamt.

Ruim twee weken zijn zij nu onderweg. Twee weken... Peinzend staart de Noorman overzee en eensklaps ziet hij weer het bleke gezichtje van Winonah vlakbij zich, zoals tijdens hun afscheid, waarvan zij beiden niet wisten of het ooit een weerzien zou inhouden. De opgewonden stem van Erwin onderbreekt zijn gedachten. 'Fadir, wat een fijne zeereis!' roept de jongen opgewonden. Glimlachend ziet Eric op zijn zoon neer. Achteraf heeft hij er geen spijt van, Erwin meegenomen te hebben.

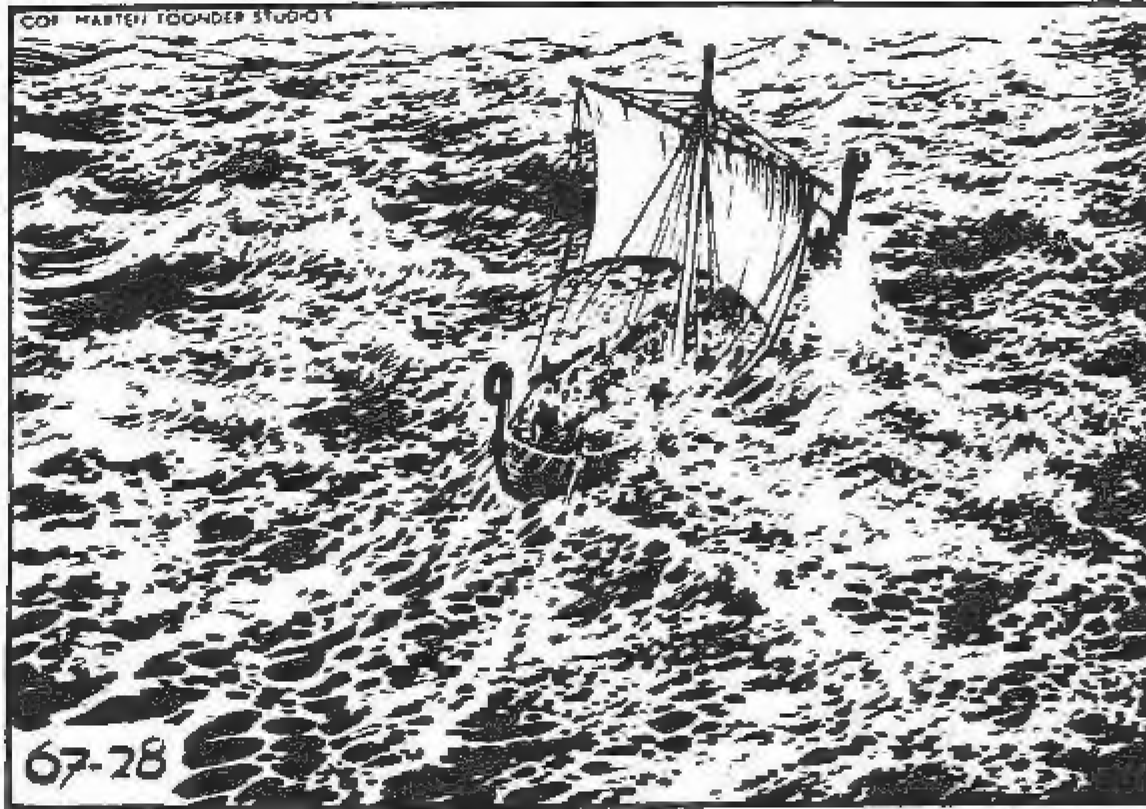
'Tot nu toe gaat alles goed, zoon, maar als ik me niet vergis, komt er slecht weer. De zee is zeer woelig geworden.'

De nomade luistert uiterlijk onbewogen toe, maar de schuwe blikken, die de man om zich heen werpt, verraden dat hij zich niet op zijn gemak voelt. Ook het gezicht van Orm staat bedenkelijk. Argwanend volgt hij met zijn ogen de stormvogels, die hoog over het schip wieken. 'Er is niemand die op die beesten let,' mompelt hij troosteloos. 'En ik zal er niet over praten, maar stormvogels spreken voor mij een duidelijke taal. Ik zou van narigheid wel over boord willen springen, als ik niet zeker wist, dat ik er vroeg of laat toch wel afgespoeld werd.'

Yark werpt de roerganger een stekende blik toe. 'Hopelijk gebeurt dat gauw,' snauwt hij. 'Want als ik nog langer met zo'n doodgraver moet ronddobberen, spring IK overboord.'

De roerganger rukt moedeloos aan zijn snor. 'Doe gerust geen moeite, het komt alles vanzelf. Ik wil alleen maar zeggen...'

Verder komt hij niet, want op hetzelfde ogenblik breekt de eerste hoge golf zwaar over het slanke vaartuig heen...

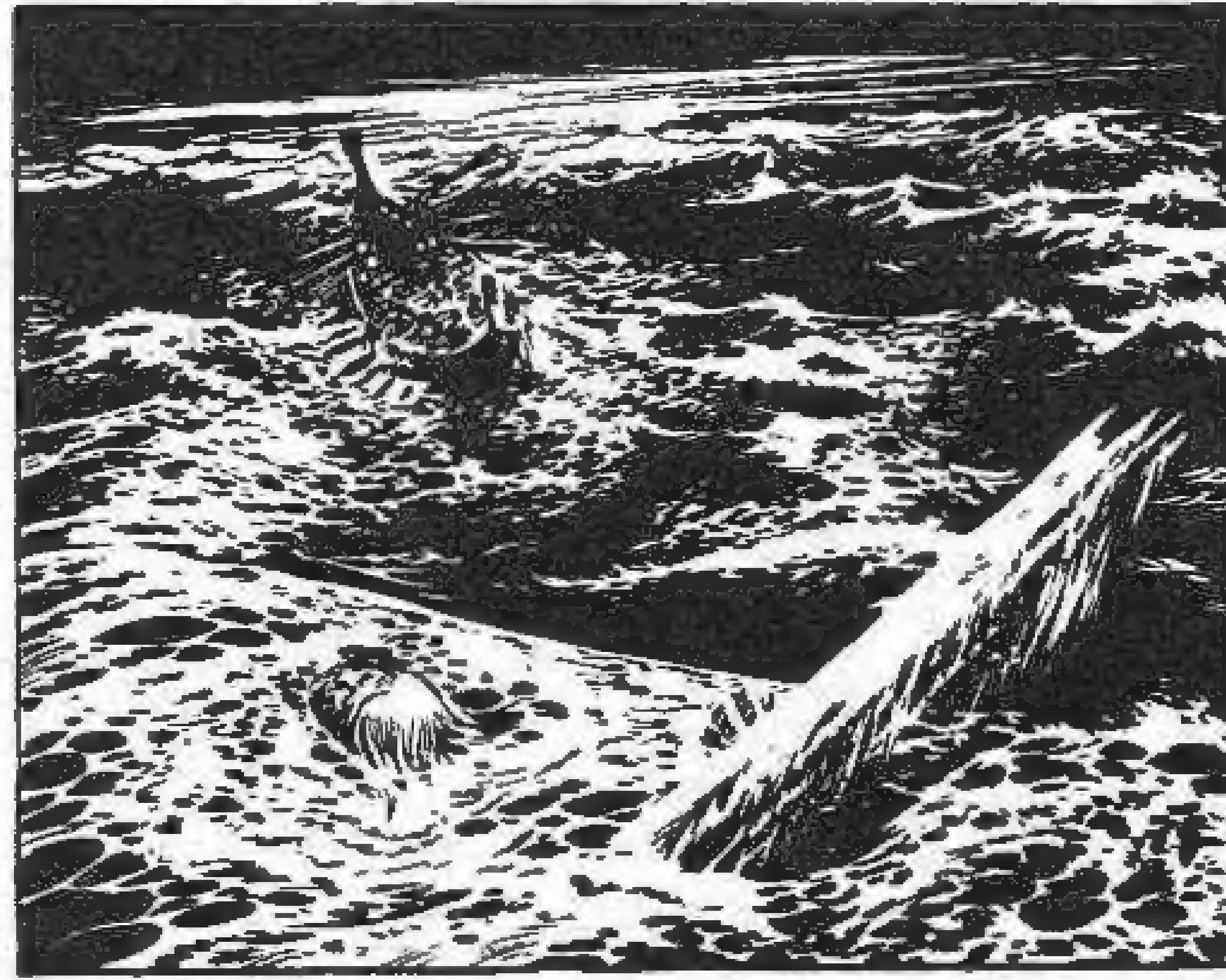

De storm komt met razende snelheid dichterbij. Het is onheilspellend donker geworden en het water krijgt een vreemde dreigend-donkergroene glans, die fel afsteekt tegen de witte schuimkoppen.
Steigerend baant het schip zich een weg door de aanrollende watermassa. Dicht tegen het boord geklemd proberen de mannen wapens en voorraden in veiligheid te brengen en vast te sjorren, maar bij elke beweging van het schip verliezen zij hun evenwicht. Een der roeiers wordt met zijn volle gewicht tegen een maststeun gesmakt, die krakend bezwijkt en hij moet haastig een afhangend touw grijpen om niet door het water meegesleurd te worden.
Met moeite houdt Eric zich staande. Wolf is angstig jankend aan zijn voeten gekropen. Zijn oren liggen in zijn nek en af en toe gromt hij zachtjes.
'Erwin! Waar is Erwin!' schreeuwt de Noorman boven het geweld van de storm uit.
'Daar,' wijst Orm. 'Voor zolang het duurt tenminste,' voegt hij er somber aan toe. Met zijn hele bovenlichaam hangt hij op de helmstok in een wanhopige poging om het schip op de golven te houden. Als de Noorman ziet, dat Thorkell zijn arm beschermend om de schouder van zijn zoon geslagen heeft, is hij even gerustgesteld. Maar dan komt Einar struikelend en zwaaiend op hem toe.
Hij moet zich aan alles vastgrijpen om niet over boord gespoeld te worden. 'We houden het niet,' schreeuwt hij Eric toe. 'Er zijn al vier mannen overboord geslagen. Het zeil... de mast.' Een nieuwe stortzee slaat over het schip en de rest van Einars woorden gaat verloren. Voor de Noorman beseft wat er gebeurt, ziet hij de man vóór zijn ogen in de kolkende watermassa verdwijnen. Met al zijn wilskracht poogt de Noorman het beeld van de ongelukkige Einar uit zijn gedachten te bannen.
'Reef het zeil,' buldert hij, 'als de mast breekt zijn we verloren.' Maar zijn bevel komt te laat, want terwijl een nieuwe stortzee op de Drakkar neerbeukt, komt de mast krakend naar beneden.

Een ogenblik heerst er wilde verwarring aan boord van de Drakkar. De mast heeft in zijn val een gedeelte van de boord verbrijzeld en het gewicht van het zeil doet het schip vervaarlijk overhellen.
Tegelijk met het neerkomen van de mast zijn opnieuw een paar mannen overboord geslagen en onder het zeil bevinden zich nog enkele krijgers die vechtend en graaiend trachten zich uit de wirwar van touwwerk te bevrijden. Ogenblikkelijk grijpt Eric een bijl en met felle slagen hakt hij op het versplinterde hout van de mast in.
'Snijdt de touwen door! Overboord met dat zeil!' buldert zijn stem. Een ondeelbaar ogenblik komt er iets zachts in zijn ogen wanneer hij merkt, dat Erwin vlak bij hem staat en met driftige halen van zijn kleine dolk een van de zware zeilschoten poogt door te snijden.
Inmiddels raast de storm onverminderd voort. Er is geen man meer in de boot die niet doorweekt is. Een gedeelte van de voorraden is weggespoeld en een paar man doen wanhopige pogingen om tenminste de wapens te redden.
De Drakkar, die nu plotseling zijn vaart verloren heeft, wordt heen en weer geslingerd als een notedop. Nu eens zit het boven op de top van een golf, dan weer is het half onder water. 'Maak de roeispanen los,' schalt Erics stentorstem. 'Roei voor je leven!' Struikelend en kruipend trachten de mannen zijn bevel uit te voeren. Reeds verscheidene riemen zijn uit het rek geslagen en van de schilden die langs het boord hangen, zijn de meeste door de woedende zee meegesleurd.
'Pas op,' schreeuwt Eric plotseling. 'De mast gaat overboord.' Op hetzelfde ogenblik gebeurt het. Hoog spat het water op. Het zeil en het touwwerk worden meegesleurd en tot ontzetting ziet de Noorman, dat een paar krijgers die zich niet bijtijds uit de voeten konden maken, een prooi der golven worden. Even meent Eric het gelaat van Bjarki te herkennen, maar reeds slaat een nieuwe stortzee de Drakkar opzij. Nog even zien de mannen de ongelukkigen worstelen tegen het water, dan sluiten de golven zich...

En terwijl het dappere troepje Noormannen vecht tegen een welhaast zekere ondergang, rijdt ver weg een ruiter over de besneeuwde wegen naar Wograms burcht. Het is een vrouw met wapperende haren, die diep over de hals van haar paard gebogen door het bos galoppeert. En terwijl ze het dier tot groter spoed aanzet, mompelt zij telkens weer: 'Laat mij niet te laat komen... laat mij op tijd zijn...'

Winonah kijkt verstoord op als ze plotseling in de gang een bevelende vrouwenstem hoort. Maar voor zij kan gaan kijken wordt het zware gordijn terzijde geschoven en een slanke vrouwengestalte met bleek gelaat en fonkelende ogen treedt binnen. De VALA!
Winonah deinst achteruit en een ogenblik slaat zich een ijskoude hand om haar hart. Maar zij beheerst zich en treedt haar gast tegemoet.
De Vala gunt haar echter geen tijd voor plichtplegingen. 'Waar is de koning?' vraagt zij dringend. 'Koning Eric is toch al niet vertrokken? Hij mag in géén geval weggaan, want als hij dit doet, dreigt hem een groot gevaar!' Winonah wankelt. 'Maar hij is al twee weken onderweg,' stamelt zij ontzet. 'Waarom ben je niet eerder gekomen?'
Op het geluid van de stemmen is Svitjold haastig toegelopen en ook hij verbleekt een ogenblik wanneer hij hoort waarom de Vala gekomen is. Maar het meest van allen is de wijze vrouw zelf geschrokken.
'Ik... ik vrees dat niemand hem ooit zal terugzien,' fluistert zij. 'Hij onderneemt een zeereis, nietwaar? Het zal zijn dood zijn...! Er is nog een kleine mogelijkheid om het onheil af te wenden. En dat is dat je je gemaal volgt! Jij, en jij alleen kunt de koning redden.'
Een dodelijke bleekheid heeft zich over het gelaat van de koningin gespreid en even staart zij roerloos voor zich uit. Dan, met een flauwe hoofdknik prevelt zij: 'Ik zal gaan. Svitjold... Héér Svitjold, laat onmiddellijk een schip in gereedheid brengen. Zodra het weer het toelaat, vertrekken wij.' Zij kan niet vermoeden, dat op hetzelfde ogenblik de voorspelling van de Vala reeds bewaarheid dreigt te worden. Van de Drakkar blijft niet veel meer over dan een wrak, ten prooi aan het meedogenloos geweld van de zware stortzeeën. Met opeengeklemde kaken trekken de mannen de riemen en ondanks de verschrikkingen van de laatste uren, ondanks het hopeloze van hun toestand, hebben zij de moed nog niet opgegeven.
Thorkell merkt het eerst de smalle donkere streep land aan de horizon op. Terwijl een van de mannen met een schorre stem een oud Vikinglied inzet, roeien zij in taaie volharding voort naar die verre kust. Erwin is tegen de boord gekropen. Met zijn ene hand klemt hij zich vast aan een eind touw, zijn andere arm ligt om Wolfs nek. Trillend drukt het trouwe dier zich tegen zijn kleine baas aan en likt met zijn lange tong diens gezicht.
'Zoet maar, Wolf, brave hond!' zegt Erwin met een verdacht trillend stemmetje en zozeer is hij verdiept in het dier, dat hij niets ziet van de hoge bewegelijke muur van kolkend water die komt aanrollen. Het volgende ogenblik heeft de vloedgolf de Drakkar opnieuw opgenomen. Erwin vergeet het touw en klemt zich met beide handen aan de hond vast. 'Fadir!' schreeuwt hij. 'Help! Wolf verdrinkt!'
Maar zijn stem gaat verloren in het bulderend geweld van het water. Bijna rechtstaand richt het schip zich op in de golven. Dan breekt het krakend in tweeën en in een kolkende hel van water en hoog opspattend schuim gaat het ten onder....

Erwin voelt zich opgenomen en door de lucht geslingerd. Als een wanhopige klemt hij de hond tegen zich aan. Het volgende ogenblik komt hij met een smak in de ziedende warreling van water en schuim terecht. Hij voelt, dat ze kopje ondergaan. Het zoute water dringt hem in neus en oren en de koude beneemt hem een minuut de adem.

Dan schiet hij ineens weer naar boven, het lichaam van Wolf nog in zijn armen. Vlakbij drijft een stuk wrakhout en wanhopig worstelt de jongen om het te bereiken. Maar eensklaps voelt hij hoe het lichaam van de hond hem ontglipt. Hij slaakt een vertwijfelde kreet als een volgende golf het dier buiten zijn bereik slaat. 'Wolf,' gilt hij. 'Help, Wolf...'

Hoog snerpt zijn ijle jongensstem boven het bruisen van het water uit. Hij slaat met armen en benen in een laatste poging om de hond te bereiken, maar met onweerstaanbare kracht trekt het water hem naar beneden. En juist als het begint te schemeren voor zijn ogen, voelt hij zich vastgegrepen door een grote hand en een barse stem gromt: 'Hier jongen, pak dat stuk hout!'

'Nee! Laat me los! Wolf verdrinkt!'

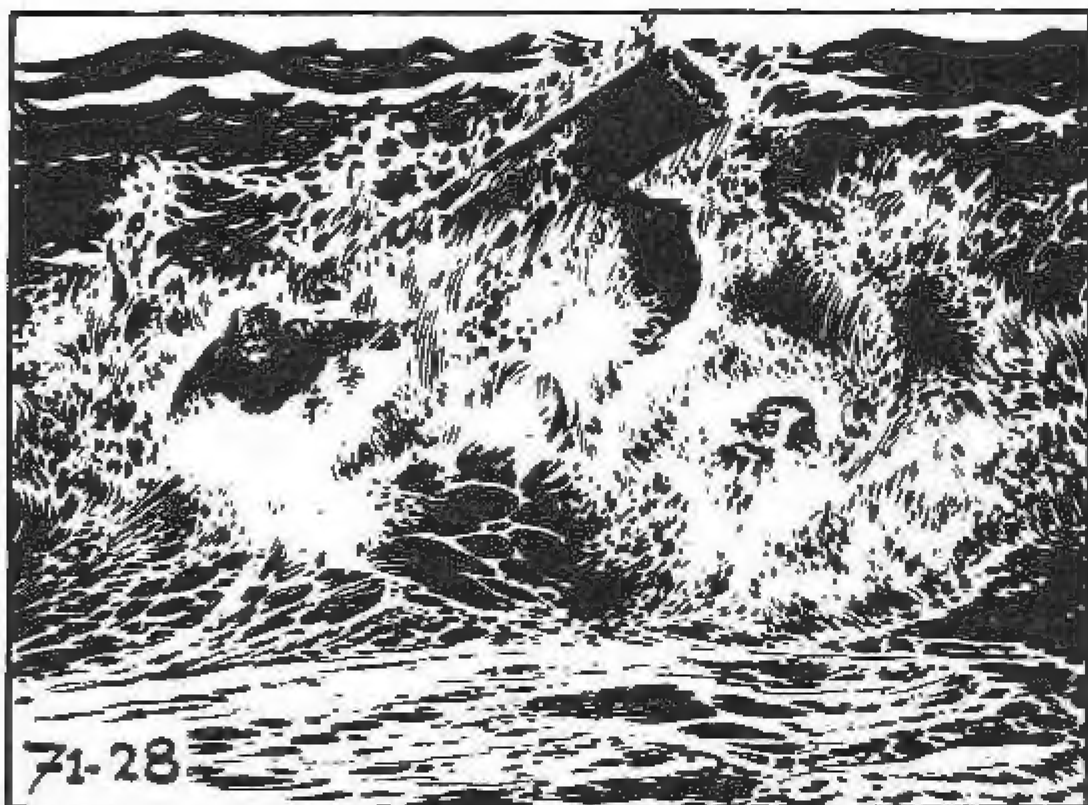
Verbeten tracht de jongen zich aan de forse greep te ontworstelen. 'Geen fratsen, knaap! Grijp dat stuk hout, zeg ik je!' gromt de man die naast hem tegen het water worstelt en met een krachtige ruk hijst hij Erwin half over het hout heen. Met een snik herkent Erwin Thorkell, maar voor hij iets kan zeggen, heeft de reus zich van zijn geweldige loodzware mantel van berenvacht bevrijd en zwemt met forse slagen achter de hond aan. Stevig grijpt hij het dier in zijn nekvel en terwijl Wolf zachtjes tegenspartelt, keert Thorkell naar het stuk wrakhout terug. Een ogenblik later klemt Erwin de hond snikkend tegen zich aan.

'Wolf, mijn beste brave Wolf!' stamelt hij.

'Bah, wat een drukte voor zo'n hond,' gromt Thorkell. 'Houd je liever vast! Straks kan ik weer van voorafaan beginnen.' Hij heeft een arm om de balk en met de andere steunt hij Erwin en Wolf. Schuimend spatten de golven over hen heen, alsof de zee bang is, dat haar deze prooi op het laatste ogenblik ontgaan zal. En toch...

Het kan nog slechts een kwestie van tijd zijn.

Want wat voor kansen zijn er voor dit vreemde drietal; een oude man, een knaap en een hond, met als enige steun een stuk wrakhout in de onafzienbare watermassa...

Als een kleine, zwarte stip in de grauwe oneindigheid van de zee wordt het stuk wrakhout met de twee schipbreukelingen en de hond willoos heen en weer geslingerd. Een enkele zeevogel schiet krijsend laag over de drenkelingen heen.

Met stijgende ongerustheid kijkt Thorkell keer op keer naar het bleke, vermoeide gelaat van de jongen naast hem.

Maar met zijn bezorgdheid groeit ook zijn bewondering voor deze knaap, die liever dan zijn hond aan de golven prijs te geven, samen met hem ten ondergaat.

Hun enige kans op redding is, dat de golven hen aan land zullen spoelen op het onbekende strand, dat hij kort vóór de ondergang van de Drakkar heeft gezien. Op hetzelfde ogenblik, dat die gedachte hem door het hoofd flitst, ziet hij vlakbij een witte streep van schuim en het volgende ogenblik worden zij opgenomen in een bruisende kolking van water.

Het stuk wrakhout verheft zich bijna rechtstaand in de rollende brekers. Bliksemsnel poogt Thorkell de jongen naar zich toe te trekken, maar hij is een onderdeel van een seconde te laat en met een schreeuw van wanhoop ziet de oude krijger het donkere hoofd van de knaap in de ziedende wateren verdwijnen.

Dan sluiten de golven zich ook boven hem. Alles wordt donker om hem heen. De lucht wordt uit zijn longen geperst en hij voelt zich meegesleurd door de alles vernietigende kracht van de branding...

Tot plotseling het water om hem heen kalm wordt en hij, snakkend naar adem, grond onder zijn voeten voelt. Op hetzelfde ogenblik dat hij zijn ogen opent, ondekt hij, tot zijn onuitsprekelijke opluchting vlakbij hem het gezicht van Erwin en iets verderop ziet hij de hond druipend uit het schuim tevoorschijn springen. Hijgend naar adem staan zij een ogenblik wezenloos in de zuiging van het teruglopende water. Dan legt de oude krijger zijn arm om Erwin heen. 'Kom!' zegt hij schor. En moeizaam strompelen zij, koud en tot op hun huid doorweekt, het strand op. Met laaghangende kop volgt Wolf hen. Zodra zij uit het water zijn, wendt Erwin zich om en zijn donkere ogen staren afwezig over de grauwe troosteloosheid van het water.

De jongen voelt de druk van Thorkells grote hand op zijn schouder en de stem van de oude krijger heeft een vreemde, hese klank, als hij zegt: 'Op zee vangt het leven van een Viking aan... op zee eindigt het. Zó is het; de beste dood voor een Noorman...'

Zwijgend lopen Thorkell en Erwin langs de verlaten kust. De storm is wat geluwd, maar nog voelen zij de koude wind door hun natte kleren snijden. Eensklaps schiet Wolf naar voren en blijft zacht jankend staan bij een paar donkere vormen op het strand. Als de twee schipbreukelingen naderbij komen, wendt Erwin huiverend het hoofd af. Daar liggen de levenloze lichamen van een paar roeiers, door de zee op het strand geworpen...

Thorkell, die begrijpt wat er in de jongen moet omgaan, klopt hem zachtjes op de schouder.

Dan valt zijn oog op een boog en enkele losse pijlen, temidden van het aangespoelde wrakhout en grommend raapt hij deze wapens op. 'Dit kan ons te pas komen,' mompelt hij, terwijl hij de kletsnatte bevedering der pijlen zorgvuldig opstrijkt.

Dan legt hij zijn arm beschermend om Erwins schouder en troont de jongen zachtjes mee, weg van dit afschuwelijke schouwspel. Het is de oude vechtjas wonderlijk te moede. Zijn leven lang is hij eenzaam geweest; eenzaam en wantrouwend op zijn ontoegankelijke burcht in het hoge noorden. Nors en ongenaakbaar heeft hij iedere poging tot toenadering afgewezen. Nu brengt het lot hem samen met deze knaap en voor het eerst van zijn leven doortrilt hem een wonderlijk gevoel van genegenheid, waarmee hij eigenlijk nog niet goed raad weet. 'Uh... ik zal voor je zorgen, knaap,' gromt de oude krijger, met zijn vriendelijkste gezicht. 'Als een vader,' voegt hij er onhandig aan toe.

Voor het eerst vullen de donkere ogen van de jongen zich met tranen. 'Jij denkt, dat Fadir... dat Fadir...' hakkelt hij, maar dan barst hij eensklaps uit. 'Ik geloof 't niet, ik geloof het niet! Fadir is groot en sterk, net zoals jij, heer Thorkell... en als wij nog leven, waarom hij dan niet? Hij kan toch óók...'

Wanhopig zoekt hij naar woorden en zijn gezicht staat zo verdrietig dat Thorkell niet de moed heeft hem te weerspreken.

'Natuurlijk,' gromt de reusachtige ijzervreter sussend. 'We zullen hem zoeken, hoor! Je kunt best gelijk hebben,' en terwijl het zachtjes begint te sneeuwen, zetten de oude man, de jongen en de hond hun tocht voort.

'Heb je het koud, knaap?' vraagt Thorkell na verloop van tijd, met een bezorgde blik op het dunne wambuis van Erwin. Maar de jongen antwoordt niet; ingespannen staart hij naar de bosrand.

'Heer Thorkell!' stoot hij uit, 'kijk! Dáár!'

Opgewonden wijst hij naar de ijle rookstraal, die traag boven de bomen in de verte opkringelt.

'Een vuur?' gromt Thorkell achterdochtig. 'Voorzichtig, knaap! Daar zullen wel bewoners van dit land zijn en ik weet helemaal niet, of die ons wel vriendelijk gezind zijn. Het lijkt me beter om er in een grote boog omheen te gaan.'

'J-ja maar,' fluistert Erwin opgewonden. 'Misschien zijn het mannen van ons schip, heer Thorkell. Misschien is... is Fadir er wel bij...' Thorkell de eenzame krabt zich grommend het hoofd.

'We zullen gaan kijken!' zegt hij nors. 'Maar ik had je graag de teleurstelling willen besparen, knaap!'

Behoedzaam begeven zij zich in de richting van de rook. Dicht valt nu de sneeuw om hen heen. Aan de rand van het naaldbos houdt Thorkell de pas in en kijkt bedenkelijk op zijn kleine metgezel neer.

'Het is gevaarlijk wat we doen, knaap!' bromt hij. 'Weet dat! We zijn zo goed als ongewapend, want met die doornatte boog en drie pijlen valt niet veel te beginnen.'

Wantrouwig loert hij tussen de stammen en begeeft zich dan met een onverstaanbaar gemompel weer op pad. Met waardering ziet Thorkell, dat de jonge Noorman zich weet voort te bewegen zonder dat er een takje onder zijn voeten kraakt. Onder een diep stilzwijgen zoeken zij hun weg tussen de besneeuwde stammen, tot Thorkell zijn hand opheft. 'Hier moet het vlakbij zijn,' fluistert hij. 'Ik kan waarachtig de rook ruiken.' Met een vlugge beweging gespt hij zijn dolk los en steekt Erwin die toe. 'Gebruik die, als het nodig is!' Met kloppend hart volgt Erwin de reusachtige gestalte van de grijze man. In de beschutting van een dicht bosje laten zij zich voorzichtig op de knieën zakken.

Wolf, die al die tijd stil als een schaduw achter hen heeft gelopen, springt eensklaps naar voren en steekt zijn neus snuffelend in de hoogte.

'Haal de stomme hond terug, als je niet wilt dat die ons verraadt,' bromt Thorkell nors. Zachtjes, vrezend dat zijn stem hun aanwezigheid toch nog zal verraden, volgt Erwin dit bevel op, maar de hond stoort zich ditmaal niet aan zijn jonge meester. Met dansende stappen, de kop laag bij de grond, verdwijnt hij tussen de bomen. 'Dat beest bederft alles!' snauwt de oude, terwijl hij woedend overeind springt. 'Hem na!'

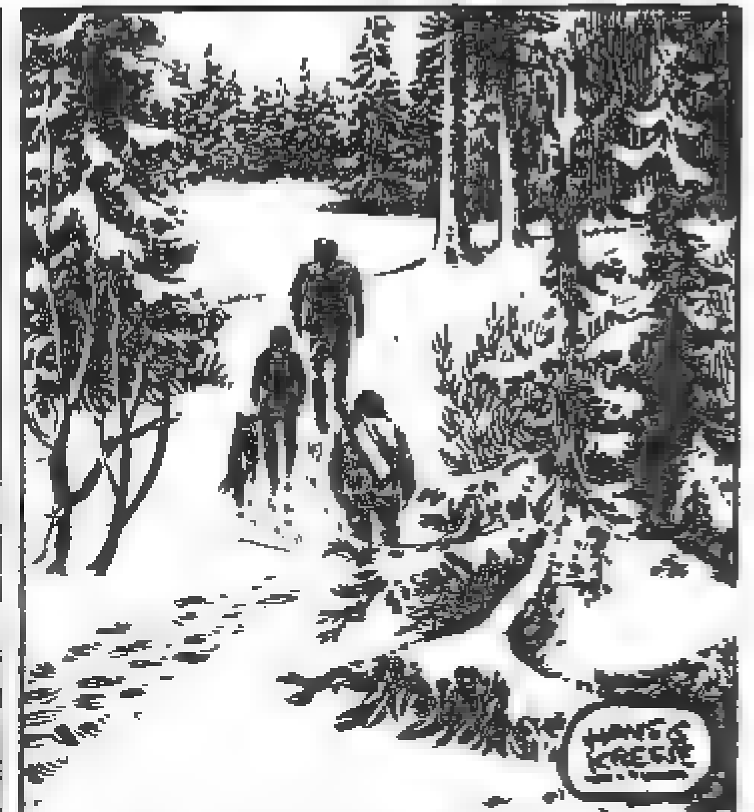
Nauwelijks zijn deze woorden over zijn lippen, of zij horen niet ver van zich af de diepe blaf van de wolfshond, even later gevolgd door een verschrikte angstkreet. Met Thorkells dolk in de vuist, rent Erwin achter zijn hond aan, terwijl de oude krijger foeterend volgt.

Op een kleine open plek in het woud loopt Wolf luid blaffend heen en weer voor een eenzame gestalte, die verstard van schrik aan een armtierig vuurtje neerknielt.

En eensklaps staan Thorkell en Erwin als door de bliksem getroffen stil... want die eenzame gestalte is niemand anders dan... Orm, de roerganger...

'Orm!' juicht Erwin, terwijl hij verheugd op de kleine man toesnelt. 'Orm. Je leeft dus óók nog!' De roerganger snuift twijfelachtig.
'Nog wel... ja,' mompelt hij. 'Als die hond me tenminste niet levend opeet... Dat mormel schijnt een erge honger te hebben...' 'Je lijkt wel gek, kerel,' valt Thorkell hem nors in de rede. 'We zijn in een vreemd en vijandig land; we kunnen ons amper verdedigen met de schamele wapenen die we nog hebben. En jij weet niets beters te doen dan een vuur aan te steken, waarvan de rook mijlen ver zichtbaar is! Maak uit dat vuur, onmiddellijk!' Met een voor zijn doen ongekende snelheid springt de roerganger overeind, terwijl zijn hele gezicht glimt van verontwaardiging. 'Ik denk er niet aan, landkrab!' mompelt hij heftig aan zijn snor plukkend. 'Ik heb het juist met veel geduld aangekregen. Mijn botten klepperen van de kou en als ik niet gauw mijn kleren droog, sta ik straks zo stijf als een dekplank. Ik heb bovendien een ingeboren hekel aan die sneeuwrommel en ik zal het hier zo heet stoken dat de hele boel smelt. Wat kan het mij schelen, wie die rook ziet? We komen toch vroeg of laat aan een ellendig einde, dat voel ik duidelijk! En als ik sterven moet, dan sterf ik maar liever warm!'

Met een nijdig gesnuif breekt hij een tak middendoor en werpt de einden in het vuur, dat langzaam begint door te branden. Thorkell wordt rood van woede, maar de morsige gaat onverstoorbaar verder: 'Bah, wanneer je wat later gekomen was, had ik het konijn dat ik met veel moeite gevangen heb, tenminste alleen kunnen opeten. Nu moet ik dat natuurlijk nog delen ook, zeker, hè?'
Plotseling bemerkt Thorkell, dat hij inderdaad honger heeft en hij bedenkt, dat Erwin in ieder geval moet eten. Hij bromt iets binnensmonds en zet zich bij het vuur. 'Hoe heb je het aan gekregen?' vraagt Erwin de morsige als zij zich even later tegoed doen aan het geroosterde vlees. De stuurman slaakt een diepe zucht. 'Dit is niet mijn eerste schipbreuk, jongeling,' mompelt hij triest. 'Hoewel het er veel op lijkt, dat het wel mijn laatste zal zijn. Maar ja, ik had ook beter aan wal kunnen blijven. Mijn grootmoeder heeft altijd al gezegd...'
'Ja, laten we de toestand onder ogen zien,' gromt Thorkell ongeduldig. 'Wat staat ons nu te doen?'
'Valt er nog wat te doen?' verzucht Orm met een vreugdeloos lachje. 'Niet om iemand ongerust te maken hoor, maar als we rustig hier blijven komen we vanzelf aan ons eind. Waarom zouden we ons vermoeien? Ik heb bovendien een eerlijke afkeer van wandelingen in de sneeuw...'
Maar ondanks Orms zwartgalligste voorspellingen wordt tenslotte toch het vuur gedoofd en de tocht voortgezet.
Drie kleine figuurtjes en een hond in de oneindigheid van een vreemd, woest land...

'Ik ben benieuwd waar dat heen moet,' gromt Orm als ze een tijdlang zwijgend hun weg door het sombere bos hebben gezocht. Ongeduldig haalt Thorkell de schouders op. 'Indien je liever in de sneeuw blijft zitten, is het mij wel,' zegt hij kort.

'Kunnen we niet beter teruggaan naar de kust?' stelt Orm weinig hoopvol voor. 'Al dat gebagger door die sneeuw is bar ongezond. Mijn benen zijn nu al zo stijf als roeispanen en als je het mij vraagt, zouden we hier best eens een paar uitgehongerde wolven kunnen tegenkomen! Dat is een oudoom van mij ook eens gebeurd! En, over eten gesproken, hoe scharrelen wíj eigenlijk ons kostje bij elkaar? Niet dat ik iemand wil ontmoedigen, hoor... maar...'

Thorkell werpt een woedende blik over zijn schouder en wijst met een veelbetekenend gebaar op Erwin. Maar de knaap luistert nauwelijks. Moeizaam zwoegt hij voort, terwijl er af en toe een huivering van kou door hem heenvaart.

Orm is even in naargeestig gepeins vervallen. 'Beren moeten hier ook zijn,' merkt hij dan met sombere voldoening op, 'en als...' 'Hou op met die oudewijvenpraat,' snauwt Thorkell plotseling in onmachtige woede, als hij er aan denkt wat de kleine prins die zo dapper aan zijn zijde voortzwoegt, misschien allemaal nog te wachten staat.

Orm hult zich in een beledigd zwijgen. Het bos is iets minder dicht geworden, en de wind, die hier vrij spel heeft, jaagt af en toe grote wolken stuifsneeuw op, waardoor zij soms nauwelijks vooruit kunnen komen.

Opeens blijft de roerganger staan en Thorkell en Erwin zien tegelijkertijd wat hem zo heftig aan zijn snor doet plukken.

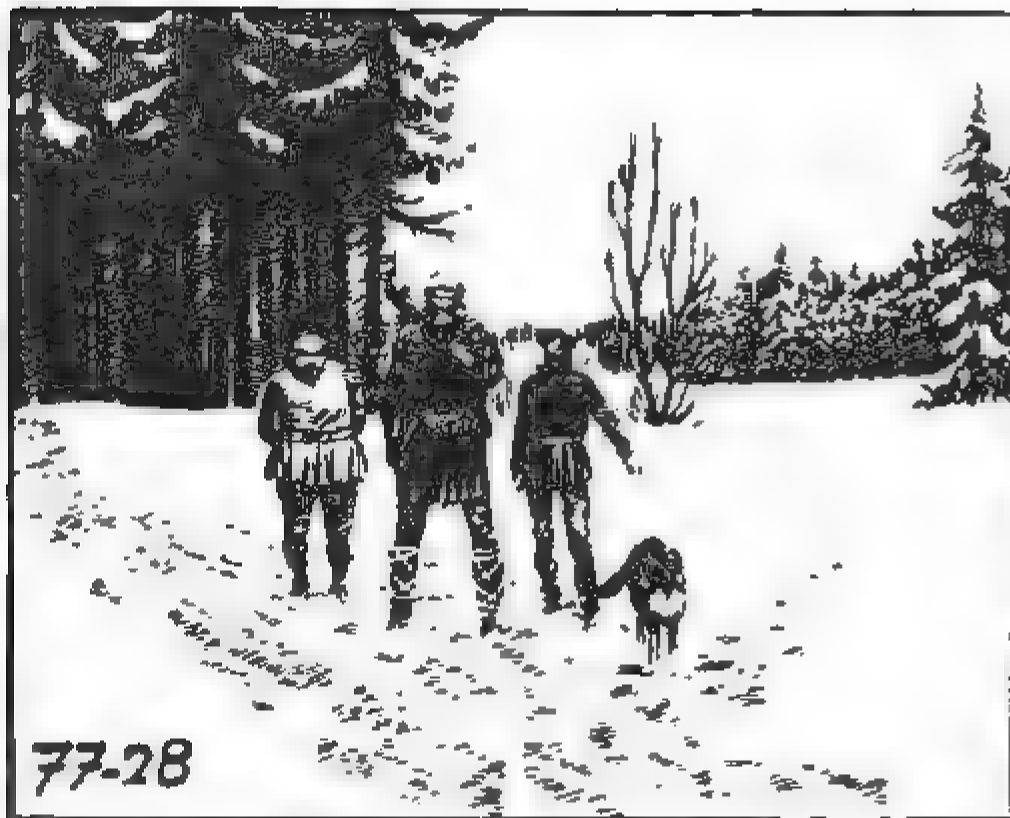
Vlak voor hem is duidelijk een breed spoor te onderscheiden; een spoor van verscheidene paarden! Het is gedeeltelijk ondergesneeuwd, maar nog zeer goed te zien. Hier zijn slechts kort geleden ruiters langs gekomen.

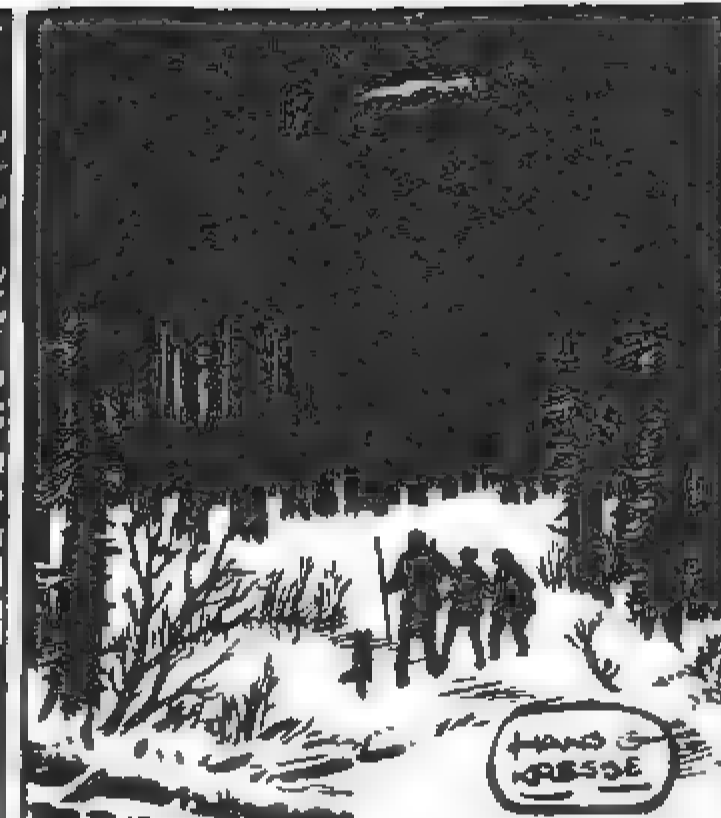

'Er zijn dus in ieder geval mensen in dit vervloekte land,' merkt Thorkell op, terwijl hij argwanend naar het besneeuwde spoor staart. 'Wij moeten weten, wie dit zijn en daarom kunnen wij het beste dit spoor volgen. Als deze lieden ons niet bevallen, kunnen wij nog altijd terugkeren.'
'K-kunnen wij dat niet beter meteen doen?' valt Orm hem haastig in de rede. 'Hé ja, we gaan een eindje terug en dan zullen we alles eerst eens lekker kalmpjes bepraten, hoewel het weinig uitmaakt, want de kou kun je toch niet weg redeneren, dat is vast! Misschien bevriezen we straks alleen maar! Dat gebeurt meestal tegen de avond. Het moet een zachte dood zijn, heb ik wel eens gehoord! Dus laten we vooral de moed niet verliezen!'
'Maar man,' gromt Thorkell ongeduldig. 'We moeten toch weten, wat voor mensen dat zijn?' 'O ja?' zegt de morsige, heftig gebarend. 'Ik heb er helemaal geen behoefte aan om dat te weten. Ik heb een sterk verlangen om het roer om te werpen en terug te koersen, naar de kust!'
'Ga je gang!' antwoordt Thorkell kort. Hij kent de kleine man nog niet lang genoeg om hetzelfde geduld met hem te hebben als Eric en de anderen. 'Kom mee, Erwin,' zegt hij gebiedend en ongeduldig begint hij het spoor te volgen. Beteuterd staart de morsige hem na. 'Stelletje landkrabben,' mompelt hij met een wantrouwende blik op Wolf, die bij hem is blijven staan.
'Voort hond,' gromt hij en onder zijn geweldige wenkbrauwen gaan zijn oogjes schichtig heen en weer.
Hoog en dreigend rijzen overal de kale naaldbomen om hem op, en de beklemmende stilte is bijna even onheilspellend als de schemerachtige duisternis tussen de stammen. 'Welja,' gromt hij lusteloos in zijn snor woelend. 'Loop maar door, hoor! Maak dat je er komt! Bah, wie bekommert zich tegenwoordig nog om een arme oude zeebonk? Niemand toch zeker? Maar dat neem ik niet!'
En driftig struikelt hij achter het tweetal aan. Maar nauwelijks heeft hij een paar passen gedaan, of hij ziet Thorkell en Erwin stil staan. Thorkell wijst de jongen ergens op.
'Daar héb je het natuurlijk al,' mompelt hij argwanend, terwijl hij zich gereed houdt om op het eerste teken van onraad onmiddellijk rechtsomkeert te maken. 'W-wat is er?' vraagt Orm angstig. 'Gaan we toch terug?' 'Kom liever eens kijken, bange wezel!' roept Thorkell. 'Er is een spoor bijgekomen! Een voetspoor!'

Onzeker schuifelt Orm naderbij. 'Hoe meer sporen, hoe meer ellende,' mompelt hij. Maar Thorkell snauwt hem toe: 'Zeg liever wat je hier van denkt. Vind je het niet verdacht, dat in deze vervloekte wildernis een eenzame voetganger zich plotseling aansluit bij een troep ruiters? Want dat wijst het spoor toch aan!' 'Verdacht noem je dat?' prevelt Orm berustend. 'Een lijnrechte waarschuwing van het noodlot! Ik heb een voorgevoel, dat die sporen ons regelrecht naar de ondergang zullen voeren! Ik...'

'Thorkell,' valt Erwin hem dringend in de rede. 'Thorkell! Een eenzame voetganger, zeg je! Zou dat... dat kan haast niet anders dan een van ons zijn! Zou het kunnen dat... dat... Fadir...' 'Eén van ons, hè?' onderbreekt Orm hem schamper. 'Dan moet je maar eens naar die hond kijken! Dat monster gaat tekeer, alsof het zijn ergste vijand ruikt! Ik wil natuurlijk niets zeggen, maar dat beest begrijpt tenminste waar het aan toe is!' Inderdaad staan Wolfs haren overeind, terwijl hij luid grommend het eenzame spoor nasnuffelt. 'Daar gaan de sporen het bos in,' wijst Thorkell. 'Kom mee, wij moeten weten, wat dit te betekenen heeft.'

'Wat dat te betekenen heeft?' herhaalt Orm jammerend. 'Bah, dat is duidelijk genoeg! Zeg niet, dat ik je niet gewaarschuwd heb! Tegen het vallen van de duisternis een bos intrekken! Ik heb nog eens iemand gekend die dat deed! Nu, ik moet hem nóg terugzien!' Maar Thorkell heeft zich al met een verachtelijk schouderophalen afgewend. Hij neemt Erwin bij de arm en trekt hem mee het bos in. 'Goed, dan spelen we spoorzoekertje,' gromt Orm, die na een ogenblik van aarzelen haastig achter hen aandribbelt. Maar inplaats van naar sporen, kijkt hij voortdurend schichtig achterom naar de donkere stammen, die hem steeds hoger en dreigender voorkomen. Zo dicht staan zij hier op elkaar, dat het schemerige licht van de vallende avond nauwelijks meer doordringt.

Thorkell en Erwin hebben soms moeite het spoor te volgen en naarmate de duisternis toeneemt, groeit Orms angst. Het geluid van een brekende tak doet hem bijna een gil slaken en ieder ogenblik verwacht hij, besprongen te zullen worden door een troll of een ander vreselijk wezen uit zijn verbeelding. Plotseling blijft Thorkell staan en houdt de anderen met een beweging van zijn hand terug. Voor hen schemert een open plek en aan de overkant daarvan tussen de bomen, zien ze de rosse gloed van een kampvuur. 'Een heksenvuur,' mompelt de morsige schor. 'Nu zijn we er geweest!'

'Stel je niet aan,' snauwt Thorkell de jammerende stuurman toe. 'Heksen rijden niet te paard. Dat zijn natuurlijk de ruiters, die hun kamp voor de nacht hebben opgeslagen! We sluipen naderbij en wanneer ze er al te vijandig uitzien, kunnen we hen misschien een hap eten en een plaats bij het vuur vragen? Volg mij!' 'Wacht een ogenblik,' brabbelt Orm haastig, terwijl hij bezwerend zijn armen uitstrekt. 'Laten we eerst even rustig... terug... gaan praten, en... o... luister nu even!'

Hij struikelt haast over zijn eigen woorden, als hij verder gaat: 'Gek, maar ik geloof niet, dat het gaat vriezen vannacht. Het is veel zachter geworden, hè! Maar goed, dat we dat konijn hebben opgegeten. Ik zou geen háp meer door mijn keel kunnen krijgen! Nee, het is tijd om wat uit te rusten! Ik heb daarnet een heel aardig plekje gezien! Net goed om met zijn drieën de nacht door te brengen! Beren zijn hier niet, dus dat kunnen we rustig doen en morgen...' 'Niets morgen,' snijdt Thorkell de woordenstroom van de roerganger af. 'Ik wil weten wie dat zijn en indien je niet mee wilt, ga ik alleen op verkenning, bibberend oud wijf!'

'Alleen... eh... alleen?' stottert Orm wanhopig. 'Wil je er alleen op uittrekken en ons hier achterlaten? Mij? Eh... hier? Dat kan niet, dat kun je niet doen; dat is een lelijke streek om een oude zeeman midden in de nacht in het bos achter te laten! Nee, nee, ik ga wel mee... ik kom al...'

'Als je je huilebalkerige gezicht maar houdt!' dreigde Thorkell. 'Dat gesnater van je moet een uur ver te horen zijn. Erwin, hou Wolf bij je! Zorg ervoor dat hij ons niet verraadt met zijn gegrom en dat hij niet plotseling vooruit rent!'

Behoedzaam baant Thorkell zich een weg door het dichte struikgewas en de anderen volgen hem op de hielen. Erwin heeft Wolf in zijn nekvel gegrepen en fluistert hem af en toe een paar kalmerende woorden toe. Het is alsof het dier begrijpt, wat er van hem verwacht wordt, zo rustig houdt de hond zich. Steeds dichterbij komen ze. Het flakkerende schijnsel van de vlammen werpt een grillige schaduw op de donkere stammen en de geur van brandend naaldhout prikkelt hun neusgaten. Soms zien zij even een glimp van bewegende gestalten rond het vuur. Met de uiterste voorzichtigheid dringen zij nog dichterbij. Dan schuift Thorkell behoedzaam een paar takken opzij. Drie paar ogen gluren gespannen naar het tafereel voor hen: En wat zij zien, doet hen de adem in de keel stokken...

Op een open plek in het woud hebben nomaden een nachtleger gemaakt. Enkelen zitten rond het vuur, anderen lopen heen en weer in druk gesprek waarbij ze niet de minste moeite doen, het geluid van hun stemmen te dempen. Schildwachten zijn nergens te zien en op een afstand staan twaalf kleine paarden onder een boom, eveneens onbewaakt. Uit alles blijkt, dat deze mannen zich volkomen op hun gemak voelen en niet beducht zijn voor enig gevaar. Wat de bespieders tussen de struiken echter de adem in de keel doet stokken, is de aanblik van de gevangenen, die op enige afstand van het vuur onbewegelijk in de sneeuw staan. De hoge gestalte van de Noorman is op die afstand duidelijk te onderscheiden. De anderen zijn Halfra, Yark, Rorik, Egill, Toke, Ketill, Bjorn en Harald. Met strakke gezichten luisteren zij naar de honende opmerkingen, die de nomaden hen nu en dan toeschreeuwen. Men heeft de Noorman zijn wapenrusting en zijn vest van berenvacht afgenomen, zodat hij in niet veel meer dan zijn onderkleed aan de ijzige koude is blootgesteld! Toch voelt hij het nauwelijks. Telkenmale komen zijn gedachten terug op Erwin, wiens lot hem veel meer zorgen baart, dan zijn eigen toestand. Het feit, dat zij, nauwelijks aan land gespoeld, door de nomaden gevangen genomen zijn, was op zichzelf niet zo erg. Aanvankelijk toonden hun bewakers zich niet uitgesproken vijandig en op deze wijze konden zij het snelst bij Bor Khan komen. Tot de komst van Tsacha's oude metgezel dat alles veranderde. Ook deze man had de schipbreuk dus overleefd. Helaas, want vanaf het ogenblik dat hij zich bij zijn zwervende landgenoten voegde, heeft hij de zaken in handen genomen en niet bepaald in 't voordeel van de Noren. De oorzaak van deze houding is Eric maar al te duidelijk: het is de vrees, die de oosterling er toe drijft, zijn landgenoten tegen de gevangenen op te hitsen. Vrees voor de straf, die hij weet, dat zijn deel zal zijn, als de Noorman zijn doel bereiken zou. Erics sombere overpeinzingen worden afgebroken door de donkere gestalte die geluidloos door de sneeuw op hem toetreedt. Het is Tsacha's oude reisgenoot. De Grijze Wolf noemen de anderen hem en op de een of andere wijze schijnen zij een heilig ontzag voor hem te koesteren.

'Het ogenblik is gekomen, grote Khan!' zegt de Grijze Wolf. Zijn stem is onbewogen als immer, maar in zijn smalle spleetogen blikkert een wrede dreiging. 'Ken je het spel van de bliksem, die alles verschroeit? Het is een edel spel... Wellicht heb je het koud? Ja, mogelijk vreest de Noorse Khan de koude? Ah, maar meer nog zul je de hitte vrezen. Treedt nader, o Khan... nader... de vlammen zullen je koesteren...'

Zwijgend hoort Eric de man aan en niets verraadt zijn gemoedstoestand als hij onbewogen in de richting van het vuur stapt. Hij beseft het hopeloze van zijn toestand. Slechts een list kan hem nu nog redden.
'Wee jou en de jouwen indien je mij slechts met een vinger durft aan te raken,' zegt hij dreigend. 'Ik ben de hoeder van het magisch zwaard Tyrr... de geest van Tyrr zal je treffen met zijn wraak, indien je mij letsel berokkent.' Het is de enige mogelijkheid die hem te binnen schiet en even schijnen zijn woorden indruk te maken op de bijgelovige nomaden. Maar de Grijze Wolf heeft zijn spel door. 'Ah,' zegt hij op verachtelijke toon, 'de hoeder van het zwaard moet wel het hart van een oude vrouw hebben! Zijn wraak is als de nevels, die zich oplossen in de steppenwind; kan het de angst zijn, die je woorden doet spreken, waarmee de vrouwen hun kinderen in slaap sussen?'
'Is er geen manier om deze onbeschaafde wilde het zwijgen op te leggen?' brult plotseling Halfra, die zich niet langer kan bedwingen. 'Ja! Een eind hout, bij Thor!' briest Yark. 'Een zwaard is nog te goed voor dat gespuis.' Duidelijk dringen hun stemmen door tot de plek, waar Thorkell, Orm en Erwin nog steeds onbeweeglijk staan. De vreugde in Erwins hart bij het weerzien van zijn vader is verdrongen door een felle angst, wanneer hij de bedoeling van de oude nomade begrijpt. 'Snel,' gromt Thorkell. 'We moeten iets doen, voor dat hele stel voor onze ogen vermoord wordt!' 'Welja,' mompelt Orm. 'Daar moeten wij beslist bij zijn. Samen uit samen thuis, zeg ik maar! Wat beginnen wij met die paar pijlen die we nog hebben tegen een bende moordenaars? Nee hoor, deze zaak vereist rustig overleg, ergens op een veiliger plek dan hier! Als we nu eerst eens een eindje gingen wandelen.'
'Zwijg,' snauwt Thorkell ongeduldig. 'Jij blijft hier en past op Erwin! En hou vooral die hond bij je, dat beest kan alles bederven!'
Met een grote boog verdwijnt hij tussen de struiken en hoofschuddend staart Orm hem na. 'Toch jammer van zo'n flinke kerel,' mompelt hij. 'Laat ons het beste hopen... Niet dat ik...'
'Ik laat Thorkell niet alleen gaan,' sist Erwin driftig. 'Hij gaat mijn vader redden en dan moet ik hem helpen... ga je mee of niet?' 'M-mee?' stottert Orm verbouwereerd. 'Tja... dat is te zeggen... nu ik er goed over denk... die vader van je is mijn koning, niet? Goed, dan... oei, oei! Dat zal een mooie voorstelling worden!' En terwijl Erwin de hond stevig in de nekharen grijpt, sluipen zij behoedzaam Thorkell achterna...

Als Eric op het kampvuur toetreedt, kan hij een rilling nauwelijks onderdrukken. Vlak bij het vuur zit een nomade, die een hoofd groter is dan de anderen. Hij heeft zijn haar in een grote knot achter op zijn hoofd samengebonden, wat zijn toch reeds afstotelijk uiterlijk iets onzegbaar angstwekkends geeft. In zijn handen heeft hij een zwaard, dat hij met een bijna strelende beweging in de helle vlammengloed zachtjes ronddraait.

'Zie toe, grote Khan,' prevelt de Grijze Wolf minzaam. 'Begrijp je nu misschien iets van het schone schouwspel, waarmee de zonen der steppen somtijds hun gevangenen vermaken?'

Het is alsof een ijskoude hand zich om Erics hart sluit, maar onbewogen blijft zijn blik op de man bij het vuur gevestigd. De beul haalt het zwaard uit de vlammen en een grijns van voldoening speelt om zijn wrede mond, als zijn blikken liefkozend over het roodgloeiende staal glijden.

'Voor de laatste maal waarschuw ik je!' spreekt de Noorman dreigend. 'Hier spreekt de hoeder van het vreselijke zwaard Tyrr! Hij, die de hand heft tegen de hoeder van Tyrr, zal op verschrikkelijke wijze ten onder gaan! Wees gewaarschuwd, o volk der steppen.'

De man met de haarknot lacht honend.

'De woorden van deze hond zijn even talrijk als grashalmen,' zegt hij met een grijns. 'Wat zou mij gebeuren, als ik jou, hond, met dit zwaard aanraak? Zeg mij, wát zou mij gebeuren?'

Eric voelt de hitte van het gloeiende wapen naderen. En hij moet de nomade gelijk geven; inderdaad, wat ter wereld kan deze man gebeuren? Het antwoord op deze vraag komt wel heel onverwacht. Een scherp snorrend geluid trilt door de lucht. 'O!' kermt de nomade, en als een blok stort hij neer aan Erics voeten. Tussen zijn schouders steekt een dodelijke pijl...

Ontzet deinzen de nomaden terug en ook de gevangenen kijken verward toe. Evenmin als hun beulen begrijpen zij aan wie deze plotselinge tussenkomst te danken is. Voordat de oosterlingen echter van hun ontsteltenis bekomen zijn, schalt in de duisternis van het woud een donderende stem: 'Zo zal het een ieder vergaan, die zijn hand heft tegen de hoeder van het zwaard Tyrr! Wee jullie!' En nauwelijks zijn de echo's van deze schallende boodschap verstorven, of uit het bos klinkt een gehuil, zo angstaanjagend, dat zelfs de dappersten verstijven. Op hetzelfde ogenblik schiet een zwarte schim uit de duistere bosrand tevoorschijn en stormt geluidloos op de groep bij het kampvuur af. 'Wolf!' Er vaart een schok door Eric heen, als hij zijn trouwe viervoeter herkent en een wilde hoop laait op in zijn hart. Maar onder de nomaden heeft Wolfs verschijning een panische angst teweeg gebracht. Nog nooit hebben zij een zwarte Wolf gezien, en zeker niet zo'n Wolf, die schijnt te beschikken over een menselijke stem en pijlen afschiet met dodelijke zekerheid. Terwijl zij in wilde verwarring naar hun paarden stormen, springt het verschrikkelijke wezen grauwend en grommend tussen hen in. Wie hem in de weg komt, wordt overhoop gelopen en dan links dan rechts klappen de machtige kaken met de blinkerende tanden opeen.

Zonder zich verder ook maar een ogenblik om de gevangenen te bekommeren gaan de oosterlingen er in een overhaaste vlucht vandoor en nauwelijks zijn zij verdwenen of drie figuren maken zich los uit het woud en rennen naar de gevangenen toe. Een diepe, warme vreugde doeltrilt de Noorman, als hij de heldere stem van zijn zoon hoort schallen: 'FADIR!'

Thorkell en Orm rennen achter Erwin aan. In weinige ogenblikken hebben zij de groep bij het vuur bereikt. 'Deze krijgslist schijnt te gelukken,' gromt Thorkell, terwijl hij zich haast Erics banden los te snijden.

Onderwijl babbelt Erwin er vrolijk op los.

'We waren net op tijd, hè Fadir? Heb je nu nog spijt, dat je mij meegenomen hebt?'

'Te deksel!' brult Halfra, terwijl Orm bezig is zijn riemen los te maken. 'Ten hoogste spijt het je vader, dat je geen drieling bent! Schiet eens op, snorremans! Dat onbeschaafde gespuis verdient een geduchte straf en bij mijn zwaard dat ik niet heb, het zou mij spijten als zij ontkwamen...'

'Maak je daar maar geen zorgen over,' brult Yark eensklaps.

'Ze komen terug! Vooruit kerels, we zullen ze warm ontvangen...'

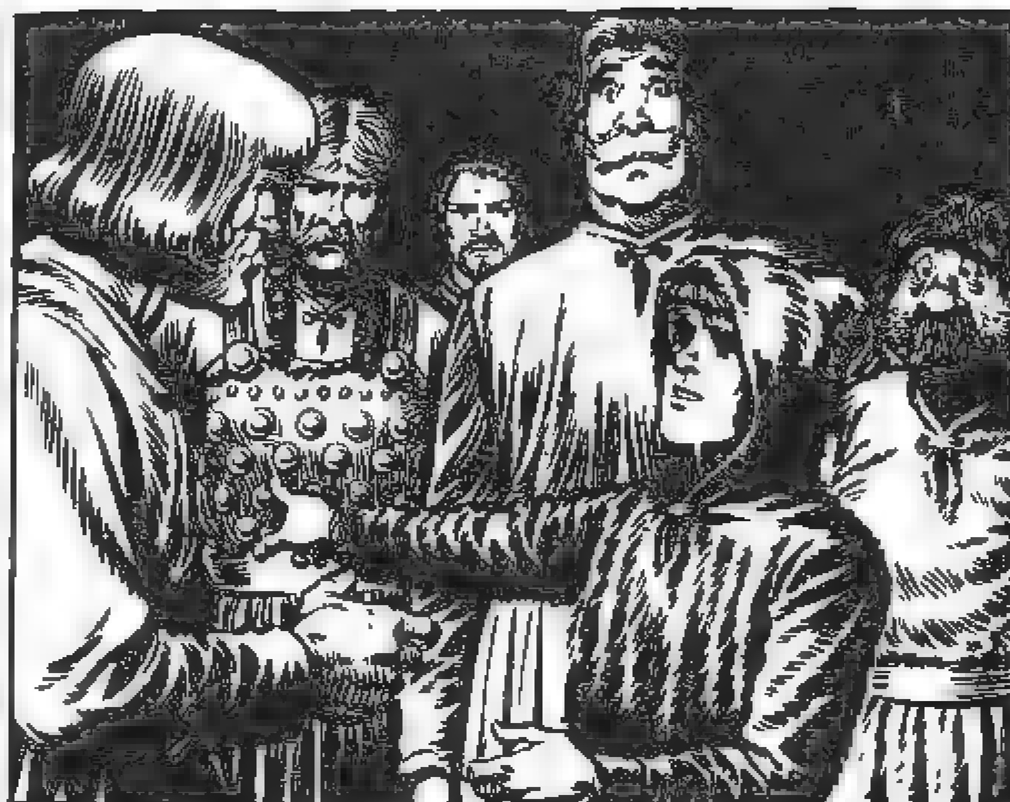

Het volgende ogenblik worden Yarks woorden overstemd door gillende strijdkreten en terwijl het kleine groepje de nomaden op hun snelle paardjes op zich af ziet stormen, vliegen de eerste pijlen hen reeds om de oren. Kort na elkaar storten Bjorn en Toke ter aarde en met een woeste schittering in zijn oog brult Yark: 'Wraak! Val aan! Sleur die prutsers van hun paarden en sla ze neer!'
Maar Eric grijpt de driftkop bij een arm en dondert hem toe: 'Vooruit, lopen. We hebben niet de minste kans zonder wapens! Het bos in! Daar kunnen ze ons niet volgen met hun paarden! Volg mij! Mannen! Zodra we de bosrand bereikt hebben verspreiden!'
Hij sleurt Yark mee en begint in de richting van het bos te rennen. De anderen volgen. Thorkell blijft voortdurend achter Erwin om hem met zijn eigen lichaam te dekken. Briesend kijkt Yark achterom, waar twee Noren ontzield in de sneeuw liggen.
Gillend stormen de nomaden de vluchtelingen achterna. Zoevend flitsen hun pijlen door de lucht; Egil wankelt en slaat geluidloos voorover in de sneeuw. Maar inmiddels hebben de overigen het bos bereikt en als schimmen verdwijnen zij tussen de hoge stammen. 'Bah!' mompelt Halfra, terwijl hij hijgend voortrent, 'welk bestaan voor een edelman... Deze barbaren missen elke eerbied voor...'

Plotseling zwijgt hij en er trekt een grijns van voldoening over zijn gezicht als hij vlakbij een takje hoort kraken. 'Indien dit een van die onbeschaafde wilden is, zal hij merken, dat een edelman zijn vuisten evengoed weet te gebruiken als zijn zwaard,' mompelt hij, terwijl hij zijn vuisten balt. Dan wijken de takken naast hem uit elkaar en het bolle hoofd van Orm verschijnt. 'O, ben jij het,' stamelt de kleine roerganger geschrokken. 'Is dat een manier om een arme zeeman een doodschrik te bezorgen?'
'Men zou hetzelfde van jou kunnen zeggen,' gromt Halfra. 'Wees maar niet bang, kleine! Van nu af aan ben je veilig!'
'Veilig noemt-ie dat!' mompelt de morsige naargeestig. ''t Is maar wat je veilig...'
Hij slaakt een gesmoorde gil, als hij een aantal donkere gestalten tussen de bomen ziet opduiken. 'Het is de koning, bang konijn!' snuift Halfra zich fier oprichtend. 'Halfra... Orm...' zegt de Noorman met gedempte stem. 'Zijn we er allemaal? Nee, bij de goden, waar is Erwin? Heeft iemand mijn zoon gezien?' vraagt hij gejaagd. 'En Thorkell en Yark ontbreken ook... En waar is de hond?' Maar voordat iemand kan antwoorden, schuift Orm naar voren. 'St...' stottert hij. 'Daar komt wat a-a-a-aan! Ge-ge-genade... nu jagen ze ons over de planken!'

In angstige spanning staren de mannen in de richting vanwaar heel zwak het geluid van krakende voetstappen tot hen doordringt. Er beweegt iets tussen de stammen en Orm staat al op het punt een haastige aftocht te blazen, als een kleine, donkere gestalte en een hond op hen toetreden. Erwin. Opgewonden snelt de jongen op hen toe. Uit alles blijkt, dat hij dit een prachtig avontuur vindt.
'Fadir!' fluistert hij ademloos. 'Ik breng een boodschap van Thorkell en Yark. Thorkell heeft een paar van die kerels gedood, Fadir! Hij had geen pijlen meer en Yark had helemaal niets, maar toen zag ik zo'n nomade liggen; die heb ik zijn boog en pijlen afgenomen en aan Yark gegeven.'
'Bravo!' valt Halfra in. 'Die knaap is uit het goede hout gesneden! Bij mijn zwaard, het kon mijn eigen zoon zijn!'
'Waarom ben je niet bij mij gebleven?' vraagt de Noorman fronsend.
'Ik ben Yarks schildknaap, Fadir,' antwoordt de jongen. 'En heer Yark draagt mij op je te zeggen, dat dit gedeelte van het bos geheel door de vijand omsingeld is. Thorkell heeft een krijgslist bedacht en...'
'Omsingeld?' fluistert Orm. 'Nu, dat is dan voorlopig op de plaats rust, hè? En als het een beetje meeloopt wordt het nog onze laatste rustplaats ook. We moeten vooral de moed niet verliezen!'
'Een krijgslist?' vraagt Eric. 'Wat bezielt die kerel? Ik wou, dat hij zich aan mijn bevelen hield!' 'Thorkell zegt dat onze enige kans om hier uit te breken is, de sneeuwvlakte over te steken en ons in het grote woud schuil te houden,' gaat Erwin haastig verder. 'Hij en Yark zullen de nomaden bezig houden, zodat wij ongehinderd kunnen vluchten. Is dat geen prachtig plan, Fadir?' Eric zwijgt. Hoewel hij in zijn hart moet toegeven, dat dit hun enige kans is om hier levend uit te komen, hindert het eigenmachtige optreden van Thorkell hem. Hij krijgt echter niet lang de tijd tot nadenken, want plotseling dringt er een verward rumoer tot hem door. En daar bovenuit horen ze duidelijk schallende kreten, die door de echo's honderdvoudig word weerkaatst. 'Het sein,' fluistert Erwin. 'Het afgesproken teken van Thorkell, Fadir! Nu moeten wij onze kans wagen!'

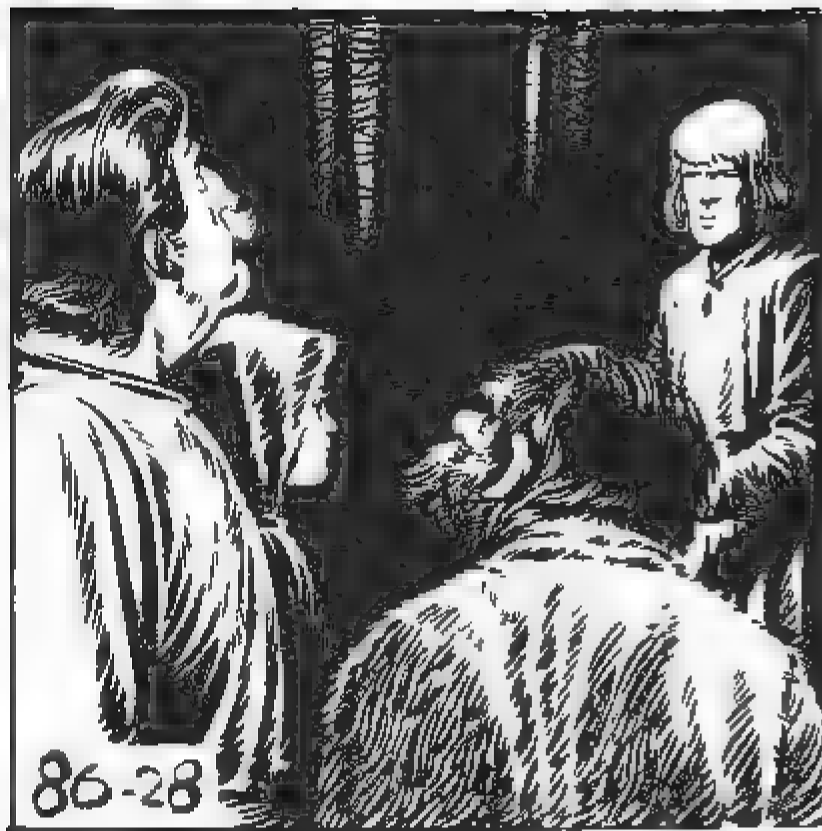

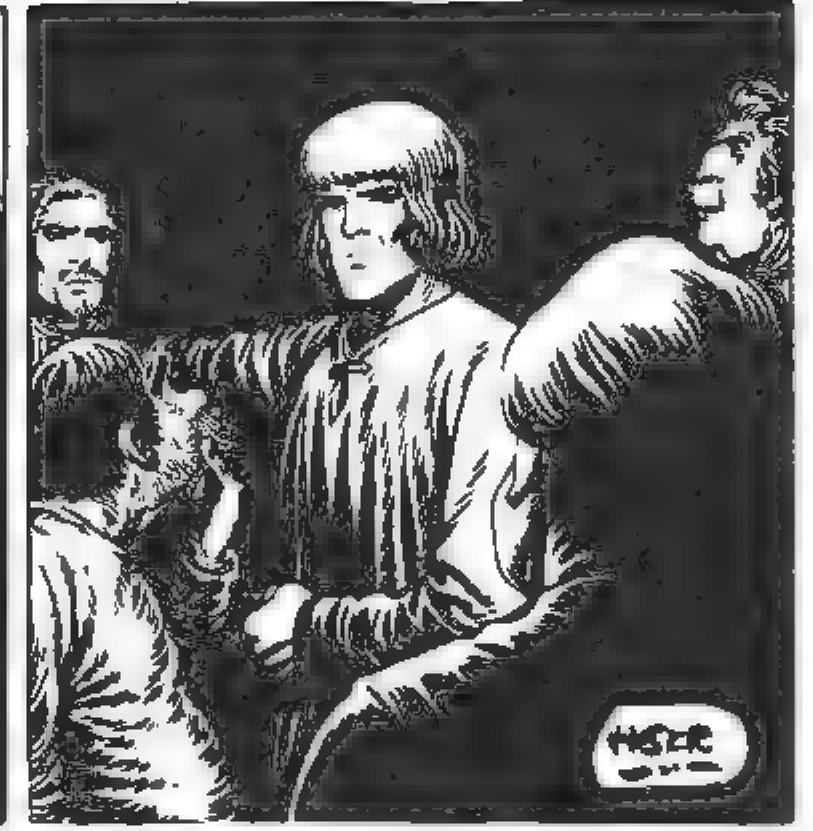

'Volg mij,' zegt Eric kort, terwijl hij met Wolf voorop gaat. En de een na de ander volgen zij hem als donkere stippen in de grauwe verlatenheid van de ongerepte sneeuwvlakte. Terwijl de mannen achter elkaar over de besneeuwde vlakte rennen naar de beschutting van het veilige woud, horen zij achter zich de gillende kreten van de nomaden.
'Die snuiters kunnen beter schreeuwen dan schieten,' merkt Yark met grimmige voldoening op, terwijl hij een nieuwe pijl oplegt. Naast Thorkell zit hij verscholen in het struikgewas aan de rand van het bos, van waar zij een goed gezicht hebben op de nomaden, die op hun kleine paarden wild heen en weer rennen. Thorkell laat juist de pees schieten, nadat hij zorgvuldig gemikt heeft.
'Alweer een minder,' gromt hij, wanneer een der stepperuiters met een grote boog uit het zadel tuimelt en roerloos in de sneeuw blijft liggen.
'Geen onaardig schot voor zo'n oude kerel,' briest Yark snuivend. 'Praat niet zoveel! Doe liever ook eens wat!' gromt Thorkell, maar hij is net even te laat, want reeds heeft Yarks pijl snorrend zijn doel gevonden en opnieuw stort een der aanvallers van zijn paard.

'Is dat even een mooi gevecht?' grijnst Yark. 'Als jij er niet drommels gauw bij bent, heb ik die hele bende voor je neus weggeschoten.' 'Bah,' gromt Thorkell terug. 'Nogal een kunst op zo'n afstand! Je moet je niet zo bloot geven, wurm. Anders schieten ze dat ene oog van je ook nog weg!'
Er komt geen antwoord en als Thorkell verbaasd opzij kijkt om te zien waarom de stijfhoofdige zo zwijgzaam is geworden, ziet hij dat de dappere kleine man op een knie is gezakt en met een pijnlijk gelaat een pijl uit zijn schouder tracht te trekken.
En aan de andere kant van de sneeuwvlakte, in het grote woud, dat hen in zijn beschermende duisternis heeft opgenomen, staan Eric en de anderen gespannen te luisteren naar het verontrustende strijdrumoer. Speurend turen zij over de lichte vlakte en niemand zegt iets. Tot eindelijk de kleine roerganger de stilte verbreekt: 'Ik wil niemand ontmoedigen,' mompelt hij, terwijl hij zenuwachtig in zijn snor woelt, 'maar wat mij betreft kunnen we gerust verder gaan, hoewel dat ook niet zo bar veel uitmaakt. Díe daar,' hij maakt een vaag gebaar over de vlakte, 'zien we toch niet meer terug!'

Plotseling richt Eric zich op. 'Ik blijf hier niet langer in het onzekere,' zegt hij strak. 'Ik moet weten, wat er gebeurt! Ik neem Wolf mee. Wacht hier op mij! Tot ik terug ben heeft Halfra het bevel!'
'Zeker, koning,' antwoordt Halfra voldaan. 'Je had geen betere plaatsvervanger kunnen kiezen!' 'Bah, een mooie bevelhebber!' mompelt Orm, troosteloos de edelman aanschouwend. Als Halfra wil antwoorden, horen zij een vaag gerucht en van de andere kant naderen twee gestalten. 'Bij Thor! Dat was een goed gevecht,' briest Yark, die moeilijk vooruit komt. 'Een goed gevecht noemt hij dat!' gromt Thorkell in zijn baard. 'En die idioot laat zich als schietschijf gebruiken!' 'Wat?' valt Eric hem in de rede. 'Gewond, Yark? Erg?' 'Het heeft niets te betekenen, koning!' snuift Yark. 'Een schram, anders niet. Hoewel ik moet toegeven, dat die prutsers met een boog weten om te gaan.' 'In ieder geval zijn we veilig, zolang we in het bos blijven,' merkt Thorkell op. 'Ik heb gemerkt, dat die schurken zich met hun paarden niet tussen de bomen durven wagen!' 'Dat kan dan gezellig worden, als we in de steppen komen!' mompelt Orm. 'Ik heb wel eens horen zeggen, dat daar geen bomen zijn. Maar laten we de moed niet verliezen. Tegen die tijd zijn we waarschijnlijk al doodgevroren!'
'De stuurman heeft gelijk!' valt Rorik hem nors bij. 'Wat moeten we beginnen? We hebben twee bogen. De paar pijlen moeten we bewaren om ons te verdedigen, zodat we niet eens een stuk wild kunnen schieten! En wanneer we niet van honger omkomen, lopen we de kans van koude te bevriezen! Of die gele duivels laten ons stuk voor stuk in de sneeuw bijten met hun verraderlijke pijlen.'
'Hoor me zo'n stuk ongeluk eens aan!' snuift Yark verachtelijk. 'Die denkt zeker, dat wij voor onze lol op stap zijn gegaan.' Maar Roriks woorden hebben niet nagelaten, indruk te maken en niemand zegt een woord. Plotseling verbreekt de Noorman de stilte. 'We kunnen niets zonder wapens doen,' zegt hij. 'En zonder kleding houden wij het waarschijnlijk geen twee dagen meer uit. Welnu...' Een grimmig lachje plooit Erics mondhoeken en zijn stem heeft een metalen klank als hij besluit: 'We gaan halen wat we nodig hebben... bij de nomaden!'

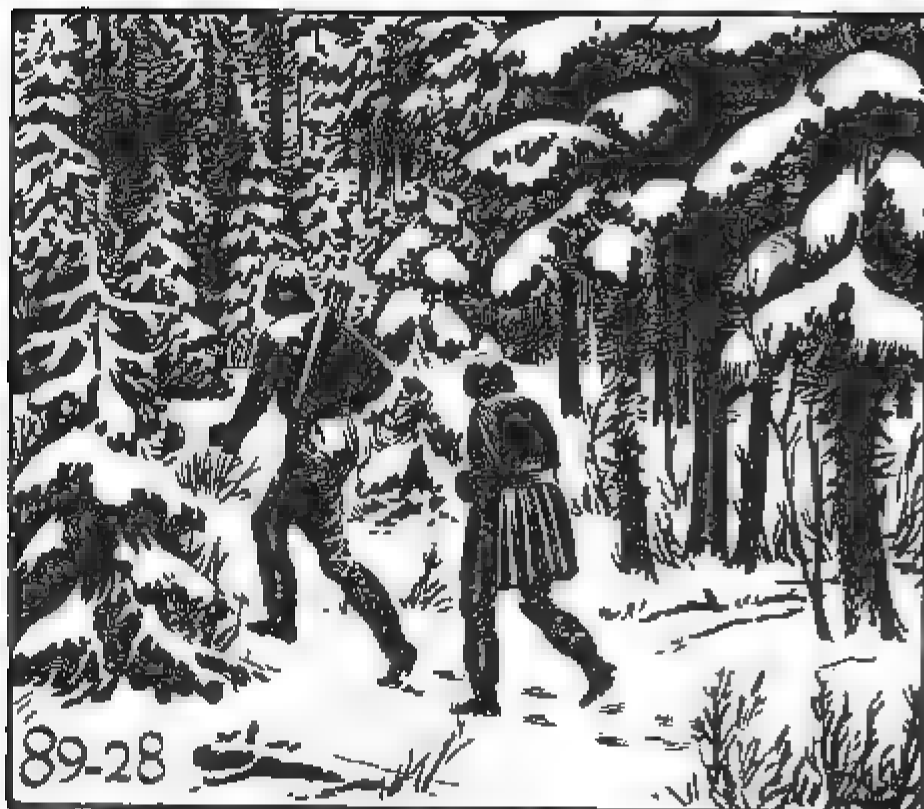
'Dat is taal! Geen geklets, daden,' snuift Yark met een stekende blik op Orm en Rorik. Ook Thorkell laat een goedkeurend gegrom horen, maar Orm schuifelt rusteloos heen en weer. 'We moeten ons koest houden,' valt Rorik heftig uit. 'Tegen die kerels hebben we toch niet de minste kans.' 'Te deksel! Betekenen die woorden, dat jij nu reeds de moed verloren hebt?' wijst Halfra terecht. 'Een krijgsman verliest nimmer de... eh... moed. NIMMER!' 'We moeten vooral ons verstand niet verliezen,' zegt Eric droog, terwijl hij Rorik scherp aankijkt. 'Bedenk, dat wij voor een zware en moeilijke taak staan, en dat van alle kanten het gevaar ons bedreigt. Willen wij slagen, dan dienen wij vóór alles vast aaneengesloten en eendrachtig te zijn!' En Yarks boog overnemend gaat hij verder: 'Ik zal met Erwin voorop gaan; Thorkell, jij vormt met de andere boog de achterhoede. Kom Erwin!' Het troepje vordert slechts langzaam. Bij iedere stap zakken zij tot over de enkels in de sneeuw. Als het maar niet zo koud was, zucht Erwin. 'Dan zou alles nog veel spannender zijn, hè Fadir?' Ook Eric huivert af en toe, als hij zijn lichaam, slechts gehuld in het dunne onderkleed, gegeseld voelt door de ijskoude windvlagen, maar het is niet de koude, die hem het meeste zorgen baart. Nog klinken hem in de oren de twistgesprekken van zijn mannen, en de bange onzekere woorden van de jonge Rorik. De verantwoording welke hij voelt voor deze mensen drukt hem zwaar. Hij heeft hen in dit avontuur gebracht en meer dan ooit voelt hij het bijna onmogelijke van de zware taak, waarvoor zij thans samen staan. Het machtige zwaard van Tyrr te ontrukken aan de handen van de sluwe en niets ontziende Tsacha! Een zacht gegrom van Wolf maakt een einde aan zijn overpeinzingen. Direct is de Noorman op zijn hoede... Voorzichtig sluipt hij een paar schreden vooruit en gluurt tussen de takken door. Dan beduidt hij de anderen stil te staan... In de verte, duidelijk zichtbaar tegen de witte sneeuw, rijdt een kleine groep nomaden, die een aantal losse paarden aan de teugel meevoeren. 'Zij hebben het kamp opgebroken! Wij zijn te laat!' flitst het door Erics hoofd.

'Tja, daar gaan onze kleren en onze wapens, hè?' mompelde Orm. 'Ik heb zo een voorgevoel, dat we het nu nog wel kouder zullen krijgen!' 'Zwijg, nietsnut!' gromt Thorkell. 'We gaan er achter aan en hakken die kerels van hun paarden!' Eric schudt het hoofd en kijkt de wegtrekkende nomaden peinzend na. Met hen vervliegt ook hun laatste kans op kleding, op wapens en op voedsel. Hun toestand is nijpender dan ooit te voren. Hier staan zij, een kleine groep ongewapende mannen in een onbarmhartig vreemd land, waar zij heg noch steg weten. De enige, die hen naar Bor Khan kan leiden, Kohorr, is hen ontsnapt en zo er geen wonder gebeurt, zullen zij omkomen van koude en honger. De nomaden hier aanvallen, op deze kale vlakte, staat gelijk met zelfmoord. Maar de oosterlingen kunnen niet dag en nacht doorreizen. 'Vroeg of laat moeten zij een kamp opslaan. Wij zullen deze ruiters volgen,' zegt de Noorman grimmig, 'en laat ons hopen, dat wij hun wapens en kleding te pakken kunnen krijgen, vóórdat de koude óns te pakken krijgt.' Zwijgend begint het kleine groepje de paardensporen in de sneeuw te volgen. De nomaden zijn inmiddels geheel uit het gezicht verdwenen. 'Bah!' snuift Yark. 'We hadden die prutsers van hun paarden moeten sleuren; dat lopen hangt me de keel uit!' 'Het is een door en door gezonde bezigheid, kleine!' merkt Halfra minzaam op. 'Hoewel ik toe moet geven, dat deze-eh-koude sneeuw een zeker ongemak aan de voeten veroorzaakt.' 'Nooit de moed verliezen, zeg ik maar,' knort Orm. 'We kunnen hoogstens doodvriezen. Ik heb eens een geval gehoord van iemand...' 'Waarom keren we niet terug naar de kust,' valt Rorik hem nors in de rede. 'Wat heeft het voor zin, nog verder landinwaarts te trekken. Deze onderneming wordt onze ondergang. Jammer genoeg schijnen alleen jij en ik dat te begrijpen.' De roerganger gromt onverstaanbaar en zwijgt, terwijl hij argwanend naar de spreker gluurt. De troep is thans de rand van het woud genaderd. Tussen de stammen door zien zij een besneeuwde vlakte, slechts hier en daar onderbroken door kleine boomgroepen. Het paardenspoor loopt als een diepe voor in de sneeuw, regelrecht naar een kleine groep bomen en struiken in de verte. En daar, tussen het hout, zien de mannen een rossig schijnsel dat zich duidelijk aftekent tegen de donkere lucht. 'Kampvuren!' roept Erwin opgewonden. 'Dat moeten de nomaden zijn!'

'Wacht hier op mij,' fluistert Eric tot de anderen. 'Ik ga de zaken daar eerst eens bekijken.' Zoekend dwalen zijn blikken langs de mannen. 'Yark gaat met mij mee,' beslist hij dan. Even later verlaten de mannen de beschutting van de bosrand. Als kleine, donkere figuurtjes bewegen zij zich over de witte vlakte en naarmate zij dichter bij het kamp komen, worden hun bewegingen voorzichtiger. Behoedzaam sluipen de mannen van de ene boomgroep naar de andere, terwijl ze onderwijl overwegen, van welke kant zij het kamp het best kunnen benaderen.

Op tientallen meters afstand duiken zij weg in de struiken en gluren behoedzaam tussen de takken door. Op korte afstand van elkaar staan drie lederen tenten. In het licht van de hoogoplaaiende vlammen lopen enkele nomaden heen en weer, terwijl een groepje bij het vuur zit. Prikkelend dringt de rook van het brandende hout hen in de neusgaten. 'Ik tel ongeveer dertig paarden,' fluistert Yark. 'Meer van die schurken kunnen er dus niet zijn!' Minder!' mompelt de Noorman zachtjes. 'Ten eerste heb je de paarden van de acht gesneuvelde nomaden meegeteld en ten tweede hou je geen rekening met pakpaarden voor de tenten. Ik schat hun aantal dus op niet meer dan zestien of achttien.'

'Maar zijn dit dezelfde die ons te pakken hadden?' vraagt Yark. 'Dat vermoed ik,' antwoordt de Noorman fluisterend. 'Dit volk trekt altijd in groepen van een paar families rond. De jonge krijgers gaan er dan in kleine groepen op uit, op jacht of op roof! Wij hebben zo een groepje ontmoet en na hun nederlaag zijn ze zo gauw mogelijk naar hun kamp teruggekeerd!' 'Gaan wij hen te lijf?' vraagt Yark ongeduldig.

'Natuurlijk!' fluistert Eric. 'Weliswaar zijn wij slechts de helft in aantal, maar het voordeel van de verrassing is aan onze kant.' Plotseling zwijgt de Noorman. Achter zich heeft hij een vaag gerucht gehoord. Bijna gelijktijdig kijken zij over hun schouder en dan stokt de adem hen in de keel... Want op enige afstand zien zij tussen de stammen door de donkere gestalte van een monsterachtige grote, zwarte beer, die langzaam, met logge tred op hen toeschommelt...

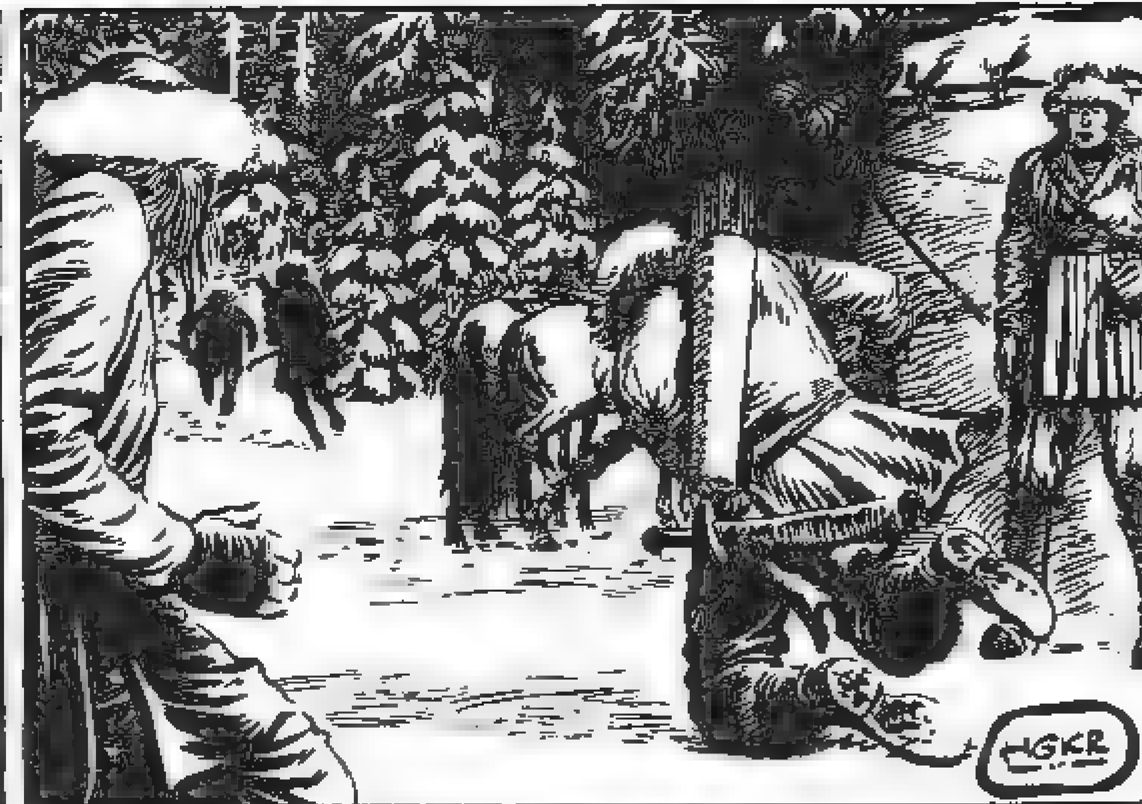

'Geen beweging!' fluistert de Noorman Yark toe. 'Een beer ziet verschrikkelijk slecht! Mogelijk merkt hij ons niet op!' In ademloze spanning volgen zij het logge gevaarte. Snuffelend tussen de struiken zet het zijn weg voort. 'Hij gaat langs ons heen!' fluistert Yark, maar nauwelijks zijn de woorden over zijn lippen, of beide mannen zien het dier stilstaan. Snuivend en zwaaiend heft het zijn reusachtige kop en wendt zich log een kwartslag om. Dan komt er een dof gegrom uit zijn keel. 'Hij heeft lucht van ons gekregen!' mompelt Eric kort. 'Beweeg je niet!' Weer klinkt dreigend het gegrom, gevolgd door een hevig kraken als de beer zich een weg door de takken baant. 'Hij zal ons verraden!' fluistert Yark. 'Dat lawaai moet ook in het kamp te horen zijn!'
Op datzelfde ogenblik heft één der nomaden, die om het kampvuur zitten, luisterend het hoofd. 'Ik meende wat te horen,' zegt hij, zijn boog grijpend en langzaam komt hij overeind. Twee van zijn makkers volgen zijn voorbeeld. 'Hoor! Daar is het weer!' fluistert de eerste. 'Zouden die Noorse honden...' Maar dan treedt een gestalte uit één der tenten en een bekende stem zegt: 'Wat sta je daar te beven?' 'Wij hoorden iets in de struiken, oh Grijze Wolf!' antwoordt één der nomaden. 'Mogelijk zijn het opnieuw de Noorse honden, die kwaad in de zin hebben!' 'Bah,' snauwt Kohorr, 'honden janken! Dit gromt! Ken je dan het geluid van de beer niet? Neem jullie bogen en volg mij. Een warm stuk berenvlees kan ons sterk maken, snel!' Ingespannen tuurt Eric naar het kamp. Ook hij is zich maar al te zeer bewust, dat het gevaar hen thans van twee kanten bedreigt. Zodra de nomaden de nabijheid van de beer bemerken zullen zij het dier opzoeken! En dan zijn Yark en hij verloren!
Yark heeft voorzichtig het hoofd omgewend. Zo gespannen volgt hij iedere beweging van de beer, dat hij nauwelijks durft ademhalen. Dan stoot Eric hem zachtjes aan. Over de witte sneeuw heeft hij een aantal donkere figuren het kamp zien verlaten. 'Daar zijn ze,' sist de Noorman tussen zijn tanden. 'Ze komen recht op ons af!'

Zo stil mogelijk glijden de mannen weg tussen de wirwar van kleine sparren. Achter een omgevallen boom duiken zij diep weg in de ijskoude dikke sneeuwlaag, en wachten met kloppend hart af... De nomaden zijn hen tot op enkele schreden genaderd. Zij staan niet ver van Erics schuilplaats stil en praten op gedempte toon met elkaar. Klaarblijkelijk voelen zij zich in de duisternis van het woud niet erg thuis. Een moment vreest Eric, dat hun sporen ontdekt zullen worden maar de aandacht van de steppekrijgers is geheel op de beer gericht. Deze is – opgeschrikt door de aanwezigheid van zoveel belagers – op de loop gegaan en tot grote opluchting van de twee Noormannen zat de troep jagers de prooi na. Als de laatste eindelijk uit het gezicht verdwenen is, richt de Noorman zich met een zucht uit zijn benarde houding op. 'Oei,' zegt hij. 'Dat was op het kantje... zij waren met hun twaalven!! Met hun twaalven...' herhaalt hij peinzend en plotseling beginnen zijn ogen te schitteren.

'Er zijn dus hoogstens zes tot acht man in het kamp achtergebleven, Yark! Dit is onze kans! Zij verwachten thans geen overval en zeker niet van twee man! Durf jij het aan? Je bent ongewapend!' 'Ha,' snuift de eenogige verontwaardigd. 'DURVEN! Let op!' En terwijl hij een zware sparrentak grijpt zegt hij: 'Waar wachten we nog op? DADEN!!! Er op los, koning!' De achtergebleven nomaden zitten niets vermoedend om het vuur, als een van hen eensklaps luisterend opstaat. 'Ik geloof dat zij terug...' begint hij, maar de rest van zijn woorden gaat over in een hese kreet. En terwijl de nomaden vol ontzetting zien, dat de spreker met een dodelijke pijl in de borst, rochelend voorover knakt, stormen twee donkere gestalten in een overrompelende aanval nader.

In verwarring grijpen de nomaden naar hun wapens, wanneer zij de twee vreemde krijgers op zich toe zien stormen. Snel trekken zij zich naar het midden van het kamp terug en scharen zich – met de ruggen naar elkaar toe – aaneen. Zij verwachten niet anders dan dat zij een grote aanval het hoofd te bieden hebben en de gedachten, dat het slechts twéé mannen zijn, die deze stoutmoedige overval op hun kamp plegen, komt zelfs niet bij hen op. Als zij hun vergissing bemerken, staat de Noorman reeds in hun midden en slaat een van hen met zijn boog het zwaard uit de vuist.

Bliksemsnel grist Yark het wapen van de grond en een geweldige houw van de eenogige doet de volgende in het zand bijten. Een der steppekrijgers ziet de geelharige, gebronsde gestalte van de Noorman op zich toespringen en in machteloze verwarring heft hij zijn zwaard... maar een kaakslag stelt hem buiten gevecht en met het zwaard dat hij zijn tegenstander heeft ontnomen schaart Eric zich aan Yarks zijde.

'Yark, grijp de paarden!' schreeuwt de Noorman. Maar de nomaden hebben hun bezinning terug gekregen en met een hels geschreeuw storten zij zich op de twee doldrieste indringers...

Inmiddels hebben de jagers in het woud de beer omsingeld. Twee van hen zijn door de machtige klauwen voorgoed buiten gevecht gesteld en grommend maakt de beer zich op voor zijn laatste, eenzame gevecht, als plotseling rumoer in het kamp tot de jagers doordringt. 'Het kamp,' schreeuwt Kohorr, terwijl hij zijn boog laat zakken. 'Wij worden aangevallen... dat kunnen slechts die Noorse honden zijn... Terug!!!'

En zonder zich nog een moment om de beer of zijn gevallen makkers te bekommeren, stormt de Grijze Wolf met de andere nomaden op zijn hielen naar het kamp terug. Maar ook Thorkell en de anderen zijn de kreten en het krijgsrumoer niet ontgaan. Wolf spitst de oren en plotseling verdwijnt hij grommend in het struikgewas. Tevergeefs poogt Erwin het dier terug te roepen...

'Die hond heeft meer hersens dan wij!' stoot Thorkell dodelijk verontrust uit. 'Die geluiden komen uit dat vervloekte kamp... Er is iets mis gegaan, mannen! Volg mij! Snel!!!'

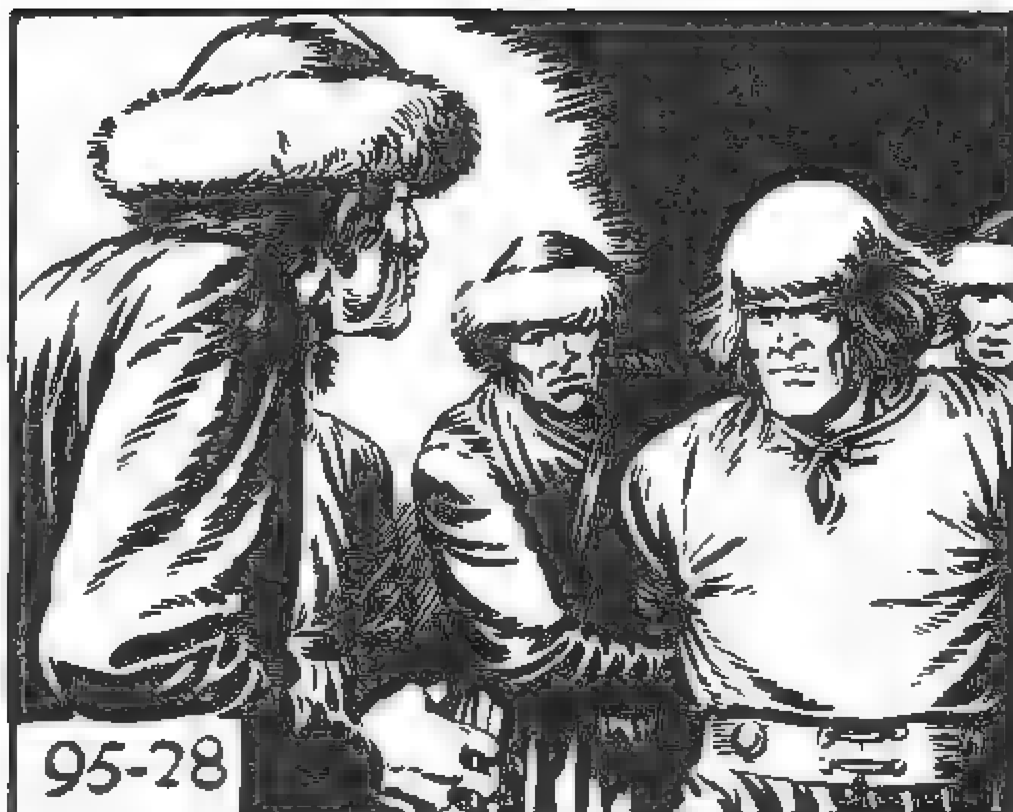

Terwijl Yark op de paarden toesnelt, stormt Eric een tent binnen. Vóór alles moet hij wapens en kleding hebben. Twee nomade-vrouwen wijken ontzet terug en kijken met starre angstogen naar die blonde reus met de wapperende haren. In een hoek liggen enkele pijlkokers, een boog en twee dolken en haastig grist de Noorman de wapens bij elkaar. Maar plotseling dringt van buiten het geluid van rennende voetstappen tot hem door, overstemd door een gillend krijgsgeschreeuw... de anderen zijn teruggekomen... flitst het hem door het hoofd. Kletterend laat hij zijn buit vallen, grijpt zijn zwaard en stormt de tent uit. De Noorman ziet Yark de Stijfhoofdige als een razende om zich heen hakken, terwijl een stuk of tien nomaden hem van alle zijden trachten te benaderen. Twee der aanvallers liggen roerloos in de vertrapte sneeuwbrij...
'Achteruit Yark!! Dekking zoeken!' schreeuwt de Noorman met luide stem, terwijl hij met flikkerende ogen tussen de vechtenden springt. 'Goed zo, koning,' snuift de eenogige opgewekt. 'Dit is tenminste een manier om warm te worden!' Flitsend schieten de zwaarden van de Noormannen heen en weer en steeds feller klinkt het gekletter van staal op staal. Al vechtend trekken Eric en Yark zich terug naar een der tenten, zodat zij tenminste in de rug gedekt zijn. Maar hoewel zij verscheidene van hun aanvallers in de sneeuw hebben doen bijten, beseft Eric, dat zij dit gevecht niet lang meer kunnen volhouden. De overmacht is te groot en bovendien zijn hij zowel als Yark verzwakt door honger en koude. Met de moed der wanhoop trachten zij de nomaden van zich af te houden. 'Hier is dus het einde van de reis...' denkt de Noorman grimmig. 'Als Thorkell en de anderen komen, is het over...'
'Staakt het gevecht,' scherp en bijtend klinkt een stem boven het rumoer van de strijd uit. Verbaasd laten de nomaden hun wapens zakken en de twee dodelijk vermoeide Noormannen kijken elkaar verward en ongelovig aan. Dan wijken de nomaden morrend uiteen en Eric ziet de man, aan wie zij hun leven te danken hebben... Een kleine gedrongen gestalte, met een vreemde grijns op zijn tanige gelaat... Kohorr, de Grijze Wolf.

'De grote Khan uit het noorden is een machtig strijder,' merkt Kohorr minzaam op, terwijl hij langzaam tussen de nomaden doorloopt. Op enkele passen afstand van Eric en Yark blijft hij staan. 'Het zwaard in zijn hand is gelijk de gesel der steppenwind. Wee hem, tegen wie zijn woede zich keert... Gelukkig hij, die de grote adelaar uit het noorden tot bondgenoot heeft...' Het gelaat van de Grijze Wolf staat onbewogen, maar er is een vreemde schittering in zijn toegeknepen ogen als hij voortgaat: 'Herinner je mijn woorden, o Khan, daar ver weg in je stenen huis, waar jij machtig was... Ik ben een voortreffelijk dienaar... een trouw bondgenoot... Destijds weigerde je mijn aanbod... in het besef van je macht en grootheid. Wellicht dat je thans van mening veranderd bent. Wij hebben één haat... oh Khan... TSACHA... Vergeet het verleden, en laat ons te samen de wraak voltrekken aan de hond aller honden, wiens adem ik haat! Jij bent...' 'Ik sluit geen bondgenootschap met moordenaars,' valt Eric de steppekrijger met snijdende stem in de rede. Als bij toverslag vervliegt de grijns op Kohorrs gelaat en één moment staat hij roerloos. 'Sterf dan, hond!' sist hij in plotseling opkomende woede. 'Je hebt het zelf gewild! Maar niet in de strijd zul je sterven, gelijk een krijger als jij wellicht verlangt...! ! ! De dood door het mes, hond, een dood die jij verafschuwt...' Met een bliksemsnel gebaar ligt de korte dolk in Kohorrs hand. Een ondeelbaar ogenblik speelt de rode gloed van het kampvuur in het staal. Dan suist het wapen de Noorman tegemoet. Maar vóór Eric een beweging heeft kunnen maken om het wapen te ontwijken, ontdoet Yark de stijfhoofdige zich met een schor gebrul aan de greep van zijn bewaker en stort zich naar voren. Met een verlammend gevoel van ontzetting ziet Eric, hoe de kleine kerel het flitsende dolkmes in zijn borst heeft opgevangen. 'Koning... ik... ik...' komt het steunend van zijn lippen, nog eenmaal zwerft zijn blik omhoog naar de heldere sterrenlucht. Dan breekt de glans in zijn ene oog; het hoofd met de wapperende rode haardos glijdt opzij, aan de voeten van de Noorman zakt hij ineen... Yark de Stijfhoofdige is dood...

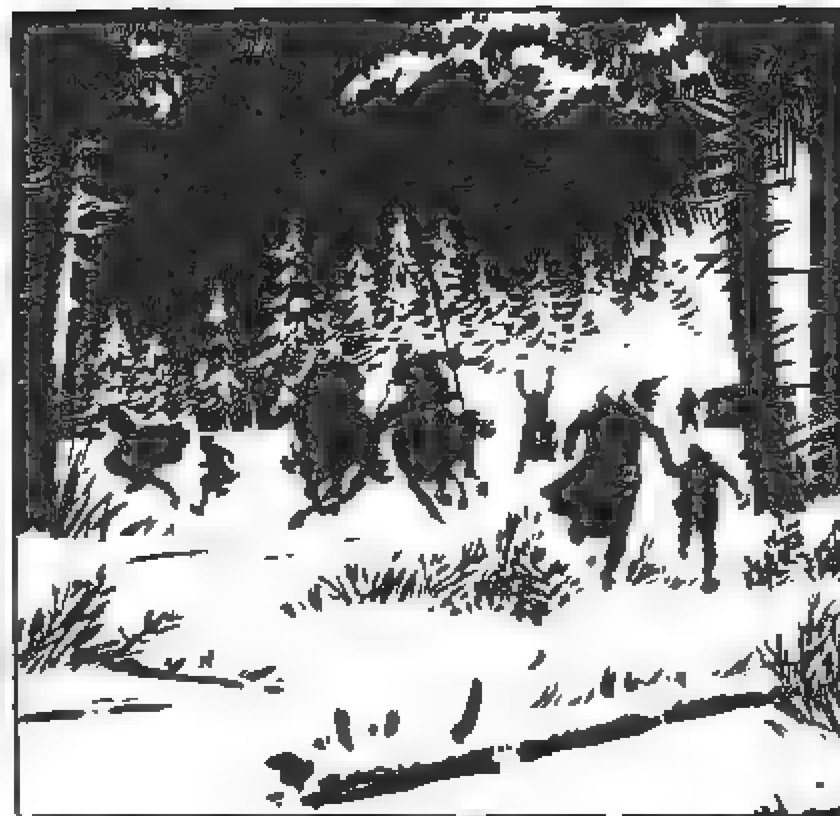

Een rood waas trekt voor Erics ogen en een wild, onbeheerst gegrom ontsnapt uit zijn keel. 'Moordenaar,' stoot hij uit. 'Hiervoor zul je boeten.' Hij springt naar voren; drie, vier paar harde knuisten grijpen hem beet en sleuren hem weer achteruit. De Noorman verzet zich als een razende, maar tegen deze overmacht is de Noorman niet opgewassen... Zodra Kohorr ziet, dat de Noorman weerloos is, treedt hij naderbij. 'En toch zul je je dood niet ontlopen, hond!' snauwt hij met een zenuwachtige grimas. 'Hetzelfde mes, dat je dwaze vriend doodde, zal jou het hart splijten.' Hij bukt zich naar de dolk als een donkere, grauwende vorm door de lucht schiet en hem als een stormram in de rug treft. Met een gil slaat de nomade voorover, terwijl hij radeloos van angst poogt de wolfshond van zich af te houden. Een ogenblik maakt een wilde verwarring zich van de steppekrijgers meester, en hiervan maakt Eric een dankbaar gebruik. Met ware reuzenkracht schudt hij zijn bewakers van zich af. Evenals de nomaden heeft hij de trouwe Wolf herkend en de aanwezigheid van zijn hond bewijst dat de anderen niet ver meer kunnen zijn. Een machtige zwaai van zijn vuist stelt de dichtstbijzijnde nomade buiten gevecht, terwijl hij tegelijkertijd een der anderen met een welgemikte schop achteruit doet tuimelen. Het volgende ogenblik ligt het zwaard vast in zijn hand en met een grimmige voldoening springt hij op zijn tegenstanders toe. Naast hem duikt de reusachtige gestalte van Thorkell op. Woester en angstaanjagender dan ooit. En dan zijn allen daar... Halfra, Orm, Rorik en Erwin, Ketill en Harald... en nimmer tevoren vocht een troepje Noormannen met meer vuur dan thans.

'Pak hun paarden,' schreeuwt Eric met een vreemd schorre stem. 'Die kerels mogen in geen geval ontkomen... niet één...'

In het wilde gevecht voorzien de Noormannen zich, de een na de ander, van wapens die zij de gevallenen ontnemen. Zelfs Orm heeft zijn knuppel weggeworpen en zwaait dreigend een kort nomadezwaard in het rond. Tegen deze onstuimige aanval van ervaren vechters blijken de steppekrijgers niet opgewassen. De een na de ander kiezen zij het hazenpad, terwijl uit de tenten vrouwen tevoorschijn komen, die luid gillend het bos in rennen.
Maar niet slechts nomaden vallen in deze strijd. Ook Ketill zal nooit meer zijn vaderland terugzien en een verraderlijke pijl heeft een einde gemaakt aan het leven van Harald...
Als de laatste nomade verdreven is, scharen de anderen zich om hun koning, die peinzend neerblikt op het lichaam van de trouwe Yark, en pas nu ontdekken zij, welk drama zich hier heeft afgespeeld.
'Hij gaf zijn leven voor mij,' zegt de Noorman en zijn stem stokt. 'Je was misschien klein van gestalte, trouwe makker, maar je hart was groot. We moeten hem en de twee anderen begraven. Maar snel. We hebben geen ogenblik te verliezen.'
Terwijl de anderen haastig een graf maken van takken en tenen, treedt de Noorman langzaam op Kohorr toe, die in een zeer ongemakkelijke houding nog steeds in de sneeuw ligt, en verlamd van vrees voor Wolf, amper durft adem te halen. Hoewel Eric moeite heeft zich in te houden, roept hij de hond terug en bijt de nomade toe: 'Het liefst vonniste ik je ter plaatse. Maar eerst zul je ons de weg wijzen naar Bor Khan! En zonder streken of omwegen, als mijn gevangene, want bij mijn zwaard, ik dood je gelijk de rat, die je bent!'
In de ogen van de Noorman gloeit een zó onheilspellend vuur, dat Kohorr de Grijze Wolf, slechts stamelend kan uitbrengen: 'Ja-ja, heer... het z-z-z-zal geschieden, zoals je beveelt... ik breng je bij Bor Khan!'

Na de sidderende Kohorr onder bewaking gesteld te hebben van Rorik en de Wolfshond, gaat Eric met de anderen het kamp rond. De buit bestaat uit een niet onaanzienlijke voorraad pijlen, enkele lansen, werpmessen en een aantal hoornen bogen. Helaas, de hoeveelheid kleding valt tegen maar met gebruikmaking van enkele berenvachten en wolvenpelzen, die de nomaden blijkbaar als dekens gediend hebben, is er genoeg om allen tegen de ergste koude te beschermen.

De wapens worden verdeeld en de gevonden etenswaren zijn voldoende om er de zadeltas van een der paarden mee te vullen. Behalve dit ene paard worden vervolgens alle anderen het bos ingejaagd.

Na rijp beraad acht Eric het veiliger voorlopig de tocht te voet voort te zetten. Alles is nu klaar voor het vertrek en met een grimmig gezicht wendt de Noorman zich tot Kohorr.

'Jij zult onze gids zijn! En poog ons niet om de tuin te leiden, want bij mijn eer, ik laat je een van je eigen pijlen proeven! ...'

De nomade, ziende dat het onmiddellijk gevaar afgewend is, heeft zijn zelfverzekerdheid weer enigszins teruggekregen en grijnst...

'Je vreest verraad? Ach... waarom zou ik, o machtige? Wat doet de vos als hij een troep konijnen op zijn hol ziet toespringen? Hij likt zich de bek en wacht tot ze binnen zijn.'

Even vlamt er een koud licht in de ogen van de Noorman, maar hij beheerst zich en geeft het teken voor het vertrek. Erwin is door Thorkell op het lastpaard gezet en met zijn vader aan de ene, Kohorr en de wolfshond aan de andere zijde, rijdt de kleine jongen trots aan het hoofd van het kleine troepje. Snel en geruisloos trekken de mannen zich in de duisternis van de bossen terug. Men heeft niet de moeite genomen Kohorr te binden en de reden hiervoor is de nomade maar al te duidelijk. Vlak achter hem loopt de gevreesde zwarte wolfshond en een blik op die blikkerende tanden is genoeg om elke gedachte aan een vlucht schielijk weer te laten varen. En toch, toch moet het... Schichtig zwerven zijn ogen heen en weer en bestendig pijnigt Kohorr zich de hersens met de vraag, hoe hij zijn bewakers en de angstaanjagende hond in het bijzonder zou kunnen ontvluchten.

Peinzend staart hij naar de gebogen gestalte van Erwin... zijn blikken glijden omlaag naar de dolk aan diens gordel. Dan bijt de nomade zich op de lip en eensklaps vonkt er een duivelse schittering in zijn ogen, terwijl een sluw lachje haast onmerkbaar, zijn mondhoeken krult...

Als het vale licht van de nieuwe dag door de loodgrijze wolken breekt, worstelt het troepje Noormannen tegen een gierende sneeuwstorm in. In striemende vlagen geselen de elementen de uitgeputte mannen. Dicht stuifsneeuw dringt hen in ogen, neus en oren, zet zich vast op hun kleren en doet hen tot het gebeente verkillen. Strompelend, stap voor stap, komen zij vooruit, tastend en graaiend daar ze geen hand voor ogen kunnen zien. Wenkbrauwen en haren zijn tot harde witte ijsklompen geworden en bij iedere schrede zakken zij tot ver over hun enkels in de sneeuw. Met moeite sleept de Noorman zich voort. De hand waarmee hij de teugels van het lastpaard houdt is een gevoelloze klomp geworden. Erwin zit zwijgend in elkaar gedoken in het zadel. Hoe dan ook moet de Noorman het dier op de been trachten te houden, want ergens heeft hij nog het besef, dat wanneer het struikelt, het niet meer zal opstaan. Af en toe werpt hij een vaag verwonderde blik op Kohorr, die schijnbaar niet de minste last van de koude heeft, en met het feilloze instinct van een dier zijn richting zoekt. De wolfshond loopt als een zwarte schaduw achter hem. Plotseling voelt Eric dat zijn krachten hem dreigen te begeven. 'We moeten een vuur maken,' hijgt hij, terwijl hij zwaaiend stilstaat. 'Of... dit betekent het einde voor ons allen...' 'En wanneer men de rook ziet?' vraagt Thorkell moeilijk. 'Wanneer we worden aangevallen kunnen we ons verdedigen, maar zó sterven we in de sneeuw,' stoot Eric uit, terwijl hij zich afwendt om een enigszins beschutte plek op te zoeken. Plotseling horen de anderen een zwakke kreet en zien de Noorman op iets in de sneeuw wijzen. Moeizaam strompelen ze op hem toe en Erwin laat zich stijf en moeilijk van het paard glijden. 'Sporen,' zegt de Noorman stamelend. 'De nomaden moeten hier kort geleden langs gekomen zijn, anders had de sneeuw het spoor weggevaagd. Wij...' plotseling breekt hij af als hij Wolf snuffelend naast hem ziet staan...

Bliksemsnel wendt hij zich om naar de gevangene... te laat. Van het korte ogenblik, dat de aandacht van de anderen is afgeleid, heeft de nomade gebruik gemaakt om Erwin te overmeesteren. Met een vlugge beweging heeft hij diens dolk uit de schede getrokken en star van ontzetting zien de mannen hoe de nomade het vlijmscherpe lemmet op Erwins keel houdt, terwijl hij de anderen toesnauwt: 'Thans ben ik degene die bevelen uitdeelt, honden van honden! Eén stap nader en dit mes zal zijn werk doen...'

In blinde woede heft Eric zijn zwaard, maar een beweging van Kohorrs hand doet hem verstarren. Roerloos staart hij in de ogen van zijn zoon, waaruit ontzetting en doodsangst hem tegenblinken. 'De ellendeling!' grauwt Thorkell knarsetandend, maar ook hij durft geen enkele stap te doen, zolang het dodelijke staal de jongen bedreigt. Een wrede spotlach krult Kohorrs mondhoeken. 'Zo zie je, oh grote Khan, dat het lot veranderlijk kan zijn als de vlucht van de havik. Thans ben ik het, die je zal doen kruipen!' En plotseling is er een dodelijke dreiging in zijn stem als hij verder gaat: 'Gooi alle wapens daar voor jullie op een hoop!' Met opeengeklemde kaken voldoet Eric aan dit bevel. Thorkell gromt een verwensing als hij zijn boog van zich afslingert en aarzelend volgen stuk voor stuk de anderen.

Wolf gromt met opgetrokken bovenlip, zodat de blikkerende tanden zichtbaar zijn, maar een gefluisterd bevel van Eric doet hem onbewegelijk blijven staan. 'Zie, hoe de honden kruipen voor de woede van huun meester!' grijnst Kohorr triomfantelijk. 'Twintig passen achteruit en omdraaien!' beveelt hij dan. 'Reeds te lang aanschouwde ik jullie gezichten.' Opnieuw wil Thorkell opstuiven, maar een dreigend gebaar van Kohorrs hand maakt dat hij zich met uiterste krachtsinspanning beheerst. Het is Eric, alsof bij iedere stap, die hij zich van zijn zoon verwijdert, zijn hart verder wordt vermorzeld in een ijskoude greep. Met een laatste blik op Erwin draait hij zich langzaam om. Verbeten zwijgend volgen de anderen zijn voorbeeld. Achter zich horen zij de hatelijke stem van de nomade: 'Zo jullie mij trachten te volgen, honden van honden of je zwarte Wolf achter mij aanjaagt, zul je slechts het ontzielde lichaam van de jonge Khan op je pad vinden!' Onder het uiten van de laatste bedreiging heeft Kohorr, met één hand Erwin in bedwang gehouden, de teugel van het lastpaard gegrepen, en terwijl hij een grijnzende blik op de welgevulde tassen werpt, tilt hij met de andere de knaap voor zich in het zadel. 'Vaarwel, Noorde honden!' schreeuwt hij, terwijl hij het paard in beweging zet. 'Zoek Bor Khan maar alleen!'

En wanneer de anderen zich als één man omdraaien zien zij Kohorr met zijn kostbare buit als een vage schim in de kolkende, warrelende sneeuwstorm verdwijnen.

Star van schrik en ontzetting staren de mannen in de richting waarin de nomade met Erwin verdwenen is, als Thorkells schorre stem hen uit hun verbijstering wekt. 'Hem achterna!' brult hij, terwijl hij zich al op de hoop wapens in de sneeuw stort en zijn boog grijpt. Eric treedt hem in de weg.
'Heb je niet gehoord, wat Kohorr gezegd heeft?' bijt de Noorman de oude toe. 'Besef je dan niet, dat een overhaaste daad Erwin het leven zal kosten?'
'Dat kost het hem ook, wanneer je die schurk laat ontkomen!' gromt Thorkell driftig. 'Kom mee, snel! Anders vinden we hem nooit meer terug in deze vervloekte witte hel!' Hij maakt een gebaar, alsof hij langs Eric heen wil stormen. De Noorman richt zich hoog op en zijn stem krijgt iets van de oude klank, als hij de ander toevoegt: 'Wat wij doen, doen wij sámen, Thorkell! Ik verbied je te gaan!' Onbeweeglijk staan de twee mannen tegenover elkaar; oog in oog. Zwijgend en gespannen slaan de anderen deze krachtmeting gade. Een ogenblik lang is het gieren van de wind, die de sneeuw in hun gezicht zwiept, het enige geluid. Dan snauwt Thorkell: 'Bij de goden, Noorman, het gaat om het leven van je eigen zoon!'
'Juist daarom beveel ik je, hier te blijven,' is Erics antwoord.
'Ik laat mij door niemand bevelen!' brult Thorkell de eenzame, terwijl hij zijn machtige kop dreigend vooruit steekt. 'Ik ben een vrije Noor en mijn eigen heer en meester! En wanneer jij het niet doet, zal ik de jongen redden! Genoeg gepraat!' Voor Eric een woord kan uitbrengen, heeft de grijze reus zich omgedraaid en verdwijnt met grote passen langs het spoor van de nomade... Erics toorn heeft plaats gemaakt voor een onuitsprekelijke droefheid. Hoe goed begrijpt hij de motieven van deze eenzame vechtjas. Maar terwijl hij de steeds schimmiger wordende gestalte van de oude Viking met brandende ogen nastaart, voelt Eric eensklaps met beklemmende zekerheid dat deze scheiding met Thorkell de Eenzame een afscheid voor eeuwig is...

Wanneer Thorkells gebogen gestalte opgeslokt is door de witte duisternis wendt de Noorman zich met een ruk tot de anderen. 'Wanneer Thorkell slechts een ogenblik had willen wachten, had ik hem mijn plan kunnen ontvouwen,' zegt hij. 'Luister!' Even glijdt zijn bezorgde blik naar Halfra die, geheel tegen zijn gewoonte, al die tijd er zwijgend bij heeft gestaan. Zijn ademhaling gaat moeilijk en zijn gelaat ziet vaalgrauw van uitputting. Maar de tijd dringt en haastig zet de Noorman zijn plan uiteen. 'Wij volgen deze sporen,' beslist hij. 'Kohorr is de tegengestelde kant op gegaan, maar vermoedelijk alleen om ons op een dwaalspoor te brengen. Hij zal later in een boog op dit spoor terug keren om zich bij zijn kameraden te voegen. Als we snel zijn en ook dit spoor volgen, kunnen wij hem de weg afsnijden en hem misschien overrompelen. Vlug nu, voor de sporen ondergesneeuwd zijn!'

'Dat zijn wij binnenkort ook,' merkt Orm mistroostig op. 'Niet dat ik iemand wil ontmoedigen, maar ik heb zo'n idee dat er van oude Thorkell niet veel meer te zien zal zijn.'

Op hetzelfde ogenblik worstelt Thorkell de Eenzame verbeten tegen de sneeuwstorm in. Zijn blik heeft zich vastgehecht aan het paardenspoor in de rulle sneeuw, maar de afdrukken zijn zo onduidelijk, dat het spoor soms nauwelijks te volgen is. Een ijskoude wind snijdt hem bijna de adem af. Maar hardnekkig blijft hij de afdrukken in de sneeuw volgen. Zijn enige angst is, dat de sneeuw de afdrukken zal uitwissen... Aan een plotseling minder worden van de wind merkt hij dat hij opnieuw het bos bereikt heeft.

Met zijn blikken tracht hij de wilde warreling van de sneeuwstorm te doorboren en dan ziet hij plotseling recht voor zich uit, een paar vage gestalten tussen de bomen. Het volgende ogenblik zijn ze weer verdwenen, maar in die paar seconden heeft Thorkell duidelijk de vage gestalten van een paard en een man kunnen onderscheiden. Hij is dus afgestegen, flitst het door zijn hoofd, daarom heb ik hem nu al ingehaald. En terwijl hij zijn boog grijpt, bromt hij tussen zijn tanden: 'Vrees de wraak van Thorkell de Eenzame, ellendige!'

Gehinderd door het lastpaard en zijn kleine gevangene, komt Kohorr slechts langzaam vooruit. Hij durft zijn greep op de jonge Noorman geen ogenblik te laten verslappen, want hij begrijpt, dat de knaap er vandoor zal gaan, zodra hij de kans schoon ziet. Ondanks het feit, dat hij Erwin in zijn macht heeft, voelt de nomade zich weinig op zijn gemak. Hij betwijfelt of zijn bedreigingen veel uitwerking zullen hebben op een man als de Noorman en bij elke stap wordt de onbestemde vrees in zijn hart groter. 'Z-ze zullen het niet wagen,' mompelt hij hees, terwijl hij poogt de verblindende sneeuwmuur met zijn blikken te doorboren. 'Het leven van deze kleine magere kikker is hen te lief...'
Maar dan ziet hij het gezicht van Eric de Noorman weer voor zich... Bleek, onheilspellend, vernietigend... en schichtig over zijn schouder loerend verhaast de nomade zijn pas. Wat hij niet ziet, is de schaduw van de reusachtige man, die hem met koppige vasthoudendheid reeds geruime tijd volgt. Verscheidene keren heeft Thorkell de Eenzame al zijn boog geheven om hem telkens weer te laten zakken. Nu is het het meedogenloos geselen van de sneeuwstorm, die de pijl haast uit zijn verkleumde handen rukt, dan weer zijn het zijn haren, die op 't beslissende ogenblik voor zijn ogen wapperen. En juist nu, nu alle elementen tegen hem schijnen te spannen hangt alles van één enkel schot af... Met de nomadeboog, die zwaarder is dan de zwaarste Noormannenboog, zou Thorkell in gewone omstandigheden zonder moeite op veertig meter een doelwit niet groter dan een patrijs in het hart kunnen treffen. Maar de stormwind zal zijn pijl nu een afwijking naar links geven. En wanneer Thorkell deze afwijking niet nauwkeurig weet te schatten, zal de pijl niet Kohorr... maar Erwin treffen... Ondanks de ijzige koude parelt het zweet op Thorkells voorhoofd. Met toegeknepen ogen volgt hij zijn onduidelijke prooi. De nomade heeft Erwin dicht tegen zich aangedrukt en aan de rechterzijde strompelt het pakpaardje gelaten voort.
Zij bevinden zich nu bijna recht voor hem in een open schotsveld... Met een ruk brengt de taaie oude de boog omhoog. De pijlpunt zwenkt naar rechts, zoekend naar de juiste afwijking... ter hoogte van het rechter zadeltasje van het paard... nee... verder... tot voorbij de schoft van het paard... Thorkells arm trilt. Dan glijdt de pees van zijn vingertoppen en terwijl een vertwijfelde bede over zijn lippen komt, schiet de pijl sidderend vooruit...

Een ogenblik leunt de oude Thorkell krachteloos tegen een boom en sluit duizelig de ogen. Maar bijna gelijktijdig klinkt een zwakke kreet tot hem door en als hij opkijkt, ziet hij de nomade voorover tuimelen in de sneeuw. Een ogenblik staat Thorkell de Eenzame als verdwaasd. Dan laait een wilde vreugde in hem op. Het is gelukt. De scherpschutter van alle lentefeesten in het verre Noorwegen heeft zichzelf in de eenzaamheid van deze wilde wouden overtroffen. Hier, waar slechts de hoge, donkere stammen getuige zijn geweest van zijn meesterschot. Alle opgekropte spanning breekt zich baan in een woeste triomfkreet en struikelend rent hij op de knaap toe. Verwilderd staart Erwin van de man aan zijn voeten naar het paard, dat er steigerend vandoor wil gaan. Hij tracht het dier bij de teugel te grijpen, maar hetzelfde ogenblik doemt een reusachtige gestalte vlak naast hem uit de sneeuw op. 'Thorkell!' stamelt de knaap. 'Thorkell!!' De grijze reus krijgt een brok in zijn keel, als hij zijn arm beschermend om Erwins schouder legt: 'Stil maar, jongen. Die daar zal je geen kwaad meer doen.'

'En de anderen?' kan Erwin eindelijk uitbrengen. 'Waar is Fadir?' 'Zij zoeken jou, maar zij zijn een andere kant uitgegaan,' legt Thorkell uit. Hij heeft zich over het bewegingloze lichaam van Kohorr gebogen en als hij geen ademhaling meer hoort, trekt hij met een grimmig lachje de pijl uit de wonde. 'Zonde om die te laten zitten,' gromt de Eenzame. 'Wij zullen hem nog nodig hebben.'

'Is hij dood, Thorkell?' Gesmoord komen de woorden over Erwins lippen en met een huivering ziet hij op de roerloze gestalte neer. 'Ja,' knikt de reus. 'Van hem zullen we geen last meer hebben. Kom mee, jongen, we moeten de anderen opzoeken. Jammer van dat paard.' En met zachte drang leidt hij Erwin van de verschrikkelijke plek weg. Zij zijn reeds lang uit het gezicht verdwenen, als er langzaam beweging komt in het roerloze lichaam van de nomade. Met een uiterste krachtsinspanning heft Kohorr het hoofd van de grond en terwijl er een duivelse gloed in zijn ogen licht, hijgt hij, nauwelijks hoorbaar: 'Kohorr sterft niet! Noch een pijl, noch het zwaard van Tyr kunnen hem doden! Verdelgen zal ik jullie allen! Mijn wraak zal jullie duizend doden doen sterven en jullie verteren als de steppenbrand het gras, jullie Noorse honden! Geen van jullie zal ooit zijn land terugzien!' En klauwend in de sneeuw sleept hij zich kreunend voort tot in de beschutting van enkele struiken.

Onbewust van het feit, dat Thorkells pijl de nomade niet gedood heeft, zetten Thorkell en Erwin hun tocht door de ijzige sneeuwstorm voort. De reus heeft Erwin zijn berenmantel gegeven en poogt zoveel mogelijk de snijdende wind voor de knaap op te vangen. Koude noch moeheid schijnen de taaie oude te deren en met grote passen baggert hij door de rulle sneeuw, waarin ze tot over de enkels wegzinken. Erwin heeft moeite om de reus bij te houden. Hij heeft het gevoel alsof zijn voeten van ijs zijn, maar er komt geen klacht over zijn lippen. 'Hoe moeten wij de anderen terugvinden, Thorkell? Heb je iets met Fadir afgesproken?' stamelt hij, dapper pogend om het klappertanden te bedwingen. 'Nee,' bromt Thorkell. 'Zij volgen het spoor van de andere nomaden. Die schurk van 'n Kohorr wilde zich met jou bij zijn makkers voegen. Terwijl ik jullie volgde, merkte ik, dat wij in een grote boog liepen. Als wij dus op dezelfde manier verder gaan, móeten wij ook je vader en de anderen terugvinden.'

Zwijgend worstelen zij voort. Thorkell heeft Erwin bij de hand genomen, hij voelt dat de knaap steeds moeilijker vooruit komt.

'Nog even, jongen,' gromt hij, terwijl hij zich bezorgd afvraagt, wat er van hen moet worden, wanneer zij de anderen níet vinden. Een uitroep van Erwin breekt zijn gedachten af. 'Thorkell, kijk, daar! Dat zijn ze!' roept de knaap opgewonden. Recht voor hen uit, nauwelijks zichtbaar door het dichte sneeuwgordijn, bewegen zich de donkere schaduwen van mensen. Thorkell herkent de bontmutsen, die zij de verslagen nomaden hebben afgenomen. 'Héla!' roept hij luid, maar op hetzelfde ogenblik bemerkt hij zijn vergissing. 'Dit kunnen Eric en de anderen niet zijn... daarvoor zijn er te veel!'

'Vervloekt! Het zijn nomaden,' snauwt hij. Hij drukt Erwin op de knieën en laat ook zichzelf voorover vallen. Misschien kunnen zij zich nog ongezien tussen de struiken terugtrekken... maar vóór zij een beweging kunnen maken zoeven reeds de eerste pijlen rakelings over hun hoofd heen en gillend en schreeuwend stormen de nomaden op hen toe...

Inmiddels heeft het groepje van Eric het paardenspoor gevolgd. Halfra, die meestal in de voorste gelederen te vinden is, sukkelt nu zwijgend achteraan en eens meent Eric, die hem nu en dan bezorgd gadeslaat, hem te zien wankelen. Hij wil hem ondersteunen, als een angstige uitroep van Orm hem af leidt. 'Ik-ik wil niemand ongerust maken hoor!' stamelt hij. 'Maar ik heb zo'n idee, dat dat een lijk is... oei, en daar ligt er nog een!' En op een sukkeldrafje loopt de morsige vooruit, terwijl Eric en de anderen verbaasd en verontrust naar de dode nomaden staren. 'Hier moet kort geleden een kamp geweest zijn,' merkt Eric op, terwijl hij wijst op de vele verwarde sporen in de sneeuw en de resten van een vuurtje. De mannen proberen de verschillende sporen te volgen en plotseling doen zij een gruwzame ontdekking. Roerloos, reeds half bedekt door de opstuivende sneeuw liggen vier nomaden door pijlen gedood. Een bang voorgevoel bekruipt Eric en zijn onrust wordt nog groter, als hij iets verderop nóg twee lichamen ontwaart. Een haastig onderzoek wijst uit, dat deze laatsten door zwaardhouwen zijn geveld en met stijgende angst vraagt de Noorman zich af, wat hier gebeurd kan zijn. Er is geen spoor van een tegenstander te bekennen, maar Eric beseft, dat het iemand anders dan Thorkell geweest kan zijn. Maar waar is dan de oude vechtjas gebleven? En Kohorr? Heeft hij zich met zijn kostbare last bij zijn makkers aangesloten of heeft Erwin wellicht reeds het gelag betaald voor Thorkells drieste poging, de kinderrover te achterhalen? Radeloos laat de Noorman een ogenblik het hoofd zakken. Waar is Erwin? Waar is Kohorr? Waar kan hij Thorkell vinden? En dan, plotseling verstart Eric. Strak staart hij naar een punt in de sneeuw, vlakbij de lichamen van de nomaden. Duidelijk tekenen zich daar de voetsporen af van twee mensen... de grote, brede indrukken van een mannenvoet en vlak daarnaast de veel kleinere, dichter bij elkaar staande voetstappen van een knaap. Maar wat Eric het meest verontrust is het bloedspoor, dat zich als een helder rode ketting tussen de voetafdrukken slingert...

'Wat kan hier gebeurd zijn?' mompelt Eric dof, terwijl zijn blikken zich aan het spoor hechten, alsof daarin het antwoord te lezen is. Halfra, die achter hem staat, haalt met moedeloos gebaar de schouders op. 'Het is alles even raadselachtig!' komt het toonloos over zijn lippen, die grauw en gezwollen van de kou zijn. Bezorgd kijkt de Noorman naar het ingevallen gelaat en met een plotselinge moedeloze wanhoop, vraagt hij zich af, of hij dan nóg een van zijn trouwe metgezellen moet verliezen... 'Ik heb zo'n idee, dat we er binnenkort allemaal zo bijliggen!' klinkt de stem van Orm, die nog steeds met bolle angstogen naar de gesneuvelde nomaden staart. 'Maar ja, laat dat niemand tegenhouden hoor!' 'Kom mee,' beveelt de Noorman kort tot de anderen en aarzelend begint hij de beide voetsporen te volgen. Met iedere stap wordt zijn angst kwellender. Welke afschuwelijke ontdekking wacht hen thans weer? De kleine voetafdrukken kunnen niet anders dan van Erwin zijn... maar de grote? Is het Kohorr? Die opnieuw met zijn buit ontkomen is? Of kan het Thorkell zijn? Maar waar is de nomade dan? En wat betekent dat bloed? Wolf is snuffelend langs het spoor vooruit gegaan en plotseling ziet Eric het dier stilstaan. Het heft de kop en... blaft kort, schel... Het hart van de Noorman slaat een paar keer over, als hij de donkere vorm in de sneeuw ziet... hij aarzelt... maar de angst drijft hem onweerstaanbaar voort... nu onderscheidt hij het lichaam van een man, half bedolven onder de sneeuw... Met ingehouden adem buigt hij zich er over heen. 'Thorkell!' stoot hij uit. 'Thorkell!!' Nog houdt de reus het zwaard krampachtig in de verstijfde vingers, alsof hij zichzelf in dit uur nog wil verdedigen tegen die hem te na komen. Zijn grijze haren, waarin de sneeuwvlokken zich reeds hebben vastgehecht, wapperen zacht om het trotse, ongenaakbare gelaat. De gebroken ogen staren nietsziende in de verte. 'Thorkell!' fluistert Eric en de woorden komen moeilijk over zijn lippen. 'Waarom heb je je eigen wil doorgedreven? Zo je bij ons gebleven was zou dit niet gebeurd zijn! Maar nimmer zal ik vergeten, dat jij je leven hebt gegeven om mijn zoon te redden... Thorkell de Eenzame... ook zijn sterven was eenzaam...' Hij staart nietsziende in de sneeuw en opeens laait de angst weer in hem op, als hij het spoor ziet van de kleine jongensstappen... Een eenzaam spoor, dat zich verliest in de witte oneindigheid...

Met samengeknepen lippen zwerft Erwin doelloos door de witte wereld. De hoop, dat hij zijn vader ooit zal terugvinden in dit vijandige, onmetelijke land, heeft hij reeds lang laten varen. In doffe berusting scharrelt de knaap voort, door de gierende sneeuwstorm. Een Noorman versaagt nimmer... hij voelt zich als in een droom... de voeten die daar haast mechanisch door de sneeuw voortstappen, horen niet bij hem... ze zijn stram en zwaar en gevoelloos... Natuurlijk; het is een kwade droom... straks zal hij ontwaken en het gezicht van zijn moeder naast hem zien... en Fadir...

De bassende blaf van een hond doet hem verstarren... Als hij zich moeilijk omwendt ziet hij door de sneeuw een zwarte schaduw van een hond recht op zich toesnellen, en het volgende ogenblik voelt hij twee sterke armen om zijn schouders. 'Mijn zoon...' is alles wat de Noorman zegt, maar het klinkt Erwin beter in de oren dan het schoonste gezang. 'Vertel mij, wat er gebeurd is,' zegt Eric zachtjes, terwijl hij de jongen snel zijn laatste stukjes gedroogd vlees toestopt. En terwijl de storm als een onaardse melodie Erwins woorden begeleidt... luisteren de mannen eerbiedig naar het relaas van Thorkells laatste strijd... 'Er waren er negen, Fadir. Negen tegen één... maar Thorkell doodde er zes, vóór hij gewond werd. Toen waren zijn pijlen op. Thorkell nam zijn zwaard en zei, dat ik moest vluchten, maar ik kon hem toch niet in de steek laten, hè? Toen heb ik met mijn boog Thorkell geholpen. Hij was groot en vreselijk om te zien, hij versloeg er twee; de derde vluchtte... dat was het einde van het gevecht... Toen zijn wij verder gelopen. Ik wist niet hoe erg Thorkell gewond was... Hij liep nog een tijdje door en toen... viel hij opeens... Ik-ik ben bij hem gebleven, tot hij... tot hij dood was... en toen werd ik bang en ben hard weggelopen... dat is laf geweest van mij.' De jongen zwijgt en slechts het loeien van de storm is hoorbaar. 'Hij was een groot en dapper man,' mompelt Eric ontroerd en buigt het hoofd. Dan glijden zijn blikken langs het schamele troepje mannen; de enige, die hem gebleven zijn van zijn trotse schare krijgers... en even maakt een doffe wanhoop zich van hem meester... Wat voor zin heeft het nog, verder te gaan. Staat hen allen niet vroeg of laat het lot van Yark, van Thorkell, van Ketill en Egill en Harald te wachten?

Maar dan schudt hij koppig het hoofd... 'Nee! Hun offers mogen niet tevergeefs zijn,' mompelt hij. 'Wij zullen volbrengen, waarvoor zij stierven. Kom mannen!' Aan het mos dat zich aan de noordzijde op de boomstammen heeft vastgezet, kunnen zij ongeveer hun richting bepalen. En even later zwoegt het kleine troepje verder naar het oosten. Geheel achteraan strompelt Halfra. Slechts hij merkt, dat de afstand tussen hem en de anderen voortdurend groter wordt. Plotseling wankelt de trouwe kerel... en terwijl de gestalte van Orm zich langzaam in de witte nevels oplost, zakt Halfra zonder een geluid te geven in elkaar...

De anderen zijn reeds ver doorgelopen als een luid geblaf van Wolf hen stil doet staan, en met schrik ontdekt Eric, dat ze nog slechts met zijn vieren zijn... 'Halfra!' schreeuwt hij en rent terug naar de plek, waar de trouwe hond met laaghangende kop bij het roerloze lichaam van hun achtergebleven makker staat. 'Halfra, beste kerel,' fluistert de Noorman, terwijl hij hem zachtjes dooreen schudt. 'Wat is er?' Langzaam slaat de Yarl de ogen open en even later komt er iets van een lachje om zijn mond, als hij nauwelijks hoorbaar stamelt: 'Ik... ik kan niet meer. Laat mij hier liggen, koning, bekommer je niet om mij. Dit wrak kan je toch niet meer van dienst zijn!'
'Dat is zeker,' valt Orm in. 'Ik wil niet voorbarig zijn, maar met hém is het gebeurd, zou ik zeggen!'
'Je hebt gelijk, vrind,' merkt Rorik op. 'En zo gaan we er allemaal aan.'
'Help mij liever hem onder de boom te dragen,' zegt Eric scherp. 'Daar ligt hij tenminste enigszins beschut, totdat we een vuur hebben gemaakt!'
'Welja, een vuur maken!' gromt Orm. 'Van sneeuw zeker, en het dan aansteken met een klontje ijs.' Maar toch gaat hij direct aan het werk, want heimelijk is de kleine stuurman wat trots, dat hij zijn vaardigheid in het aanleggen van vuurtjes kan tonen. Terwijl Erwin vol belangstelling toekijkt, probeert hij het eerst door twee houtjes vlug tegen elkaar te wrijven, maar wanneer dat niet lukt, omdat het hout te vochtig is, maakt hij met zijn dolk inkepingen in een denneboom om de kleine klontjes hars te verzamelen. Erwin moet het droge mos van de stammen opzoeken en kleine takjes verzamelen en als de morsige tenslotte een klein hoopje bij elkaar heeft, tracht hij met twee stenen een vonk te slaan. Een paar keer mislukt het, omdat de wind het vonkje dooft, maar eindelijk kringelt een heel dun rookpluimpje omhoog, het hout begint zachtjes te knetteren en met voldoening bekijkt Orm de kleine vlam, die langzaam omhoog lekt. Inmiddels hebben Eric en Rorik van een paar jonge stammetjes een soort afdakje gemaakt boven het hoofd van Halfra, die met gesloten ogen en wat takkenbossen als hoofdkussen in de sneeuw ligt. Erwin staat bereidwillig Thorkells berenmantel af en aarzelend volgt Rorik zijn voorbeeld, zodat de zieke thans geen hinder meer heeft van de vallende sneeuw. Vermoeid leunt Eric tegen een boom en plotseling beseft hij dat ze geen hap eten meer hebben. Orm en hij hebben hun laatste stukjes gedroogd vlees aan Erwin gegeven. Zijn blik valt op Wolf, die ook loopt te geeuwen van de honger. 'Dit kan niet langer,' zegt Eric ineens vastberaden. 'We moeten voedsel hebben. Ik zal proberen iets te schieten!' En voor de anderen een woord kunnen zeggen is de Noorman reeds met Wolf op zijn hielen tussen de bomen verdwenen.

'Ik wil niemand ongerust maken,' prevelt Orm, terwijl hij de Noorman hoofdschuddend na staart. 'Maar ik voel in al mijn botten, dat we hem nooit meer terugzien. Trouwens, als hij niet dood gaat dan gaan wij het wel... toch lekker, dat vuurtje. Nou sterven we tenminste warm. Ik heb eens een geval gekend van iemand, die...'
'Houd op met dat stomme gewauwel!' onderbreekt hem een norse stem.
Rorik die droge takken gezocht heeft, smijt er met een moedeloos gebaar een paar op het vuur en strekt dan zijn verkleumde handen naar de behagelijke gloed. 'Deze hele onderneming is één grote waanzin!' barst hij uit. 'Ik begrijp niet waar het allemaal goed voor is. Hadden die nomaden ons maar gevangen genomen, dan zaten we nu niet...'
'Hoor hem,' gromt Orm. 'Ga dan naar ze toe, als je het zulke lieverdjes vindt!'
Halfra wendt het hoofd naar de beide anderen. Zijn adem gaat moeilijk en verontwaardiging tovert een flauwe kleur op zijn gezicht.
'Schaam je, Rorik!' stoot hij uit en hortend vervolgt hij: 'Denk je op deze wijze je koning te dienen? Laat je je door wat sneeuw en een handjevol onbeschaafde lieden ontmoedigen? Te deksel! Ware mijn arm niet krachteloos, ik zou weten, wat mij te doen stond! Bah, je zit hier bij het vuur te kletsen als een stel oude wijven, terwijl heer Eric gevaar en koude trotseert om jullie van voedsel te voorzien! Jullie hadden hem nimmer alleen mogen laten gaan! Eh, nimmer!'
Erwin, die tot nu toe zwijgend heeft geluisterd, springt bij de laatste woorden van Halfra plotseling overeind.
'Heer Halfra heeft gelijk!' roept hij kwaad. 'En als niemand van jullie het doet, ga ik Fadir helpen!'
'H-hou hem tegen,' schreeuwt Halfra, terwijl hij zich met een uiterste krachtsinspanning half opricht. 'Houdt hem! Idioten!! Erwin! Ik... ik... beveel je... hier...'
Maar het geweld van de wind overstemt zijn woorden en voor de anderen iets kunnen doen, is Erwin reeds in de sneeuwstorm verdwenen.

Struikelend rent Erwin door de diepe sneeuw, waarin hier en daar nog flauwtjes de sporen van zijn vader en Wolf te zien zijn. Maar de vlokken vallen zo dicht, dat de afdrukken op sommige plekken helemaal ondergestoven zijn. Erwin let nauwelijks op de koude en de ijzige wind, die door zijn pelsmanteltje snijdt. Onvermoeid blijft hij zoeken en zijn hart springt op van vreugde, als hij plotseling het luide geblaf van Wolf hoort.

'Fadir,' schreeuwt hij en tegelijkertijd ontwaart hij, vlak voor zich, de gestalte van de Noorman. 'Erwin,' roept Eric verbaasd en ongerust, als hij de knaap op zich af ziet rennen. 'Is er iets gebeurd?' 'Niets, Fadir!' stelt de knaap hem haastig gerust. 'Ik kom je helpen! Ik ga met je mee! Je kunt toch niet alles alleen doen, terwijl wij daar bij het vuur zitten!' Juist wil de Noorman iets zeggen, als Wolf ineens luid blaffend wegschiet.

'Stil!' fluistert de Noorman, terwijl hij Erwin bij de hand neemt. 'Dat is misschien weer die eland. Ik heb er daarnet een glimp van opgevangen, maar ik ben het spoor weer kwijtgeraakt. Als we hem kunnen schieten, zijn we voorlopig uit de nood!' Voorzichtig volgen ze Wolf en nauwelijks hebben ze een paar passen gedaan als ze in de verte tussen de stammen de reusachtige vorm van de koning der wouden zien. Doodstil staat het dier tussen de bomen, de kop met het enorme gewei luisterend opgeheven, maar voordat de Noorman zijn boog heeft kunnen grijpen, wendt het dier zich om en verdwijnt geluidloos uit het gezicht. 'Snel!' beveelt Eric. 'Hij mag ons niet ontkomen! We moeten zijn spoor volgen.' Op hetzelfde ogenblik wankelt hij. 'Fadir? Wat heb je?' roept Erwin angstig. 'Je kunt niet meer! Je moet rusten! Wacht! Ik zal die eland wel schieten! Heus Fadir, ik krijg hem wel!' Langzaam schudt Eric het hoofd. 'Het is niets, mijn zoon,' mompelt hij. 'Pas op Wolf! Hij is niet tegen de eland opgewassen!' En dan zakt hij, duizelig en uitgeput, opzij tegen een stam...

Langzaam trekt de duizeligheid weg en slechts het vreemde, lege gevoel in het hoofd van de Noorman blijft. 'Het is niets, Erwin,' zucht hij. 'Vooruit maar weer, 'n stuk elandbout zal ons opkikkeren.' Langzaam ploeteren zij voort door de storm, die met onverminderd geweld voortraast. Het lijkt alsof hij alle dieren verjaagd heeft, want nergens is een teken van leven te bespeuren.

De eland is spoorloos verdwenen en zelfs de schrandere Wolf slaagt er niet in opnieuw de lucht van het dier te krijgen. Een paar maal zien zij de flauwe indrukken van hazepootjes in de sneeuw en eenmaal meent Eric in de verte iets grijs tussen de bomen te zien verdwijnen.

Steeds langzamer komt de Noorman vooruit. Af en toe wankelt hij en slechts met inspanning van al zijn krachten houdt hij zich op de been. Hij moet verder, terwille van de anderen, terwille van Erwin!

Wat moet er van de jongen worden, als zijn krachten hem nu begeven en de knaap alleen zou achterblijven in deze onherbergzame wildernis? Opnieuw overvalt hem een duizeling en met een wanhopig gebaar brengt hij de hand naar het hoofd. 'Het spoor van de eland, Fadir! Daar is het weer!' Erwins woorden dringen amper tot hem door. Verward tollen de gedachten door zijn hoofd. De eland... eten... de anderen... Erwin... Verder... verder... Onzeker doet hij een paar zwaaiende stappen.

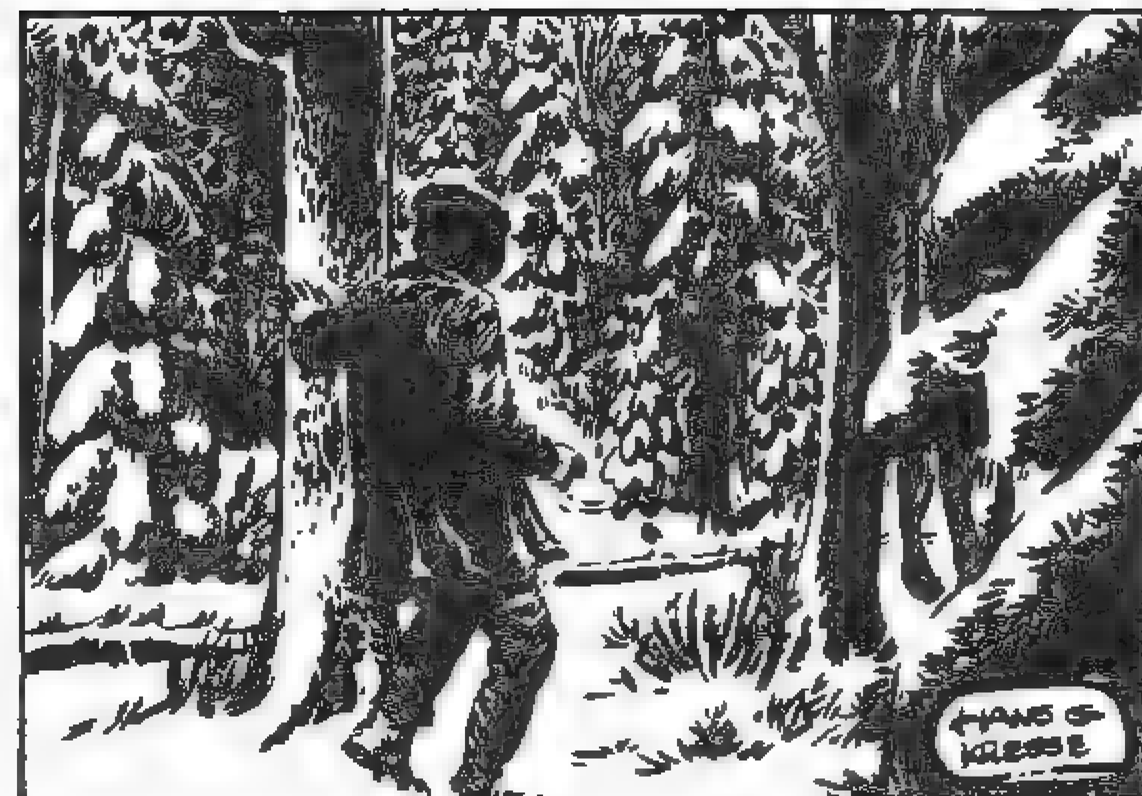
'Ik... ik... kom...' komt het fluisterend over zijn lippen en dan, met een diepe zucht, die lijkt op het ontsnappen van zijn laatste adem, slaat hij als een blok voorover in de sneeuw.

'Fadir! Fadir!' krijt Erwin ontsteld. 'Niet doen, Fadir! Niet hier blijven liggen! Je gaat dood hier in de sneeuw!'

Wild trekt hij aan Erics arm, terwijl Wolf zachtjes jankend het slappe lichaam van zijn meester besnuffelt. De storm is wat in kracht afgenomen en bijna loodrecht vallen de dichte vlokken naar beneden. Maar Erwin merkt het niet. Snikkend poogt hij zijn vader overeind te trekken... tevergeefs...! ! !

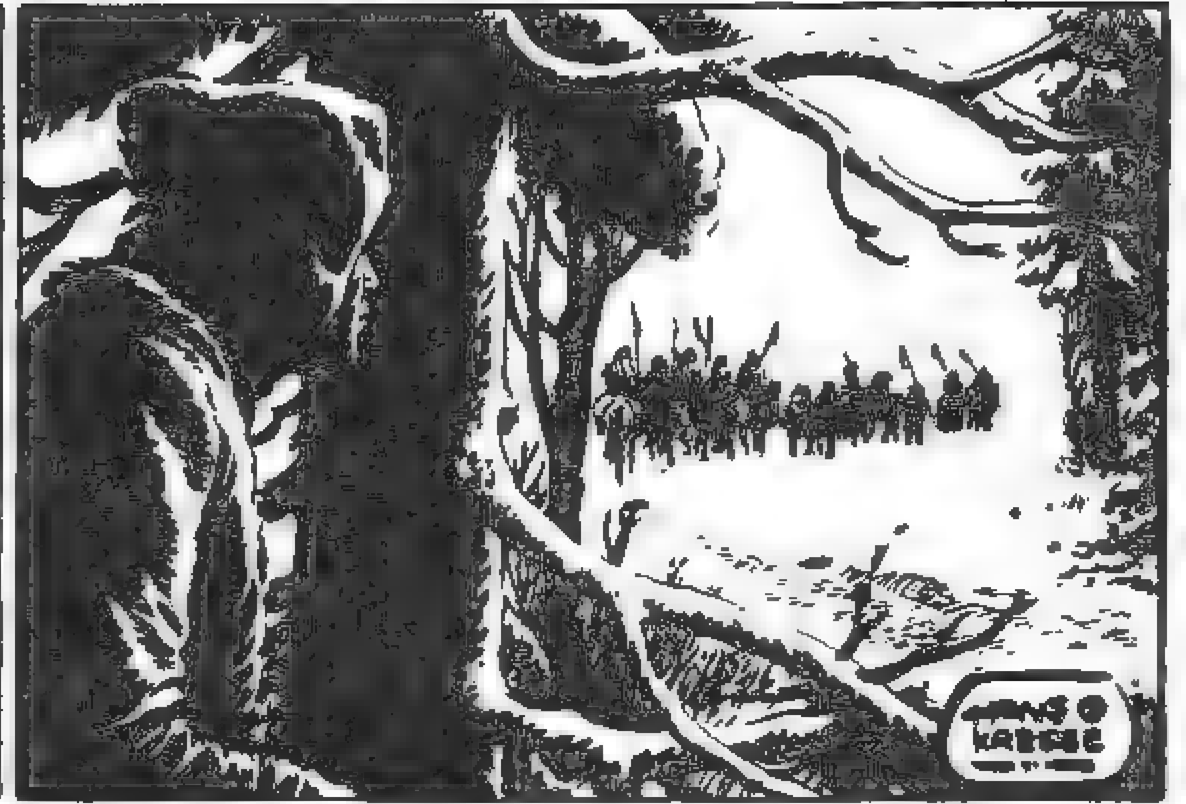

Met gesloten ogen ligt de Noorman in de sneeuw. Met een zucht van opluchting voelt Erwin heel flauwtjes het hart van zijn vader kloppen.
Het is dus nog niet te laat! Even schieten de tranen hem in de ogen, als hij naar het onbewegelijke, als uit een steen gehouwen gelaat van zijn vader kijkt, maar hij dringt ze met geweld terug. 'Ik zal hulp halen, Fadir!' fluistert hij zacht, terwijl hij huiverend opstaat. Nu pas voelt hij hoe door en door koud hij is. 'Blijf liggen, Wolf!' beveelt hij, als hij merkt dat de hond hem wil volgen. 'Pas goed op Fadir! Ik ga de anderen waarschuwen!' Gehoorzaam, alsof het heeft begrepen wat de knaap zegt, legt het trouwe dier zich naast Eric in de sneeuw en laat de kop op de poten zakken. 'Brave Wolf!' mompelt Erwin met een brok in de keel. 'Brave hond!' En na een laatste blik op zijn vader keert hij op het spoor terug. De sneeuw valt nog steeds in dichte vlokken en af en toe kost het hem de grootste moeite het spoor terug te vinden. Zo rap zijn benen hem willen dragen, spoedt hij zich voort, een nietig figuurtje in het barre, witgesneeuwde landschap.
Geen ogenblik denkt hij aan de gevaren, welke hem van alle kanten bedreigen... Plotseling verhaast hij zijn pas. Boven de boomtoppen ontwaart hij reeds het dunne rooksliertje van Orms kampvuur. Maar dan blijft hij ineens met een ruk staan. Voor hem klinkt het gerucht van luid pratende mannen en het zijn niet de vertrouwde stemmen van Halfra, Rorik of Orm...

Gespannen blijft Erwin een ogenblik staan luisteren naar het verwarde gerucht van stemmen. Hij kan geen woorden onderscheiden, maar naar het geluid te oordelen, moeten er heel wat mannen zijn.
Haastig laat de jonge Noorman zich tussen de struiken zakken en zonder het minste gerucht te maken, glijdt hij als een aal door het hout. De gedachte aan zijn vader, die daar hulpeloos in de sneeuw ligt, laat hem geen ogenblik met rust... en met een groeiende vrees sluipt hij nader.
Dan hoort hij ineens de stemmen weer, en een trek van verbazing glijdt over het gezicht van de knaap. Het geluid komt nu uit een geheel andere richting, en veel zwakker. Een ogenblik aarzelt Erwin. Dan, met de uiterste behoedzaamheid kruipt hij verder door de sneeuw in de richting van het kamp. Een benauwde stilte doet zijn onrust ieder ogenblik groeien. Als hij eindelijk zover is, dat hij voorzichtig de takken uit elkaar buigt, is nóch van Rorik nóch van Orm een spoor te bekennen; zelfs de plek onder het afdakje, waar Halfra gelegen heeft, is leeg! Als verlamd blijft de jongen een ogenblik liggen, maar dan breekt hij met een snik door de takken. Radeloos glijdt zijn blik langs het vuur, dat nog flauwtjes nagloeit, naar de vele verwarde sporen in de sneeuw, die zich iets verder verenigen in één breed spoor...
En een doffe wanhoop maakt zich van Erwin meester als hij in de verte de verdwijnende ruitertroep ontdekt. Duidelijk onderscheidt de knaap op één der paarden de zwaaiende figuur van Halfra en de gestalten van Rorik en Orm die strompelend door de ruiters worden meegesleept...
Met brandende ogen staart de jonge Noorman hen na... Nu zijn niet alleen zijn laatste vrienden verloren... maar daarmee tevens de enige kans op hulp voor zijn vader...

Erwin staart de wegtrekkende nomaden na, tot zij uit het gezicht verdwenen zijn, dan breekt alle angst en spanning, die de knaap in de laatste ogenblikken doorstaan heeft, zich baan in een hese schreeuw. 'Fadir!' Hij klemt de lippen opeen... 'Ik moet hem redden!' mompelt de jongen. 'Het moet! Maar hoe?'
Radeloos kijkt hij om zich heen en dan valt zijn oog op het armetierige vuurtje, dat Orm met zoveel moeite heeft aangelegd. Dat is het. Warmte moet zijn vader hebben! Warmte en voedsel, maar vóór alles warmte. Erwin laat zich bij het smeulende hoopje takken op de knieën vallen en rakelt de as weg, zodat de vlam lucht krijgt. De knaap kan wel juichen als hij ziet dat het hout begint te gloeien en eindelijk zachtjes gaat knetteren, terwijl een vlammetje flakkerend omhoog kruipt. Hij denkt er niet aan, zichzelf aan de koesterende gloed te verwarmen. Zodra hij ziet, dat een paar van de dikste takken goed vlam vatten, trekt de jongen ze er uit en met de brandende takken haast hij zich terug langs zijn spoor. Bij iedere stap sopt het ijzige sneeuwwater in zijn schoenen en zijn kleren zijn doorweekt van het sluipen door het kreupelhout, maar Erwins enige zorg is, tijdig zijn vader te bereiken. Een paar maal werpt hij een schichtige blik over zijn schouder. De overval in het kamp heeft zijn angst voor de verschrikkelijke stepperuiters opnieuw aangewakkerd.
Maar zover zijn blik reikt is er geen levende ziel te bespeuren en bovendien vereisen de smeulende takken al zijn aandacht. Die moet hij tot iedere prijs brandend houden. Het leven van zijn vader kan ervan afhangen! Plotseling bevreemdt het Erwin, dat hij nog niets ziet. Hij heeft toch zeker al net zo ver gelopen als daarnet. Hij beschut zijn ogen met de hand en tuurt in de verte, het spoor loopt door, nog steeds is er niets te zien van de donkere vorm in de sneeuw. Steeds harder begint de knaap te rennen en dan is het, alsof hij plotseling met lamheid geslagen wordt... de brandende tak ontvalt hem en dooft sissend in de sneeuw... want de plek, waar Eric de Noorman nog geen uur geleden gelegen heeft... is verlaten! ! !

Dof staart Erwin voor zich uit, terwijl zijn hersens trachten te verwerken, wat zijn ogen zien. Duidelijk toont een diepe afdruk in de sneeuw de plek, waar Eric gevallen is, en daarnaast de kuil, waarin Wolf gelegen heeft. Maar daaromheen is de sneeuw overal omwoeld door paardensporen die zich iets verderop verenigen tot een smal spoor, dat naar het oosten leidt. Besluiteloos blijft Erwin staan. Wat is hier gebeurd? Zijn het opnieuw de nomaden geweest? Maar dan een andere troep dan de mannen die Halfra en de anderen gevangen genomen hebben? Die waren veel groter in aantal. In alle ellende en eenzaamheid is er echter één gedachte die de knaap een flauwe troost schenkt.
'Fadir was dus niet dood,' mompelt hij hardop. 'Anders hadden zij hem hier wel laten liggen.' En langzaam begint hij het brede paardenspoor te volgen. Een diepe neerslachtigheid heeft zich van de knaap meester gemaakt. Moeizaam sjokt hij voort in zijn doorweekte kleren, koud tot op zijn gebeente, hongerig en moe, doodmoe. Steeds langzamer wordt zijn stap. Hij heeft moeite het ene been voor het andere te krijgen. Zijn hoofd bonst en af en toe draait alles voor zijn ogen, maar met starre onverzettelijkheid houdt de jonge Noorman vol. Hij moet dit spoor volgen, de enige mogelijkheid die hem zijn vader kan doen terugvinden. Hijgend waadt hij door de diepe sneeuw, struikelend en vallend, opkrabbelend, en wéér vallend...
En dan komt er een keer, dat Erwin niet meer op kan staan. Wanhopig zoeken zijn verkleumde handen steun in de dikke sneeuwlaag... tevergeefs... er komt een waas voor zijn ogen. Met een reutelende snik valt de jonge prins opzij en blijft roerloos liggen... een kleine stip in de onafzienbare witte woestenij...

En ver daar vandaan slaat Eric op datzelfde ogenblik langzaam de ogen op. Het eerste wat tot hem doordringt is een behagelijk gevoel van warmte en de weldadigheid van het zachte rustbed, waarop hij ligt uitgestrekt. Maar waar is hij? Wat is er gebeurd? Droomt hij? Dan ziet hij de ruige kop van Wolf aan zijn zijde en dit geeft de Noorman een gevoel van geruststelling. Zijn blik dwaalt verder en plotseling staart hij in een paar donkere ogen, die hem nieuwsgierig opnemen en een schoongevormd gelaat, omlijst door golvend ebbenzwart haar buigt zich over hem heen...

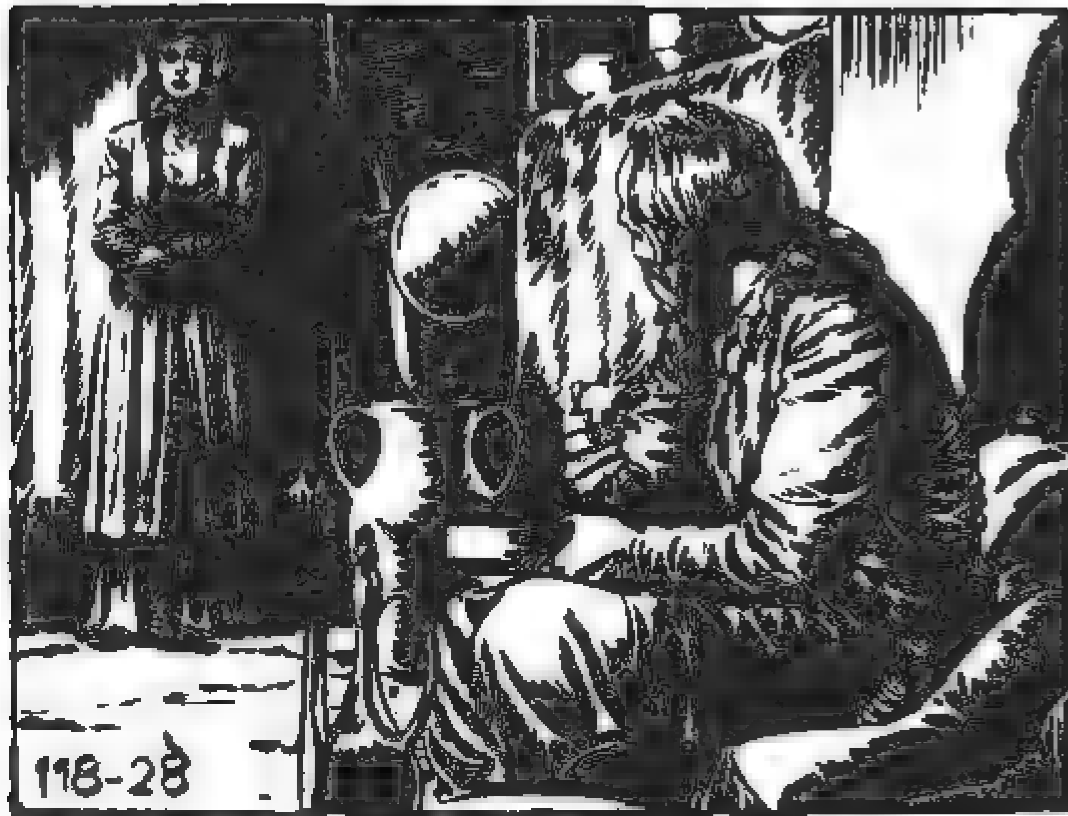

'Je bent dus ontwaakt, blonde krijger?' lispelt een zachte stem, en de gestalte, die Eric voorkomt als een lieflijke droomverschijning, buigt zich over hem heen.
Verward tast de Noorman naar zijn hoofd. Hij probeert zich op te richten maar onmiddellijk begint alles voor zijn ogen te golven en met een kreun laat hij zich terugvallen. 'Wat... waar ben ik?' stamelt hij met dikke tong. 'Wie ben jij? Hoe...' 'Rustig! Hou je rustig, blonde krijger!' fluistert de jonge vrouw, terwijl zij met haar smalle, fraai gevormde handen de vacht schikt die over de Noorman heen ligt. 'Maar Erwin? Waar is mijn zoon?' dringt Eric aan, terwijl hij opnieuw een poging doet om het hoofd op te heffen. Even slaat het meisje bij die woorden de ogen neer.
'Ah, je hebt een zoon, blonde krijger?' komt het nauwelijks hoorbaar over haar lippen. 'Je was anders alleen, toen ik je vond. Alleen... maar de dood was je zeer nabij! Ik was aan het jagen, toen mijn arenden je ontdekten, jou en de zwarte Wolf aan je zijde, reeds half bedolven onder sneeuw. Mijn mannen durfden hem eerst niet te benaderen. Zij waren bang voor hem. Maar het dier scheen te begrijpen, dat ik geen kwaad tegen je in de zin had en liet toe, dat wij je op een van onze paarden tilden. En zo kon ik je ongezien hierheen krijgen. Maar zeg mij, blonde krijger, wie je bent en wat je hier zoekt temidden van de barre eenzaamheid der steppen?'
'Ik ben Eric, koning der Noren,' brengt Eric uit. Het spreken kost hem merkbare inspanning en in korte afgebroken zinnen gaat hij verder: 'Ik dank je, dat je mij het leven gered hebt! Zonder jou zou ik zeker het lot gedeeld hebben van zovelen van mijn trouwste metgezellen, die reeds het leven lieten op deze vreselijke tocht. Maar... jij... hoe kan zoveel schoonheid bestaan in dit barre land? Wie ben je... of... is dit een droom?' Een zachte blos kleurt het lieflijke gelaat bij deze woorden en om haar verwarring te verbergen, zegt de jonge vrouw snel: 'Géén droom. Maar wat zoek je hier? Wat wil je in deze steppen?'
'Ik zoek Bor Khan,' antwoordt Eric. 'Ik wil hem bewegen, mij het zwaard van Tyrr terug te geven, dat zijn afgezant, Tsacha, in Noorwegen heeft gestolen. Het zwaard... ach, maar dat is van jou geen belang,' valt de Noorman zichzelf in de rede. 'Vertel mij toch, waar je mij heengebracht hebt! Waar ben ik hier?' Een ondoorgrondelijke glimlach speelt om de mond van de jonge vrouw als zij antwoordt: 'In het winterkamp van de man die je zoekt, blonde krijger!'

Ontzet en verbijsterd laat de Noorman zich in de kussens terugvallen. 'M-maar wie ben jij dan?' stamelt hij. 'Ik heet Chu Ghandra,' lispelt het meisje, terwijl zij even het hoofd neigt. 'En Bor Khan is mijn vader.'
'Maar dan... wat wil je van mij?' stoot Eric uit.
'Vrees niet, blonde krijger, het is slechts mijn wens je te helpen,' fluistert Chu Ghandra, terwijl de blos op haar wangen zich verdiept. 'Hier in de vrouwenverblijven ben je veilig, zolang niemand weet, dat ik je hier waarborgen houd...'
'Maar jijzelf dan? Loop jij dan geen gevaar, wanneer men mij ontdekt?' vraagt Eric. Verward slaat het meisje de ogen neer en zwijgt verlegen. 'Jij sprak over een zwaard Tyrr, dat Tsacha voor mijn vader geroofd zou hebben,' zegt zij dan haastig. 'Mijn vader heeft dat zwaard niet. Tsacha heeft hem bij zijn terugkeer verteld, dat jij hem uit je land verdreven hebt, nadat je zijn bediende, Kohorr, vermoord had!' Chu Ghandra's ogen fonkelen, maar de Noorman weerstaat haar blik rustig en kalm klinkt zijn stem als hij antwoordt: 'Dat is waarschijnlijk niet de eerste leugen van vriend Tsacha! Ik was er bijna getuige van, dat hij zelf zijn dienaar in koele bloede neerstak met het geroofde zwaard.'
'Dan zou Tsacha dus zelf het zwaard in zijn bezit gehouden hebben!' roept Chu Ghandra uit. Eric knikt. 'Ja,' zegt hij. 'En wee jullie allen, wanneer hij er gebruik van maakt! Er rust een vreselijke vloek op dit wapen! Ik moet je vader waarschuwen. Zeg mij, zijn de verhalen, die men over zijn wreedheden en heerszucht vertelt, waar? Nu ik jou gezien heb, kan ik dat nauwelijks geloven!' Opnieuw kleurt Chu Ghandra tot diep in haar ranke hals en verlegen slaat zij de donkere ogen neer. 'Helaas, blonde krijger,' komt het fluisterend over haar lippen. 'Mijn vader haat het gezicht van vreemdelingen! Behalve wanneer hij hen ziet kronkelen van pijn onder de gruwelijke folteringen, waarmee hij zich van hen pleegt te ontdoen. Maar vrees niet, ik zal met mijn vader spreken en trachten hem mild jegens je te stemmen...' 'En wanneer je daarin niet slaagt?' valt de Noorman haar in de rede. 'Dan, oh blonde krijger,' fluistert Chu Ghandra met neergeslagen ogen, 'zul je spoedig betreuren, dat je tóch niet bent omgekomen in de sneeuw.'

Als Chu Ghandra het met dierenhuiden en kussens warmbeklede verblijf van haar vader betreedt, slaakt zij een opgeluchte zucht. Bor Khan zit aan de maaltijd en wanneer hij gegeten heeft, is hij gewoonlijk goed geluimd. Zodra de heerser der steppen haar ziet, breekt een glans van voldoening over zijn gelaat en opgewekt zegt hij: 'Treed nader, dochter, treed nader! Wat voert je tot mij?' Voor het meisje kan antwoorden, gaat hij verder: 'Heb je de drie blanke honden gezien, die onze krijgers heden gevangen namen, dochter?' Chu Ghandra heeft moeite haar ontsteltenis te laten blijken. 'Drie vreemdelingen, heer vader?' herhaalt zij met een star lachje. 'Nee, daarvan weet ik niets.' Meteen begrijpt zij, dat dit de metgezellen van de blonde krijger moeten zijn, maar dan... De stem van haar vader breekt haar gedachten af. Er is een koude glinstering in zijn ogen, als hij verder gaat: 'Morgen zal er feest in het kamp zijn, dochter! Hoog zullen de vuren opflakkeren en er zullen vele geiten geslacht worden!' Het meisje huivert. Zij weet wat deze woorden betekenen. Wanneer zij nu over de Noorman zou spreken, is ook diens doodvonnis getekend! Evenmin kan zij haar vader vertellen van Tsacha's verraad, want daarmee zou zij de aanwezigheid van de blonde krijger bekend maken. 'Wat is er, dochter?' klinkt de stem van Bor Khan argwanend. 'Je toont geen vreugde bij het vooruitzicht van het feest. Is er iets wat je drukt? Spreek!' 'Ik... heer vader... ik wil...' hakkelt zij, terwijl zij wanhopig naar een uitweg zoekt. Dan klinkt plotseling buiten de tent een hoge, driftige jongensstem: 'Laat mij los! Ik kan zelf wel lopen!' En als Chu Ghandra zich omwendt, treedt Tsacha, een tegenstribbelende knaap voor zich uitduwend binnen. 'Ziet o Khan,' lispelt hij, 'ziet en verbaas je, want deze gillende welp is niemand anders dan Erwin, de enige en teer beminde zoon van de Noorse hond, Eric!'

'De zoon van de Noorse hond?' gromt Bor Khan, terwijl hij Erwin van het hoofd tot de voeten opneemt, 'hoe komt hij hier? Zijn aanwezigheid is storend en gevaarlijk. Dat hij sterve!'
Deze woorden en de kille onpersoonlijke haat in de ogen van de oude steppehoofdman dreigen het laatste restje weerstand in de jongen te breken. Als Tsacha's pezige hand zich om zijn schouders sluit, kan hij een huivering niet onderdrukken. 'Waar de welp is, zijn de wolven nabij, o Khan!' lispelt Tsacha met een zoet lachje. 'En ik geloof, dat de Noorman zéér nabij is.' De blikken, die Tsacha onder het spreken in haar richting werpt, zijn Chu Ghandra niet ontgaan, en een vage vrees bekruipt haar. Zij kent deze man lang genoeg om te weten, dat hij het gevaarlijkste is, wanneer hij op deze wijze lacht. En toch... het is haast onmogelijk, dat hij iets weet... 'Jij kunt deze bleke kikker doden, o berg van macht,' lispelt de nomade, 'maar bedenk wel, de dood is snel en nimmer te achterhalen... Zo je de hond van honden in handen wilt krijgen, steek hem dan dit lokaas toe, maar levend...'
'Een woord van wijsheid, o Tsacha,' knikt Bor Khan goedkeurend, 'maar wat geeft je reden te denken, dat die Noormanhond nabij is?'
'Ik vond de knaap liggende in het spoor van vier paarden en één hond, o Khan.' Chu Ghandra's slanke handen beven en als Tsacha toevallig in haar richting kijkt slaat zij verward de ogen neer. Met een kalm lachje wendt Tsacha zich tot Erwin. 'Spreek jongen! Jij volgde het spoor van je vader, nietwaar, voor je het bewustzijn verloor?'
'Ik zeg geen woord, schurk!' schettert de jongen eensklaps. 'Moordenaar! Dief! Het is allemaal jouw schuld. Als jij niet...' Een grote gehandschoende hand sluit zich als een klem om zijn mond. 'Ai, ai,' lispelt Tsacha, 'je zegt woorden te veel, knaap. Geen krijger laat zich afblaffen door een zwervende jonge hond, bedenk dat.' De toon is luchtig, en slechts Erwin ziet de vrees die even in Tsacha's ogen gloeide. 'In het kort is het aldus,' zegt Tsacha, terwijl hij de jongen achteloos van zich afduwt. 'Nadat de drie Noorse gevangenen binnen gebracht waren, ben ik direct uitgetrokken om hun aanvoerder Eric te zoeken. Ik stuitte toen op het spoor van een jongen, een man en een hond, volgde dit en kwam op de plek waar de man in de sneeuw gelegen had, met de hond naast zich. Hier waren ook de sporen zichtbaar van een drietal ruiters. Deze ruiters waren uit het noordwesten gekomen en hadden hun tocht in oostelijke richting voortgezet, met de hond naast zich. Ik heb dit spoor gevolgd en vond toen deze knaap. De man was spoorloos verdwenen...' 'Deze man was de Noorse hond,' gromt Bor Khan met flikkerende ogen. 'De drie ruiters hebben hem op een der paarden getild en meegenomen. Waarheen ging het spoor, o Tsacha?'
Een voldaan lachje krult Tsacha's mondhoeken en terwijl hij langzaam op Chu Ghandra toeslentert, prevelt hij: 'Dit spoor... voerde regelrecht naar de paardenkraal van uw voortreffelijk winterverblijf, o machtige Khan. Helaas maakten de vele hoefafdrukken het onmogelijk het nog verder te volgen, maar wellicht ben je het nu met mij eens, als ik beweer, dat de hond aller honden zéér, zéér nabij moet zijn?' 'Ja! Té dicht bij!' snauwt Bor Khan met fonkelende ogen. 'Ga o Tsacha en vindt deze hond! Jij moet hem vinden... je zult hem vinden...' 'Nietwaar?' spint Tsacha, terwijl hij zich naar het hevig verontruste meisje overbuigt. 'Ik zal hem vinden, dat geloof jij toch ook, schone Chu Ghandra? Het staat in je ogen geschreven!'

Hoewel de vrees haar keel bijna dichtsnoert slaat Chu Ghandra haar ogen niet neer voor Tsacha's vorsende blikken. 'Ik zal mij terugtrekken, heer Tsacha,' mompelt zij, 'opdat jij ongestoord met de Khan spreken kunt,' en haastig verlaat zij het vertrek. In de schaduw van een lage gang staat zij een ogenblik stil. Strak dringt de scherpe stem van haar vader en het zachte geprevel van Tsacha tot haar door. Als zij iets wil ondernemen om haar blonde krijger te redden, moet zij het nu doen, terwijl Tsacha met haar vader spreekt. Ergens piept een deur en haastig trekt zij zich in een smalle zijgang terug. Het geluid van zachte voetstappen en de opgewonden schelle stem van de jonge Noorman sterft langzaam weg en het meisje begrijpt, dat men de knaap naar het gevangenenverblijf brengt.

Roerloos blijft zij nog even staan luisteren, maar stilte neemt weer bezit van de schemerige gangen en met een zucht van opluchting zet zij haar weg voort. 'Waarom zo haastig, schone Chu Ghandra.' Als door een adder gebeten wendt zij zich om en een donkere gestalte slentert achteloos op haar toe. 'Tsacha!' haar stem is schril. 'Waarom achtervolg je mij?' 'Ik achtervolg je niet, ik zoek slechts je lieftallig gezelschap,' lispelt de nomade met een onschuldige grijns. 'Je kunt van die uitnemende dranken bereiden en ik wil juist... vragen... ach, je weet wat ik vragen wil, nietwaar lieve Chu Ghandra?' Het meisje staart zwijgend voor zich uit. Ze begrijpt, dat Tsacha iets vermoedt. Door hem nu de toegang van haar vertrekken te weigeren, zal zijn argwaan slechts toenemen. Aan de ingang van haar vertrekken aarzelt zij een ogenblik. 'Treedt binnen, heer Tsacha,' klinkt dan haar stem vreemd helder, 'ik zal je lievelingsdrank gaarne bereiden.' Loerend als een kat volgt Tsacha het meisje in de warmte van het verblijf. Zijn spleetogen vestigen zich een ogenblik op het gordijn, dat de ruimte in tweeën verdeelt. Dan vleit hij zich behaaglijk op het rustbed en slaat met een minzaam lachje het meisje in haar zenuwachtige bedrijvigheid gade. 'Je lijkt mij een weinig opgewonden, lieve,' prevelt hij met een bezorgde frons. 'Mogelijk hindert je iets...' 'O nee... niets, heer Tsacha... niets,' stamelt zij. Maar het volgende moment verstijft zij, want met panterachtige lenigheid veert Tsacha eensklaps uit zijn gemakkelijke houding overeind en zijn stem heeft een bijtende scherpe klank als hij zegt: 'Sedert wanneer heb jij een hond, Chu Ghandra... Ik hoorde duidelijk achter het gordijn van je slaapverblijf een hond grommen...'

Tsacha duikt ineen als een tijger, die zich kromt voor de sprong. Dan herstelt hij zich en schrijdt kalm op het gesloten gordijn toe. 'Je staat mij toe, lieve, dat ik eens naar het dier kijk? Je weet, ik ben een groot liefhebber van honden.' Zijn blik priemt in de verschrikte ogen van het meisje, maar om zijn sluwe mond ligt een minzame, verontschuldigende glimlach. Hij vervolgt lispelend: 'Ai, mijn waarde, die vervloekte Noorman had een hond...' Hij klakt even met de tong. 'Zoiets vinden wij hier niet in de steppen... of denk jij van wel, Chu Ghandra?' Maar het meisje hoort zijn laatste woorden niet meer, evenmin ziet zij het valse licht, dat in zijn ogen schittert. Als verlamd heeft zij de grote bronzen kan laten vallen en is naar het gordijn gesneld. Met sidderende hand houdt zij het gordijn gesloten en bijt de nomade toe: 'Schaam je je niet, Tsacha? Waag het niet mijn slaapvertrek binnen te dringen! Terug zeg ik, terug!' Tsacha's lichaam verstart. Weifelend heft hij de hand op, maar dan keert zijn sluwe glimlach terug. Hij doet een stap achterwaarts en haalt onverschillig de schouders op. 'Jij hebt gelijk, ik vergat mijzelf een ogenblik. Kun je mij vergeven, o roos der steppen?' Traag laat hij zich terugvallen op het rustbed en drinkt slurpend van de geurige zoete drank, die Chu Ghandra hem heeft ingeschonken. Gejaagd probeert zij bezig te blijven, ver van Tsacha verwijderd, dicht bij het gordijn. Het ontgaat hem niet en terwijl hij, ogenschijnlijk intens genietend, de geur van de drank opsnuift, zegt hij: 'Was de jacht goed, deze middag?' Met een ruk heeft het meisje zich omgewend. Verwonderd kijkt Tsacha op. 'Is er iets, schone Chu Ghandra? Je was toch op jacht vanmiddag met twee van je ruiters? Als ik het wel heb, zocht je de buit ditmaal in westelijke richting, jullie drieën? En was die... eh... hond wellicht ook bij je?' Haar ogen staan radeloos, maar de nomade tuurt afwezig in de kom. 'Je hebt deze drank weer voortreffelijk bereid, waarlijk voortreffelijk!' prevelt hij. 'Beviel die Noorse hondenzoon je? Ik meen, de welp van de Noorman, die ik gevangen maakte.

Een prachtig lokaas, nietwaar? Want ik voel, nee, ik weet, dat die hond aller honden zeer nabij moet zijn. En je weet nu, dat ik een groot minnaar van honden ben...' Wanneer het meisje blijft zwijgen, gaat hij heel langzaam verder: 'Als de Noorman zich niet binnen twaalf uur vrijwillig overgeeft, dan...' Zijn blik glijdt achteloos naar het gordijn. 'Dan, tja, dan kan ik je machtige vader niet beletten de knaap ter dood te brengen.'

Gedurende de laatste woorden heeft Tsacha aandachtig zijn vingers bestudeerd en speels beweegt hij ze een voor een op en neer. Wanneer Chu Ghandra's gil de intense stilte verbreekt, blijft hij roerloos zitten. Bijna toevallig slaat hij zijn blik op en hij knippert zelfs niet met de ogen, als hij in het grauwe, ingevallen gelaat voor hem staart.

'Laat mijn zoon leven,' stamelt een schorre stem, 'hier is de Noorman die je zoekt...

Neem mijn leven. Neem het, vuile verrader!' hijgt de Noorman. Hij houdt zich wankelend staande aan het gordijn. Zweet staat op zijn voorhoofd, maar Tsacha ziet in de koele, onverschrokken ogen van de Noorman, dat het geen angstzweet is. 'Hoe durf je over honden spreken, jij nietswaardige, ondankbare hond!' gaat Eric met schorre hortende stem verder. 'Jij hebt mijn gastvrijheid met voeten getreden. Minder dan een hond ben je! Een dief, een moordenaar verleende ik onderdak.' Koortsig slikt de Noorman. 'Je eigen dienaar stond je naar het leven, het zwaard...'

Bliksemsnel heeft Tsacha zijn mes getrokken. Zijn ogen vernauwen zich. 'Dit zullen je laatste woorden zijn, ellendeling,' sist hij. Hij heft dreigend het koude lemmet... 'Tsacha...' schreeuwt Chu Ghandra met overslaande stem. Zij snelt op de Noorman toe en gaat beschermend voor hem staan. Maar haar tussenkomst is niet nodig. Er klinkt een schor, angstwekkend gehuil en een donkere schaduw flitst door de lucht. Tanden blikkeren in het schijnsel van het vuur en boren zich diep in de arm van Tsacha die met een kreet van pijn en ontsteltenis achterover valt. 'Wolf,' roept de Noorman. 'Hier Wolf!' Maar de hond wil niet luisteren. Grommend heeft hij zich vastgebeten in de bovenarm van de nomade. 'Wolf,' roept de Noorman nogmaals vertoornd en dan strompelt hij met een laatste krachtsinspanning naar voren en grijpt de hond in het nekvel. Niemand merkt in het tumult de korte, gedrongen gestalte op, die aan de andere zijde van het vertrek is binnengekomen. 'Heb dank, Noorman.' schreeuwt Tsacha grijnzend. Met een graai heeft hij het mes naar zich toegehaald. Snel als een kat springt hij op en stort zich opnieuw naar voren. 'Terug, heer Tsacha!' snauwt een metalen stem. Plotseling staat Bor Khan in hun midden en heft de arm op. Geschrokken laat Tsacha het mes zakken en betast de pijnlijke wonde, waar Wolf hem vast had. 'Zei ik niet, berg van macht,' sist hij. 'De hond aller honden was zeer nabij. En zoals hij ons, jouw afgezanten wegranselde uit zijn muffe hol, zoals hij Kohorr en Temsk, mijn trouwe vrienden gewetenloos vermoordde, zo heeft hij nu je dochter en mij naar het leven gestaan.' Er krult een koude glimlach rond zijn mond, zijn hand omklemt het mes, hij doet een stap voorwaarts. Maar de nomade krijgt de kans niet om de Noorman opnieuw aan te vallen. 'Terug, Tsacha, en zwijg!' gromt de steppevorst. Hij knikt tegen de krijgers, die rond Eric staan. 'Breng hem weg! Zijn dood zal langzaam en pijnlijk zijn... Morgen zal hij sterven met de anderen!'

Met een doffe bons slaat de lage deur achter de Noorman dicht. Een muffe walm, een prikkelende stank van rottend stro, dringt zijn neusgaten binnen terwijl hij opkrabbelt. Hij hoort bekende stemmen, en in het schaarse licht, dat door een spleet het hol binnendringt, herkent hij ze nu: 'Halfra, Rorik en Orm.'

'Welkom in deze nederige stulp,' zegt Halfra buigend. En spottend probeert hij iets van zijn oude zwier terug te winnen. Maar de doorstane ellende heeft hem te zeer verzwakt en 't blijft bij een jammerlijk grimas. 'Wij wachten hier op de dood, dan heb je niet veel aan een welkom, hè?' zegt Orm, wanhopig in zijn snor woelend. 'Ja, zo is het,' zegt Eric somber. 'Bor Khan is vastbesloten ons ter dood te brengen. Maar waar is Erwin, is hij niet hier?' De anderen kijken elkaar schichtig aan. Zij horen de wanhopige angst in Erics stem. 'Nee,' zegt Halfra en hij schudt mistroostig het hoofd. 'Wij weten niet of hij hier is.' Er valt een lange, diepe stilte. Van buiten dringt het geschrei van een kind de bedompte sfeer van de cel binnen. 'Ook nomaden krijgen kinderen,' zegt Halfra hoofdschuddend.

Dan verbreekt Rorik de stilte. Zijn gezicht staat zwarter dan de nacht en zijn woorden zijn heet van haat. 'Je zegt het goed, Orm. Wij wachten hier op de dood. En waarom? Waarom...? Alleen omdat we ons lieten overhalen tot een waanzinnig avontuur.' Zijn ogen staan troebel en zijn met bloed doorlopen. 'Zwijg jij...' snauwt Orm onverwachts fel. 'Is het niet genoeg, dat wij ons voor je laffe taal schamen? Moet de koning dit ook nog horen?'

Eric wil met een handgebaar aan het gekrakeel een einde maken, maar Rorik kijkt niet eens op. Verbitterd gaat hij verder: 'Het is nog niet te laat. Ik heb er genoeg van. Van dat vervloekte zwaard, van alles, van álles! Ik wil niet afgeslacht worden door die beesten.' Hij knijpt zijn ogen toe en de sluwheid kruipt over zijn vermagerd gezicht wanneer hij vervolgt: 'Ik zal ze te slim af zijn. Ik, Rorik, krijg nog wel een kans...'

Orm wil opvliegen, maar de Noorman legt zijn hand op zijn schouder. 'Laat hem,' zegt hij alleen maar. Wakend en zwijgend brengen zij de nacht door in het stinkende hol. Er wordt geen woord meer gezegd, geen enkel geluid verbreekt de helse spanning van die laatste uren...

Wanneer de volgende ochtend de deur knersend opengaat, staan de krijgslieden van Bor Khan daar. En de gevangenen weten, dat het einde komen gaat...

Het hoofd hangend op de borst, de handen geboeid met knellende leren riemen lopen de vier met langzame tred door de harde aangestampte sneeuw naar de folterplaats. Een bleke winterzon zendt haar stralen over het grote plein. Er heerst een opgewonden, bijna vrolijke stemming onder de bedrijvige nomaden. Sommige beginnen te lachen, wanneer zij de Noorman en zijn droeve gevolg zien aankomen. Terwijl de koude rillingen over zijn rug lopen gluurt Orm naar de 'voorbereidingen', de lange, naaldscherpe lansen die de krijgers in een vuur houden, tot zij gloeiend heet zijn. 'Oei, oei, als we nu zó moeten sterven, was ik toch liever doodgevroren,' mompelt hij jammerend. Eric wil hem voor de laatste keer moed in spreken, maar dan ziet hij de martelpalen. Vier wachten er nog op hun slachtoffers, aan de vijfde... 'Fadir! FADIR!' Een hoge jongensstem schreeuwt die woorden uit. De Noorman wankelt, alsof hij bezwijmen zal. Dan strekt hij zijn rug en laat zich rustig naar de paal voeren. Naast Erwin zijn zoon, die dezelfde dood moet sterven als zijn vader. 'Mijn jongen,' stamelt hij slechts. Willoos laat hij zijn bovenlijf ontbloten door de krijgslieden. Een ijzige koude geselt zijn lichaam, maar Eric voelt het niet. Zijn blik is onafgebroken op de tengere jongensgestalte gericht. 'Je rilt, Noorman,' zegt een spottende stem. Met een duivelse grijns kijkt Tsacha hem aan. 'Troost je, wat jij nu tekort komt, zul je straks in overvloed krijgen. Warmte, hondenzoon, warmte, meer dan je lief is.' Hij lacht geluidloos en doet eerbiedig een stap terug wanneer de medicijnman nadert. Minachtend staart de Noorman een ogenblik in het gruwelijke masker van de tovenaar, dan kijkt hij weer naar zijn zoon.

'Ja, kijk die jonge welp uit het noorden nog maar eens goed aan. Kijk goed en lang... want zowaar mijn naam Tsacha is, je aanschouwt hem voor de laatste maal...!' Dreunende trommen smoren zijn raadselachtige lach. Bor Khan, met zijn geweldige lievelingsadelaar op de arm, heeft zijn zetel ingenomen. Onbewogen staart de steppevorst naar de mannen en het kind aan de martelpalen. Een kort gebaar van zijn hand. Het spel, het wrede, bloeddorstige spel kan beginnen.

De medicijnman komt naderbij. Wezenloos, maar luguber schommelt het ruw bewerkte berenmasker op zijn romp, maar dan doet Tsacha eensklaps een stap voorwaarts en heft zijn hand op. De trommen zwijgen en Bor Khan fronst zijn zwarte wenkbrauwen. 'Veroorloof mij één vraag, één nederig verzoek van je trouwe dienaar, oh grote Khan,' zegt Tsacha met zalvende stem en hij buigt onderdanig het hoofd. De oude steppehoofdman kijkt hem zwijgend aan.
'Ik vraag je een oneindig grote gunst, oh meester! Ik vraag het leven van de Noorse welp! Al is zijn huid verachtelijk blank als de sneeuw, deze welp heeft een onverschrokken hart en ik geloof dat ik een voortreffelijk krijgsman uit hem maken kan!' Is er iets van tederheid in de sluwe blik die hij op de vastgebonden Erwin werpt? De Noorman heeft het gesprek met ingehouden adem gevolgd. Er valt een doodse stilte. Aller ogen richten zich op de Khan.
'Een vreemd verzoek, Tsacha!' zegt deze. 'Op welk recht beroep je je dat jij zoiets durft vragen?'
'Op het oude recht van de steppe, mijn heerser.' Een listig lachje speelt rond Tsacha's mondhoeken. 'Op het oude recht, dat de krijgsman zijn gevangenen behouden mag.' Bor Khan werpt een korte blik op de knaap en knikt langzaam. 'Het zij zo,' zegt hij. Grijnzend geeft Tsacha een wenk en Erwin wordt losgemaakt van de martelpaal. 'Fadir! Ik wil bij je blijven! Laat me los, schurk! Ik wil niet leven als Fadir sterft!' Wild trapt de knaap tegen de benen van de nomade die hem hardhandig wegvoert. Zijn huilend geroep om zijn Fadir schalt over de folterplaats en radeloos ziet Eric zijn zoon verdwijnen. Een wilde angst vecht in zijn binnenste met andere gevoelens, moet hij blij zijn dat zijn zoon niet sterven zal? Of moet hij... zijn dood wensen? Opnieuw klinken de monotone trommen. De medicijnman is voor de Noorman geknield en met zijn staf beschrijft hij cirkels rond de ongelukkige. De nomaden zien gespannen toe. Als de stok de Noorman beroert, zal diens lot bezegeld zijn. Dat is het sein voor de folteringen... tot de dood er op volgt. Steeds dichterbij komt de dansende, draaiende gestalte. Eric kan zijn weerzin nauwelijks onderdrukken als hij het gegrom hoort, waarmee de medicijnman een hongerige, vraatzuchtige beer poogt na te bootsen... Daar gaat de staf omhoog... 'NEE! NEE!' schril snerpt een vrouwenstem over de folterplaats. Een kleine ranke gestalte dringt met wilde gebaren door de kring van omstanders, duwt de medicijnman opzij en slaat de dodelijke staf omlaag. 'Genade, heer vader! Genade smeek ik je voor de blonde krijger...!'

Er valt een ijzige stilte. Het meisje klemt zich aan de Noorman vast met beide handen en kijkt haar vader met brandende ogen aan. 'Wat is dit!?' snauwt Bor Khan. 'Zijn de duivelen in ons gevaren? Eerst komt daar Tsacha om het leven van de zoon, en nu wil jij genade voor de vader, Chu Ghandra? Als dat zo door gaat zijn de folterpalen leeg voordat het eigenlijke feest begint. En mag ik weten op welk recht jij je beroept? Mijn dochter?' 'Op geen enkel recht, heer Khan. Ik ben slechts een vrouw en hoe zou ik mij de rechten van een krijger durven aanmeten? Maar ik, ik heb de blonde krijger lief...'
Tsacha stijgt het bloed naar het hoofd en wild laait de haat in hem op. In zijn stervensuur heeft die blanke hondenzoon nog de euvele moed om zijn rivaal te worden. Om het hart van de vrouw te winnen, die hij de zijne zou willen noemen. Maar Eric heeft de woorden van het meisje nauwelijks gehoord. Hij ziet hoe Bor Khan de adelaar op een staf zet. Dan staat de vorst op en kijkt de man uit het noorden vorsend aan. Nu of nooit, denkt Eric. Nú is zijn kans gekomen om tot Bor Khan te spreken en Tsacha te ontmaskeren als de werkelijke vijand en verrader. 'Heer Khan, ik ben niet bevreesd om te sterven, maar vergun mij een enkel woord,' begint zijn hese stem. 'De man, die daar naast je staat en die zich je dienaar...' 'Begin je weer, blank ongedierte...' bijt Tsacha hem toe. 'Ik zal je lasterlijke tong laten uitbranden. Ik zal...' 'Zwijg Tsacha!' Onverwacht hevig duwt de Khan zijn raadsman opzij. 'Ga verder,' snauwt hij Eric toe.
'Heb dank, heer Khan. Deze man, deze Tsacha is de ware verrader! Hij was het die je dienaar doodde. Hij was het die mijn gastvrijheid als een vod behandelde en hij is de man, die het zwaard...' 'Zwijg,' met een sprong is Tsacha naderbij gekomen en de woorden komen als smeltend staal over zijn lippen. 'Luister niet langer naar die vurige hond, oh Khan. Vertrouw je hem meer dan mij?
Hij, die ons, jouw afgezanten liet afranselen, die mijn twee metgezellen liet afslachten, die nu ook het hart gestolen heeft van de vrouw, die ik liefheb. Vertrouw jij de leugens van deze jakhals meer, dan je trouwste dienaar?'
Bor Khan is zichtbaar verstoord. 'Je liefde voor mijn dochter zullen wij later bespreken, heer Tsacha! Ter zake!'
De sluwe nomade wendt zich half om en maakt een achteloos gebaar naar de drie andere gevangenen. 'Laat deze gevangenen spreken, oh Khan! Wie van hen mijn woorden bevestigt zal vrij zijn! Ik, Tsacha, zal eigenhandig hun boeien doorsnijden.' Listig gluurt hij uit zijn ooghoeken naar de gevangenen en het ontgaat hem niet, hoe Rorik schichtig met zijn mond trekt en ontredderd om zich heen staart...

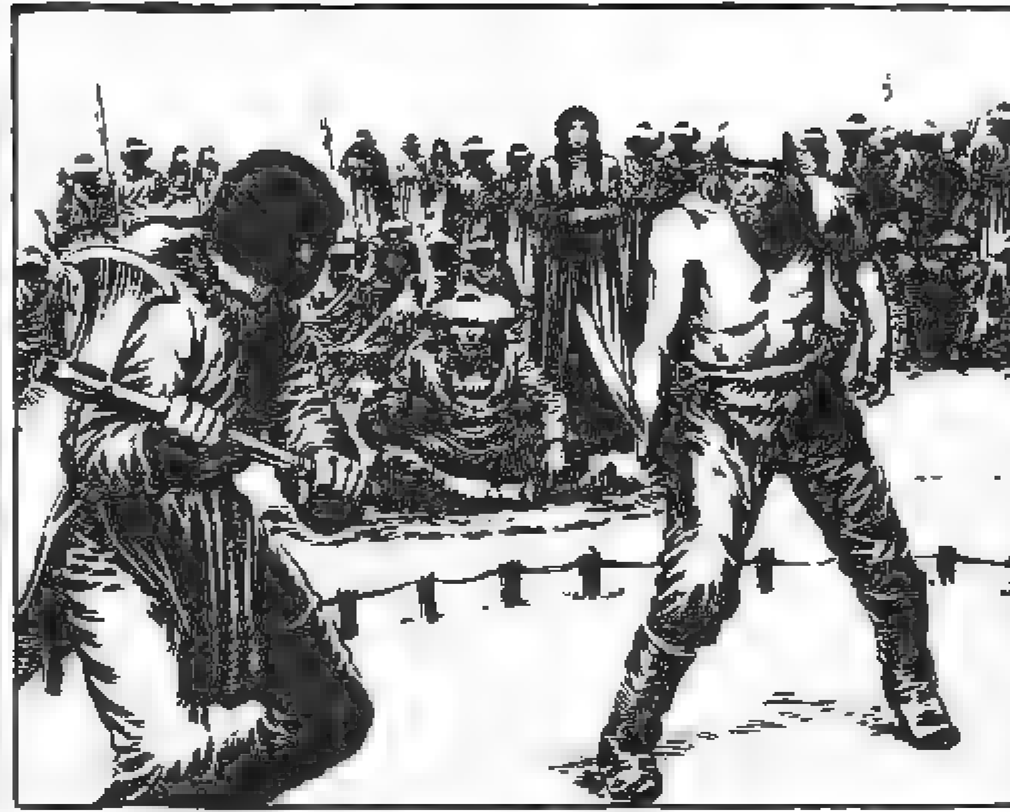

Nog voor Tsacha de gevangenen een vraag kan stellen kletsen hun scheldwoorden hem als een reeks zweepslagen om de oren, maar dit deert hem niet. Met een onbewogen grijns om zijn mond, de armen over de borst gekruist, wacht hij tot ze van uitputting niet meer verder kunnen. Dan wendt hij zich triomfantelijk tot Bor Khan. 'Je hoort het, o berg van macht. Deze domme gaaien proberen te schetteren zoals hun meester.' Langzaam keert Tsacha zich naar Rorik en neemt hem met een glimlach op. 'Maar jij, jij ziet er verstandiger uit... Wat zeg jij, ongelukkige...!'

De Noormannen kijken hun makker doordringend aan. Rorik slaat de ogen neer en bijt zich zenuwachtig op de lippen. Even is het stil, dan... 'Jij hebt waarheid gesproken, heer.' Met hese opgewonden stem stoot Rorik zijn verraderlijke woorden uit. Sommige nomaden spuwen vol minachting op de grond en Halfra zowel als Orm barsten los in een stortvloed van verwensingen; maar Tsacha grijnst triomfantelijk en buigt zich onderdanig voor Bor Khan. 'Je hoort het; de getuigenis van een Noorman!'

Als hij ziet dat de steppehoofdman met een half oor naar Halfra en Orm luistert gaat hij haastig verder: 'Welk getuigenis is meer waard; deze van een Noorman voor een Noorman, of dat van een Noorman voor een nomade?' Deze listige opmerking maakt Bor Khan een ogenblik sprakeloos en met een zelfverzekerd gebaar snijdt Tsacha Roriks boeien los. Wankelend grijpt deze zich aan de paal vast. Het is alsof hij nu pas begrijpt, wat hij gedaan heeft... Schichtig kijkt hij op en staart in de koele harde ogen van Eric. De blik van zijn vorst treft hem meer dan alle scheldpartijen van Orm en Halfra. Tsacha wil eigenmachtig het teken geven, dat de medicijnman opnieuw kan beginnen. Nog steeds houdt Chu Ghandra Eric krampachtig vast. Dan klinkt de snauwende stem van haar vader: 'Sinds wanneer treed jij eigenmachtig in mijn rechten, Tsacha?' De Khan voelt, dat er iets niet in de haak is en bovendien is er nu wéér een van de slachtoffers in vrijheid. 'Wij mogen de feestvreugde voor onze dappere krijgers niet vergallen, meen jij ook niet, Tsacha?' zegt Bor Khan. De nomade weet, wat er komen gaat en knikt instemmend, als de steppehoofdman verder gaat: 'Eén tweegevecht eis ik! De waarheid is aan de kant van de sterkste, zegt de oude steppenwet.' Tsacha grijnst verzekerd en kijkt laatdunkend naar de uitgeputte Noorman. 'Ik ben gereed, o Khan en voorwaar, dit laatste gevecht van de Noorse hond zal schoon zijn.'

Hardhandig wordt Eric losgemaakt van de martelpaal en omringd door de nomaden gaat hij naar een met kleine houten paaltjes afgebakende kampplaats. Chu Ghandra gooit haastig een berenmantel om Erics verkleumde schouders en de Noorman beloont het meisje met een dankbare glimlach. De nomaden scharen zich in een grote kring rond de twee kemphanen en Halfra en Orm blijven tierend achter op de folterplaats. Om Rorik bekommert zich niemand. Op een teken van Bor Khan komt een nomade haastig toelopen met de wapens. Een dolkmes en een strijdbijl. Er is bij Eric geen twijfel meer over de aard van dit gevecht. Hij die met het dolkmes strijden moet is ten dode gedoemd. 'Zie toe, Noorman!' lispelt Tsacha, terwijl hij een klein benen plaatje omhoog houdt. 'Voor jou de strijdbijl als de witte zijde bovenvalt. Dat het lot beslisse...'

En met een snelle handbeweging werpt hij het plaatje in de lucht. Met brandende ogen volgt de Noorman de wentelende val van het kleine schijfje en dan maakt een doffe wanhoop zich van hem meester. Want vanuit de sneeuw grijnst de rode zijde hem tegen. Als de twee kemphanen even later in het strijdperk treden, valt er een doodse stilte. De Noorman heeft zijn warme berenmantel, die hem slechts hindert in zijn bewegingen, afgeworpen en met het dolkmes stijf in zijn verkleumde hand, wacht hij Tsacha's aanval af. Zijn bewegingen zijn traag en onzeker van de ijzige koude. Zoekend als een kat draait de nomade om zijn gevangene heen, tot hij de zon in de rug heeft, zodat deze recht in Erics gelaat schijnt... Dan springt hij bliksemsnel toe. Hoewel de Noorman de uitputting nabij is, reageert hij, gestaald door zijn ervaring in talloze gevechten, met een haast mechanische zekerheid. Hij wendt zich een halve slag om en de vlijmscherpe bijl mist hem op een haarbreedte.

Een verward gemompel stijgt op uit de kring der nomaden en nauwelijks merkbaar nijgt Bor Khan het hoofd. Tsacha trekt, blazend als een kat, de bovenlip op en hernieuwt zijn aanval met een woedend gegrauw. De toeschouwers rekken hun halzen en de spanning is haast tastbaar. Eric poogt het fonkelende staal te ontwijken, maar zijn voet glijdt uit op de gladde, aangestampte sneeuw en ruggelings slaat hij tegen de grond waarbij het mes hem ontglipt. Chu Ghandra slaakt een gil van ontzetting en terwijl zij bleek als een dode haar hoofd afwendt, heft Tsacha de bijl en springt grijnzend op zijn weerloze tegenstander toe.

Een ogenblik is het alsof de Noorman de strijd zal opgeven. Dan hoort hij de stem van Winonah, zijn vrouw. En daar doorheen schreeuwt in zijn bonzend hoofd een jongensstem: 'Fadir!' Opnieuw spannen zich zijn spieren. Hij richt zich kreunend van pijn half op en met een bliksemsnelle beweging haakt hij zijn linkerarm om het been van de nomade. Door deze snelle greep raakt Tsacha uit zijn evenwicht en valt met een doffe slag ruggelings op de grond. De bijl vliegt hem uit de handen en indien Eric het mes zou hebben gehad, was dit Tsacha's einde geweest en dan had volgens de oude steppenwet, de Noorman de waarheid gesproken. Maar de Noorman kan niet meer... Na deze laatste krachttoer doet hij nog één poging om op de been te komen; versuft valt hij terug; opnieuw wachtend op de zekere dood. 'Heer vader! De Noorman had Tsacha kunnen doden! Waarom dit ongelijke gevecht? Dient dit de waarheid? Is dit niet spotten met de steppewet? Laat hem ophouden, red hem, red hem!' Chu Ghandra heeft Bor Khan bij de schouders gegrepen en snikt radeloos. De Khan negeert haar smeekbeden. Met onbewogen gezicht staart hij naar de gevangene; maar in zijn donkere ogen is de twijfel opgedoken. Deze blanke hond is moediger dan vele van zijn beste krijgers. Zijn dochter heeft gelijk; de kansen zijn ongelijk verdeeld. Had de Noorman de kracht van Tsacha, deze laatste zou zeker het onderspit delven. 'Laat Tsacha oordelen. Hij kan doen wat recht is in zijn ogen,' gromt de vorst toonloos. 'Vraag het hem, mijn dochter. Indien hij de hond wil laten leven, het is mij gelijk.' Nauwelijks heeft hij gesproken of het meisje snelt naar voren. Tsacha is naderbij gekomen en heeft opnieuw de bijl geheven.

Chu Ghandra werpt zich op de knieën bij de Noorman en legt haar hand beschermend op zijn lichaam. De andere heft zij smekend op naar de nomade wiens gezicht verwrongen is van wraaklust.

'Genade, heer Tsacha, om mijnentwil genade voor de dappere krijger.' Het is alsof er een schok door het gekromde lichaam van de nomade gaat. Hij trekt zijn lippen bloeddorstig op.

'Ook dit nog. Nu zal de hond zéker sterven! Opzij. Hij zal zijn straf niet ontlopen,' snauwt hij haar toe. Maar dan bemerkt hij de beroering die ontstaan is in de kring van toeschouwers. Hij kijkt schichtig terzijde en aarzelt even. 'Tsacha!' klinkt het plotseling fel. Een rauwe kreet, uitgestoten door een hese stem, door een waanzinnige van haat toegeknepen keel.

Er gaat een siddering door hem heen als hij zich als de weerlicht omkeert. Zijn gelaat wordt asgrauw. Steunend op een boomtak staat daar zijn doodgewaande metgezel KOHORR...

De onverwachte verschijning van Kohorr vervult niet alleen Tsacha maar ook de overige nomaden met ontsteltenis, zij het dan om geheel verschillende redenen. Afgaande op Tsacha's beweringen dat Kohorr door de Noorman vermoord werd, menen de bijgelovige nomaden hier met een geestverschijning te doen te hebben en in de ontstane verwarring weten slechts Bor Khan en Tsacha hun gedachten bij elkaar te houden. De steppehoofdman rijst bliksemsnel uit zijn zetel, maar Tsacha is sneller. Voor iemand erop verdacht is springt hij temidden van de krijgers die zijn vlucht naar de paardenkraal in de weg staan. De bijl maait zoevend rond en het kost de nomade weinig moeite zich een doortocht te banen door de verbijsterde mannen. Een gestalte duikt eensklaps naast hem op en een doffe, wanhopige stem zegt schor: 'Neem mij mee! Neem mij mee! Jouw vijanden zijn thans de mijne.' Met een snelle blik herkent de nomade Rorik. De nomade antwoordt niet en terwijl de afvallige Noorman hem als een schaduw volgt, stormt hij naar de paardenkraal. Alles is zo snel en overrompelend in zijn werk gegaan, dat zij de kraal reeds uit zijn, als de nomaden nog luid gillend en zonder eigenlijk te weten wat er aan de hand is door elkaar rennen. Aan een achtervolging denkt niemand.
Niemand?

'Die vervloekte wolfshond van de Noorman volgt ons!' hijgt Rorik en er is angst in zijn stem. Tsacha werpt een snelle blik over zijn schouder en hoewel hij geen lafaard is, kan hij een huivering niet onderdrukken, wanneer hij de kleine zwarte stip ontwaart die geluidloos langs hun spoor voortjakkert. Indien hij ergens vrees voor koestert is het wel voor deze monsterachtige wolfshond... Sneller en sneller jaagt hij zijn paardje voort, maar de hond kleeft onwrikbaar aan het spoor. Met laaghangende kop snelt het dier voort; iedere spier, iedere vezel in zijn lichaam tot het uiterste gespannen. Maar hoe de trouwe hond zich ook inspant, zij slaagt er niet in, de man wiens lucht zij van het eerste ogenblik af haatte, in te halen. Ook op de hond hebben de ontberingen van de laatste tijd hun uitwerking niet gemist en tegen de sterke, taaie steppenpaardjes is hij op de duur niet opgewassen. Verder en verder raakt Wolf achter en eindelijk moet zij de strijd opgeven. Haar flanken trillen. De tong hangt haar uit de bek en zij hijgt met piepende ademstoten. Dan heft zij de machtige kop en terwijl de twee vluchtelingen snel uit het oog verdwijnen, schalt over de witte oneindigheid van het landschap een huilende kreet... De kreet van een woedende, wanhopige, verslagen wolfshond, die treurt voor zijn meester...

Als Eric de ogen opslaat, ziet hij zijn trouwe makkers en tot zijn onuitsprekelijke opluchting ook zijn zoon naast hem staan. Zij zijn weer terug in de muffe kerker en in het kort vertelt Halfra de plotselinge wending, die de gebeurtenissen na Kohorrs komst genomen hebben. 'Het kan vreemd gaan in de wereld,' mompelt de Noorman peinzend. 'Eigenlijk redde Kohorr dus mijn en jullie leven...' 'Huh, ik geloof niet eerder dat ik gered ben, voor ik op een schip zit, midden op zee!' snuift Orm gekweld. 'Maar als iemand mij nu rondweg zou vragen hoe dit komt, zou ik zeggen dat de mooie dochter van die vuurvreter, die Khan, dit eindje dek voor ons gezwabberd heeft.' De lage deur zwaait knarsend open en argwanend loert de stuurman naar de nomade, die onhoorbaar de kerker betreedt. 'Sta op, hond!' snauwt hij Eric toe. Zwijgend krabbelt de Noorman overeind en met een kort gebaar beduidt de krijger hem mee te gaan. Als de nomade hem hardhandig een vertrek binnenduwt, sluit Eric de ogen voor het licht der flakkerende vetpotjes. Dan doet een zacht gekuch hem opzien en hij staart recht in het onbewogen gezicht van Bor Khan. 'Je leeft, en dat verwondert je, Noorman!' zegt de oude krijgsman na een korte stilte. 'Maar een gezegde luidt: De waarheid sterft zelden! En de gebeurtenissen hebben mij geleerd dat jij de Waarheid bent!' De stilte na deze woorden is haast hoorbaar. Dan schuift de Khan de kom met voedsel bruusk terzijde en rijst snel uit zijn zetel op.

'Ik bemin de waarheid, maar ik h-a-at vreemdelingen, Noorman. Ziedaar mijn twijfel! Je kunt deze twijfel wegnemen, indien je een vraag, één vraag slechts, tot mijn tevredenheid beantwoordt! Het was mijn dochter, die mij overhaalde het feest van vandaag te staken. Zij heeft je lief, Noorman! Dit nu is mijn vraag: Wil je de liefde van mijn dochter beantwoorden? Antwoord! Maar bedenk... is dit antwoord mij niet welgevallig, de dood aan de paal voor je!' Een ogenblik is de Noorman sprakeloos van verbijstering om het onmogelijke van deze bespottelijke, onverwachte vraag. Een donkere blos van verontwaardiging stijgt hem naar het gelaat, maar hij bijt zich op de lippen. 'Indien dit voorstel je krijgseer niet besmeurt, is het mij om het éven,' zegt hij scherp. Dan beheerst hij zich en zijn ogen hebben een vreemde, heldere glans als hij antwoordt: 'Indien ik sterf zal dit, vér weg in Noorwegen, een vrouw ongelukkig maken... Maar indien ik op de door jou bedoelde wijze verder zou leven, sterft zij van vernedering en verdriet en daarom is er maar één antwoord, Khan... Hoezeer ik je dochter ook eerbiedig, hoezeer ik haar ook dank verschuldigd ben, ik houd niet van haar, en nimmer zal ik haar tot vrouw nemen!'

In plaats van in woede te ontsteken treedt de nomadenhoofdman achteruit en met stijgende verbazing ziet de Noorman een vleug van een glimlach op zijn maskerachtig gezicht verschijnen. 'Je bent moedig en de waarheid is in je,' gromt de oosterling voldaan. 'Dat de Waarheid leve!' Met een goedkeurend knikje nodigt hij zijn voormalige gevangene uit plaats te nemen. Een droog lachje krult Bor Khans lippen, als hij de grenzeloze verbijstering bemerkt, waarmee de ander hem aanstaart. 'Wat dacht je. Noorman? Zou ik mijn dochter, een telg uit een der oudste en voornaamste geslachten van het trotse steppenvolk ten huwelijk geven aan een bleke vreemdeling? Ah, slechts een prins der steppen is haar waardig! Geen bleke vis als jij, zij het dan, dat je voor een vreemdeling merkwaardig dapper en behendig in de strijd bent...' Eric weet niet, of hij zich beledigd, dan wel opgelucht moet voelen, maar de oude krijger gaat onverstoorbaar verder: 'Ik heb mijn dochter bevolen, zich niet meer aan je te vertonen, zodat dit afgedaan is! Thans spreken wij over Kohorr, wiens dood jij wenst, omdat hij een van jouw knechten doodde. Vele van mijn krijgers vielen door jouw hand, maar zeg mij, vraag ik het bloed van jouw dienaren?' Bor Khans oogjes boren zich in die van de Noorman. De bedoeling van zijn woorden is niet mis te verstaan en om zijn eigen trouwe makkers te sparen, kan Eric moeilijk anders dan toegeven. 'Zeer wijs, o Noorman...' prevelt Bor Khan tevreden. 'Jij en je krijgers kunnen thans hier blijven tot de winter voorbij is. Dan mag je ongehinderd naar je land terugkeren.' 'Niet zonder het zwaard TYRR, o Khan!' antwoordt Eric kalm. 'Zolang het zwaard in Tsacha's handen is...'

'Dat zwaard is voor mij, Noorman,' bitst de oude nomade, terwijl hij zich dreigend voorover buigt. 'Om het in handen te krijgen zal ik Tsacha doden... En iedere mededinger! Ik weet, dat je moedig bent, maar als mededinger vrees ik je niet, want je zou vandaag nog een dode mededinger zijn...' Eric haalt de schouders op en terwijl hij de ander koel opneemt, zegt hij: 'Jij kunt mij doden, maar de vloek nimmer. Je kent de verschrikkingen van het zwaard niet. O zeker, je kunt met het zwaard Tyrr de wereld aan je voeten brengen... maar in het uur van je dood zul je je eigen leven vervloeken. Er rust geen zegen op macht die geboren is uit onderdrukking en die rust op het bloed en de ellende van talloze onschuldigen... En met dit doel voor ogen zul je in mij nóóit een mededinger vinden! Indien jij echter de vrijheid lief hebt, bindt dan de strijd aan tegen Tsacha, vóór hij met het duivelse zwaard een ramp ontketent, en ik ben je bondgenoot.' De nomade staart zwijgend voor zich uit en zijn gelaat staat strak en uitdrukkingsloos. Dan veert hij eensklaps overeind. Eric grijpt aarzelend de benige hand en kijkt de sluwe oude onderzoekend aan. Maar het tanige masker beweegt minder dan ooit en door niets verraadt Bor Khan zijn innerlijke gedachten als hij slepend zegt: 'Het is wel, Noorman... in de strijd tegen Tsacha zullen jij en ik bondgenoten zijn...!'

Lees het volgende nummer Deel 23 DE WEG DER GEDOEMDEN

In deze serie zijn verschenen: